

Munzur Festivali'nde Saldırı ve Direniş!

**116 Ölümü sorduk!
Saldırdılar.
Dersim halkı tek yumruk
olup direndi saldırıya.
116 şehidini, panzerlerin
saldırısı altında
sahiplendi Dersim!**

***Dersim'i
Sindiremezsiniz!***

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 118 / Tarih: 8 Ağustos 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

Sevgi Erdoğan Ölüm
Orucu Ekibi, uzun
yürüyüşün ilk etabında

**Tecrit sürdüğü için,
direniş de sürüyor!**

F Tiplerinde
116 Ölüm!

Bingöl'de
176 Ölüm!

Pamukova'da
38 Ölüm!

Ve Irak'ta
Ölüm!

**AKP'NİN
UMURUNDA MI?**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın!

"1 Nisan Operasyonu" adı verilen hukuksuzlukta, .. kişi tutuklandı.

1 Nisan'da gerçekleştirilen polis teröründe, kurumlar basıldı, onlarca kişi gözaltına alındı, işkencelerden geçirilerek tutuklandı.

"Operasyon" hala sürüyor; hala İstanbul'da ve Anadolu'nun pek çok ilinde "1 Nisan operasyonunda yakalanan diskette adın geçiyor" diye insanlar gözaltına alınmaya ve tutuklanmaya devam ediyor.

ONLARIN TUTUKLU KALDIĞI HER DAKİKA, DEVLETİN HUKUKSUZLUĞUNUN TESCİLİDİR.

"Şifreli disketlerin çözümü" diye sunulan belgelerin SAHTE olduğu somut olarak kanıtlandı.

1 Nisan Operasyonu'nun "en önemli suç delilleri"nden biri olan "Erdoğan Kaldı dedi ki!" senaryosu çoktan çıktı. Erdoğan Kaldı, ifadesini geri aldı.

"Erdoğan Kaldı'nın ifadesinde adı geçiyor" olmak, 1 Nisan iddianamesinde hemen herkesin "örgüt üyeliğinin kanıtı" olarak sunulmaktadır. Bu kanıt hukuki geçerliliğini kaybetmiştir.

DÜN, 1 NİSAN OPERASYONU'NDA GÖZALTINA ALINANLARIN TUTUKLANMASI İÇİN HİÇ BİR GEREKÇE YOKTU!

BUGÜN İSE, "GEREKÇE" OLARAK GÖSTERİLEN SAHTE BELGE VE DÜZMECE İFADELER DE HÜKMÜNÜ KAYBETMİŞTİR!

Polisin Kaldı'yı kullanarak çizdiği "örgütsel hiyerarşi" tablosu ve bol keseden dağıttığı "sorumluluklar" acemi bir senaryo olarak ortada kaldı.

Ancak, bu terör operasyonunda tutuklananlar, hala çökmüş kanıtlara, sahte belgelere dayanarak hapis-hanede tutulmaya devam ediliyorlar.

Tekin Tangün'ün duruşmasının, hiç de olağan olmayan bir biçimde üç ay sonraya atılması, oligarşinin polisinin ve mahkemelerinin bu açmazının sonucudur. Ne kadar yatırırsak kadarır hesabındalar şu anda.

Mahkemelerin hukuki olarak yapabileceği ve yapması gereken tek şey, 1 Nisan tutuklularını serbest bırakmaktır.

1 Nisan Operasyonu vesilesiyle tutuklananların, tutukluluk hallerinin devamı, hukuksuzluğu büyütecek, bu devletin "hukuk devleti" değil, "hukuksuzluk devleti" olduğunu kanıtlayacaktır.

Diyarbakır Emniyet Müdürü'nün Hevler'de inceleme yapmak isteyen heyetin "yakalanmaya çalışılan kişilerle ilgili "zanlı" kavramını kullanması üzerine söylediği sözlerle bakın; "zanlı değil, terörist deyin!" Çünkü o hükmü vermiş. Eline geçerse infazı da yapacak! Polisin mantığı böyle çalışıyor. Polis fezlekeleriyle iddianame hazırlayan, polisin isteğiyle tutuklama yapan, onyıllarca ceza veren mahkemeler de aynı mantığın sürdürücüsüdür.

AKP'nin polisi sahte belgelerle onlarca insanı tutuklattırması, mahkemeler polisin emrine girmiştir. Türkiye'de hukuk varsa, tutukluluklara son verilmelidir!

Enternasyonalizmin gücü ve güzelliği...

Aşağıda okuyacağınız mektup, 17 yıldır Almanya hapishanelerinde tecrit altında tutulan RAF'lı tut-sak Reiner Dittrich'in mektubudur. Dergimizin önceki sayfalarında da ABD hapishanelerindeki bir Küba'lı tutsağın Uşak hapishanesindeki özgür tutsaklara yazdığı mektubu görmüş olmalısınız.

Farklı uluslardan tutsaklar ara-

sındaki bu mektuplaşma **Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu** tarafından sağlanmakta, mektuplar, çevirisi yapılarak gönderildiği ulustan tutsaklara ulaştırılmaktadır. (Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun tutsaklar arasında uluslararası düzeyde iletişimin sağlanması çabasına katkıda bulunmak isteyenler, internette iso-lation@post.com adresinden veya

00.32.2.230.08.66 nolu telefon-dan irtibat kurabilirler.)

*

Mektuptan dikkat çekmek istediğimiz bir diğer nokta; okuyunca göreceğiniz gibi, Reiner Dittrich, 2000 Ekiminden bu yana, yani dört yıldır, dayanışma açlık grevinde. Tek başına ve üstelik bu dayanışma karşılığında, içinde bulunduğu tecrit daha da ağırlaştırılmış, tedavisi engellenmiş... O vazgeçmemiş. Yüzlerce kilometre ötede büyük direnişle içiçe yaşıyor... Kısacası mektup aynı zamanda bir dayanışma dersi veriyor.

Alman Devrimci Tutsak Dittrich'ten Ölüm Orucu Direnişçisi Vedat Çelik'e Mektup

Sevgili Vedat,

Bugün hücremde Bürükseldeki yoldaşlar üzerinden göndermiş olduğun mektubu aldım. Senden haber aldığımı çok sevdim ve mektubun için sana çok teşekkür ediyorum.

Ben bir Almanım, 1952'de Guedlinburg isimli küçük bir kasabada doğdum. 1987'de tutsak düştüm. Bir öldürme olayı nedeniyle ömür boyu hapis cezasına çarptırıldım. Uzun yıllarımı yoğunlaştırılmış izolasyonda geçirdim.

Zedelenmiş olan omuriliğime yapılan iki ameliyattan sonra tutsaklık koşullarım sağlık durumu uygun hale getirildi. Ancak ben hala Yüksek Güvenlikli hücrelerde kalıyorum ama şimdi hücre koridorlarında biraz hareket edebiliyorum. Bu benim tamamen sakat kalmamı önlemek için.

Benim koşullarımda mümkün olduğu ölçüde sizin içeride ve dışarıda yürüttüğünüz mücadeleyi (Kavgayı) takip ediyorum.

Sevgili Vedat,

2000 Ekiminden beri mücadelenizi desteklemek amacıyla Dayanışma Açlık grevleri zinciri içerisindeyim. 3 gün yiyor 5 gün sadece su içerek bu de-

ğişimle bugüne kadar devam ediyorum.

(...) Alman devleti ki Türkiye'deki faşist rejimin hapishanelerdeki uygulamalarından bizzat sorumludur. Tahmin edebileceğin gibi Alman devleti bu dayanışmayı engellemeyi defalarca denedi.

1 yıl boyunca bana uygulanan bütün tıbbi tedavileri engelledi. Bu sürede hiç ilaç verilmedi ve muayene edilmedim. Omuriliğimden var olan sorun iyileşemez hale getirildi (bunlar sana tanındık geliyordur). Bir yıldır devletin bana karşı yürüttüğü saldırı durduruldu. Biz birlikte burada direnç ve sağlam bir politik inançla büyük bir zafer kazandık.

İzolasyon işkencesinin doğum yerlerinden Almanya'da Hükümetteki sorumlular Almanya'daki tutsakları Türkiye'li ya da başka yerlerdeki tutsak yoldaşlarından ayıramayacaklarını kabul etmek, dikkate almak zorunda kaldılar. Bu taktik zaferimizi gururla kızıl bayraklı devrim yürüyüşümüze bir katkı olarak ekleyebiliriz.

Sevgili Vedat,

mektubumu bitirirken bütün devrimci yüreğimle seni ve dünyadaki kavgaya dostlarımızı sıkıca kucaklıyorum.

Teslimiyet Yok...

Reiner Dittrich, Lübeck 14.06.04

ÇAĞRI
DUYURU

ANMA

3 Karanfil Anması
(Hüseyin Aslan, Özlem Kılıç, Güner Şar)

Yer:

Bağcılar Karanfiller
Kültür Merkezi

Tarih: 8 Ağustos 2004

Saat: 14.00

KONSER

GRUP YORUM

17 Ağustos 2004

Dağca Açıkhava Tiyatrosu - Muğla

18 Ağustos 2004

Didim Apollon Tapınağı - Aydın

20 Ağustos 2004

Gümüşdüz Açıkhava Tiyatrosu - İzmir

21 Ağustos 2004

Alınoluk Anfi Tiyatrosu - Balıkesir

EYLEM

Belediye işçileri haklarını istiyor!

Genel-İş üyesi işçiler, iş bırakarak, kitle-sel bir eylemle Toplu İş Sözleşmeleri'nde uzlaşmaz davranan patronları protesto edecek.

Tarih: 12 Ağustos 2004

Yer: İstanbul Sarayhanesi Parkı

DAVA

Birtan Altunbaş'ın işkencede katledilmesi davası

Tarih: 17 Ağustos 2004, Saat: 10.25

Yer: Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi

Ekmeke
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi : Mustafa Köşker

Yazışleri Müdürü: Serkan Uymaz

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi İnşaat Caddesi Oto Han 55/54

Aksaray Fatih İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 - 4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayınveriler Venloerstr. 507-A

Tel: 0049 221 280 87 74

Faks: 0049 221 280 90 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Ömerler Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt. Kat: 4 D: 6

Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel

Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Milli-H Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi

Konak/Zmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hüsnüyet Caddesi Gökko Kervan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-Faks: 0 282 331 66 51

Malatya: Dabakhanesi Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı

Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun: Talimhanesi Cad. Bozulucağı İş Hanı Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tarazona: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak

Pustular İşhanı Zemin Kat No:4

Tel-faks: 0462 321 14 80

AKP'nin işbirlikçilik suçunun faturasını biz ödemeyelim!

- 3... *AKP'nin işbirlikçilik suçunun
faturasını biz ödemeyelim*
- 5... *Murat Yüce'nin katilleri*
- 9... *İşçi Murat'ın kanını kullanan
Amerikancılar*
- 10... *AKP'liler tren katliamına sahip
çıkma devam ediyor*
- 12... *Munzur Festivali'nde saldırı ve
direnış*
- 16... *Grev kararları ve direniş
hazırlık*
- 18... *Cinayete herkes tanık*
- 20... *Basından: Cezaevinden bir
mektup*
- 21... *Bize değil tarihe anlatın*
- 23... *Şakirpaşa Temel Haklar kuruldu*
- 24... *Burası Diyarbakır Mardinkapı
tecrit bölgesi*
- 26... *Ateşten irade*
- 29... *Sosyal Güvenlik Reformu
saldırısı*
- 33... *Yurtta dolar! Cihanda dolar!*
- 34... *MHP'nin endişesi ve boş
çağrılar*
- 35... *TİSK - DEP'liler görüşmesi*
- 36... *Hukuksuzluğa son verin! Tekin
Tangün'e özgürlük*
- 39... *Gerçeklerden kaçış!*
- 40... *Birey, örgüt ve özgürlük*
- 43... *Eve dönüş!*
- 44... *Alman hukukunda "tatil kampı"
suç mu?*
- 46... *Anma haberleri sayfası*
- 47... *Kahramanlar ölmez*
- 48... *İşgalciyi "islam gücü" desteği
kurtarır mı?*
- 49... *Amerikan seçimleri ve "eşşekler"
ile "filler" in seçim oyunu*

Irak'ta öldürülen şoför Murat Yüce'nin katili kim? Yüce'nin katilleri arasında bir çok ülke, bir çok güç sıralanabilir, ama onların arasında Irak direnişi yoktur. Irak direnişi, işgale son vermeyi amaçlayan haklı ve meşru bir direniştir. İşgale karşı mücadele, her yerde işbirlikçilere karşı mücadeleyle birlikte yürütülmüştür. Irak'ta da böyle olmaktadır. İşgalci Amerika'ya verilen askeri, siyasi, ekonomik, lojistik her türlü destek, işbirlikçilik suçu kapsamına girer. Ve işbirlikçilik, bağışlanamaz suçların başında gelir.

Bu tablodaki tek sorun ise şudur; İşbirlikçilik suçunu işleyen AKP iktidarı ve ordusuyla, medyasıyla, tekelci burjuvazisiyle, tefeci-tüccarıyla bir bütün olarak oligarşidir, fakat ölen bir emekçidir. Başka bir deyişle, oligarşi, işbirlikçilik suçunun faturasını halka ödetmektedir. Hep böyle değil midir; ekonomik krizleri tekeller çıkarır, faturasını halk öder. Emperyalist savaşları egemen sınıflar çıkarır, can bedelini halklar öder. Burjuvazi bunu yaparken, bazen halkın "milli duygularını" kullanır, bazen halkların çaresizliklerinden, bilinçsizliklerinden yararlanır, bütün bunlarla faturayı halka yükleyemiyorsa, doğrudan baskı ve teröre başvurur. Bunu değiştirebilecek tek şey, halkların emperyalistlere, oligarşilere karşı örgütlenmesi, direnmesidir. Egemen sınıfların suçlarının, politikalarının faturasının halka ödetirilmesine dur diyebilecek başka bir yöntemi bugüne kadar kimse keşfedememiştir.

AKP iktidarı, başından itibaren Amerika'nın Irak'taki suç ortağıdır. Suç ortaklığı, ABD'nin Irak'a yönelik planlarının desteklenmesiyle başlamış, Irak'ın işgali sırasında Amerikan işgal ordusuna verilen üs, liman desteğiyle sürmüş, işgalci ABD güçlerine "yardımcı" olmak üzere asker gönderme kararıyla boyutlanmış ve halen işgalci Amerikan güçlerinin ve kukla Irak hükümetinin çeşitli alanlarındaki ihtiyaçlarını karşılayarak, NATO şemsiyesi altında asker göndererek sürmektedir. Irak'ta direnişçiler tarafından öldürülen Türkiyelilerin sayısının 11'e ulaştığı gün, Türk Silahlı Kuvvetleri'nden 9 subayın, Irak'ın kukla ordusunu eğitmek, yani Amerikan işgaline destek vermek için NATO şemsiyesi altında Irak'a gideceği açıklandı. Türkiye'ye işçilerin ölüm haberleri veya tabutları gelirken, AKP hükümetinin bakanları Irak'la "ticaretten" vazgeçemeyeceğimizi açıklıyorlardı. AKP için orada bizim insanlarımız ölmüş, kalmış hiç önemli değildir. Onbinlerce askeri Irak'a sürece kadar pervasız bir işbirlikçi olan AKP, orada on, yirmi şoförün ölümünü mü kaale alacak?

İşbirlikçiler için, insanın, halkın değeri yoktur. Halk, işbirlikçi politikaları hayata geçirmek gerektiğinde kullanılacak, gerektiğinde sömürülecek, gerektiğinde öldürtülecek, gerektiğinde de doğrudan öldürülecek insanlar demektir. Emperyalizmin ve oligarşinin çıkarları için F Tiplerinde insanlarımız katlediliyor. Tekeller kazansın diye "hızlandırılmış tren"lerde insanlarımız katlediliyor. Yaşatmayı değil, katletmeyi biliyorlar. Hergün, onlarca insanımız, pekâla yaşatılabilecekken, ambulans yokluğundan, ilaç yokluğundan, parasızlıktan ölüyorlar. Bir kısım insanımız da işte, işsizliğin, bilinçsizliğin çemberinde Amerikan işbirlikçisi şirketlerin çalışanları olarak Irak'a giderek ölüyor. Bu ölümleri kader olmaktan çıkarmak için, Türkiye halkının bugün en başta yapması gereken, AKP'nin **işbirlikçilik suçuna HİÇ BİR BİÇİMDE** ortak olmamaktır. İşbirlikçiliğin her türlüşünü politik ve fiili olarak reddetmektir.

Emperyalizmin boyunduruğu altında yaşamayı, emperyalizmin işbirlikçisi olmayı kabul eden halklar, bu boyun eğişin ve işbirlikçiliğin bedelini hem mallarıyla, hem canlarıyla öderler. Tarih boyunca hep böyle olmuştur. Türkiye oligarşisinin NATO'ya girişinin bedelini Kore'de halk çocukları ödedi. Amerika'nın, Avrupa'nın yeni-sömürgesi olmanın bedeli olarak her geçen gün yoksullaşıyoruz. Bu gerçek ortadayken, emperyalizme bağımlılıktan ve işbirlikçilikten kârlı çıkan tek kesim olan oligarşinin sözcüleri, halkı ABD'yle müttefik olmanın, AB'ye girmenin ne kadar iyi olduğuna inandırmaya çalışıyorlar. Kendisi ABD'ye uşaklığı kabul etmiş Başbakan Erdoğan, İran'a yaptığı ziyarette, "küreselleşmenin dışında kalınamaz" diyerek İran'ı da aynı şeyi yapmaya çağırıyordu. Tayyip Erdoğan, küreselleşme'nin **oluk oluk kan dökme** olduğunu biliyor elbette. Ama dediğimiz gibi akacak kanın kendilerinin değil, halkın kanı olacağı hesabıyla işbirlikçilikte pervasızdırlar.

"Türkiye'nin geleceğini düşündükçe, ihtiyacı olan şey, bir devletin yardım ve desteğidir. Bu devlet, İngiltere olmalıdır." Saraydan sokağa, meydanlardan dağlara kadar her yerde farklı kesimlerin Türkiye'nin geleceğini şekillendirmeye çalıştığı 1910'ların sonunda kimi devlet yetkilileri işte böyle konuşuyordu. İngiltere'nin mandası altına girmeyi savunanlara karşılık, aynı günlerde kimi aydınlar Türkiye için en emin yolun **Almanya'nın mandası** altına girmek olduğunu söylemekteydiler... Tartışma aslında bugünün tartışması. İstisnasız

İşbirlikçilik hangi biçimde yapılırsa yapılsın suçtur! Tarih boyunca işbirlikçiliğin çok çeşitli biçimleri olmuştur ve her biçiminde de işbirlikçiliğin bir teorisi ve gerekçeleri vardır.

Ama hiç bir gerekçe, işbirlikçiliği tarih önünde meşrulaştırmaya yetmez. Emperyalizm ve işbirlikçileri, halklarının kanıyla besleniyor. Bu çıplak gerçeği unutanlar, veya görmezden gelenler, emperyalizme ve işbirlikçiliğe karşı doğru bir mücadele sürdüremezler.

tüm burjuva politikacılar, aydınların büyük çoğunluğu, Türkiye'nin Amerika veya Avrupa himayesi altında olması gerektiğini savunuyorlar. Sömürge olmanın adı müttefeklik, AB üyeliği olarak ambalajlanmıştır. Irak'taki işgal ortaklığı da başından itibaren hep "milli çıkarlarımız böyle gerektiriyor" diye savunuldu. İşgal ortaklığında hiç bir milli çıkar yoktur, ama AKP'nin "köşeyi döndürmeye" çalıştığı şirketlerin çıkarı var. Amerikan işgaline destek vermenin "nimetleri"ni tekeller yerken, faturasını halk ödüyor. AKP işbirlikçiliğinin

esas budur. Bugün Irak'la yapılan ticaret, herhangi bir ülkeyle yapılan ticaretten farklıdır; Amerikan işgaline destektir. Bu nedenle, hiç bir ülke, hiç bir şirket Amerikan işgaline verilen desteği hiç bir gerekçeyle savunamaz.

İşbirlikçilik hangi biçimde yapılırsa yapılsın suçtur! Tarih boyunca işbirlikçiliğin çok çeşitli biçimleri olmuştur ve her biçiminde de işbirlikçiliğin bir teorisi ve gerekçeleri vardır. Kürt milliyetçiliği de Irak'ta Amerika'nın işgaline verdiği desteği çeşitli gerekçelerle savunmuştur. Ama hiç bir gerekçe, Irak'taki Kürt milliyetçi hareketini tarihsel olarak Amerikan işbirlikçiliğiyle lanetlenmekten kurtaramayacak. Tüm işbirlikçilikler bu kadar açık değil tabii. Örneğin ülkemizde "solculuk" adına Avrupa Birliği'ni savunanlarındaki de bir tür işbirlikçiliktir. İşbirlikçilik, özünde mandacılıktır. Mandacılığın tam veya yarım savunuluyor olması, onun politik özünü değiştirmez. Halkların kendileri için onurlu ve özgür bir gelecek kurabilmelerinin yolu, işbirlikçiliğin her türlü-sünü mahkum etmelerinden geçmektedir.

İşbirlikçiliği şu veya bu nedenle mazur gören, "reel politika" adına halklara karşı işlenmiş bir suç olmaktan çıkaran her türlü yaklaşım, dünya halklarının mücadelesini zayıflatan bir yaklaşımdır. Ülkemizdeki muhalif kesimlerin ABD'nin Irak işgaline karşı çıkarken, işbirlikçi AKP'ye karşı mücadeleyi bunun gerisinde tutmaları, siyasi bir zayıflıktır. Amerikan işbirlikçilerine karşı kararlı bir şekilde mücadele etmeyenler, Irak halkının direnişinden yana da olamazlar. **Emperyalizm ve işbirlikçileri, halklarının kanıyla besleniyor.** Bu çıplak gerçeği unutanlar, veya görmezden gelenler, emperyalizme ve işbirlikçiliğe karşı doğru bir mücadele sürdüremezler. Bu durumda kimi bir yandan ABD'ye karşı çıkarken, bir yandan AKP'yi destekler. kimileri de ABD'ye karşı çıkarken, AB'ye karşı çıkmaz. Ve elbette o zaman, halkların kanını kimin döktüğünü hiç bir zaman doğru tesbit edemez. F Tiplerinde dökülen kanda, Avrupa emperyalistlerinin payını göremez. Irak'ta halkın kanının dökülmesinden AKP'nin de doğrudan sorumlu olduğunu göremez. Katil ABD, katil AKP, katil AB diye haykıramaz. İşbirlikçilik, bu tereddütlü, ikircikli politikalar sayesinde kendini gizlemeye, meşrulaştırılmaya devam eder. Halkımızın kurtuluş mücadelesi, her türlü işbirlikçilik düşüncesini ve halkın düşüncelerini bulandıran tüm işbirlikçi teorileri mahkum ederek geliyecektir.

Murat Yüce'nin Katilleri

- **İşgalci ABD ve AKP İşbirlikçiliği**
- **"İrak pastasından pay alacağız" diyen tekeller ve işgalcinin lojistiğini sağlayan taşımacılık tekelleri**
- **İşgali destekleyen ve işbirlikçilik propagandasını yapan burjuva medya ve Amerikancı yazarlar**

SUÇLUSUNUZ!

İrak'ta rehin alınan işçi Murat Yüce'nin kamelelara kaydedilen öldürülmesinin görüntülerinin 1 Ağustos günü yayınlanmasıyla, tüm Türkiye, işgal ortaklığı ve Irak'taki işgal gerçeğiyle daha yakından yüzyüze geldi.

Murat Yüce'nin öldürülmesi, burjuva basının yansıttığı gibi, ilk değildi. İşgal güçlerine lojistik destek malzemeleri taşıdıkları, üs yapımı faaliyetlerine katıldıkları için 10'dan fazla insanımız öldürülmüş, kamyonları yakılmıştı. Basın bunların bir çoğunu gizlediği gibi, direniş karşıtı ve AKP işbirlikçiliğini meşrulaştırma amaçlı bir kampanyaya dönüştürmek istediği Murat Yüce'nin ölümünü de "ilk" diye verdi.

Bu arada, 5 Ağustos günü de, ABD işgal güçlerine mazot taşıyan Osman Ali Şan isimli şoförün, mazotu boşalttıktan sonra yolda direnişçiler tarafından durdurulduğu ve öldürüldüğü açıklandı.

Bunu Da Sansürlediler

Murat Yüce'nin rehin alındığından haberi yoktu Türkiye halkının. Tüm katliamlarını ve suçlarını sansürle gizlemeyi alışkanlık haline ge-

tiren AKP iktidarı, **bunu da gizlemişti**. Murat Yüce'nin çalıştığı şirket, Yüce'nin rehin alındığını Türkiye'nin Bağdat Büyükelçiliği'ne bildirmesine rağmen, AKP hükümetinin Dışişleri Bakanlığı, bunu gizledi. Rehlin alınan işçinin ailesine bile haber vermedi. Ve ailesi, Murat Yüce'nin rehin alınıp öldürüldüğünü herkes gibi televizyonlardan öğrendi.

Sansür, halk düşmanı politikalar uygulayan tüm iktidarların, tüm katliamcılarının sığınağıdır.

İrak'ta işbirlikçi şirketlerin çalışanları rehin alınıyor ve Türkiye halkının bundan haberi olmuyor. Aynı F tiplerindeki 116 ölümden habersiz bırakıldığı gibi... Yarın Irak'ta ABD'ye hizmet eden (bu arada üç beş işçisi de öldürülen) şirketlere de "başarılı şirketler" ödülü verilirse şaşmayın! Bu iktidar nasıl ki, F tiplerindeki katliamin mimarı Ali Suat Ertoşun'a ödül veriyse, Pamukova'daki hızlandırılmış tren katliamının mimarları TCDD yönetimini "başarılı bürokratlar" ilan ediyorsa, Irak'taki işbirlikçiliği de ödüllendirecektir.

"İşgalciye Yardım Etmeyin"

Murat Yüce'nin öldürüldüğü görüntülerde, direnişçiler bir de bildiri okudular ve ayrıca Yüce'ye de Türkçe bir çağrı okuttular.

Bildirilerde; Türk firmalarının Irak'taki işgalci ABD ile iş yapmaması çağrısında bulunulurken, Murat Yüce'nin çalıştığı **Bilintur Şirketi**'nin ABD üssü yapımında yer aldığı tüm detaylarına kadar yer aldı. Bildiride şu ifadeler yer verildi: **"Türkleri işgalciye destek vermemeleri için uyarımıza ve belki pişman olurlar diye birkaçını serbest bırakmamıza rağmen devam ediyorlar... İşbirlikçilik için elde silah olması gerekmez! Burada onların varlığını onaylayan her hareket, ihanettir."**

Kimse, **"vay nasıl bir Türk'ü öldürürler"** diye feveran etmesin. AKP'nin **"biz işgale karşıyız"** yalanına inananların propagandalarıdır bunlar.

Murat'ın katilleri AKP İşbirlikçiliğidir! Halkın kanıyla "İrak pastasından pay alma", "İrak'ın yeniden yapılandırılmasında rol üstlenme" adına yapılan işbirlikçiliğin sonucudur yaşananlar.

Direnışçilerin onlarca kez yaptığı uyarıyı tüm dünya duydu, serbest bıraktılar, açıklamalar yaptılar; **"Amerika'ya yardım etmeyin, işgalcinin işini kolaylaştırmayın"** dediler. Direnişçilerle karşılaşan bütün kamyon şoförlerinin bu yöndeki anlatımları çok iyi biliniyor.

Şimdi, **"vay nasıl bir Türk öldürüldü"** hezeyanı yaratılmak isteniyor.

Peki sen neden işgalciye yardım ediyorsun,

TAZİYE VE ÇAĞRI

Murat Yüce'nin ailesine başsağlığı diliyor, acısını paylaşıyoruz. Eşinin belirttiği gibi, Murat'ın katili işsizliktir. İşsizliği yaratan bu düzendir. Murat'ın katilleri suçluluk telaşıyla ailesine taziye ziyareti kuyruklarına girerler. Yalandır, onların halkın acısını paylaşmazlar, çünkü en büyük acıları onlar yaşatırlar.

AKP iktidarı taziye dileyemez; işbirlikçilik suç işlemiştir. Alınlarında "asıl katil biziz" yazmaktadır.

ATO başkanı taziye dileyemez; çünkü ona bağlı şirketler "Irak pastasından pay alma" adıyla işgalcinin ihtiyaçlarını karşılamakta ve Irak halkına çok daha uzun süre, daha büyük acılar yaşatmaktadır.

Hiçbir burjuva partisi taziye dileyemez; çünkü işsizliğin kaynağı olan bu düzenin savunucularıdır.

Yoksul bir işçi olan Murat Yüce'nin öldürülmesini kendi sapkın düşüncelerine alet etmek isteyen, ya da yanlış düşünenler vardır. Hiçbir şey işgalciye bir şekilde yardımcı olmayı mazur göstermemelidir.

Halkımıza yakışan, işbirlikçiliğin her türlüünü reddetmektir!

Onurlu bir insan olmak için, kardeş bir halkın aleyhine çalışmamak için ve can güvenliğinizi için Irak'ta her türlü işbirlikçilikten uzak durun. Türkiyeli tüm şirketler, derhal Irak'tan çekilmelidir. İşçiler, "ekmek parası" adına da olsa, Irak'ta çalışmayı-çalıştırılmayı kabul etmeyin. İşbirlikçiliğin mazereti olmaz. Bu bakış açısıyla, Irak'ta işsiz olan ve işgalciye hizmet etmek için polis, asker olmak isteyenler de masumlaştırılır.

Çaresizlikle, bilinçsizlikle de olsa işbirlikçi iktidar ve şirketler tarafından Irak'ta kullanılan insanlarımız, kendinizi kullandırmayın.

Emperyalizme karşı kurtuluş savaşı vermiş bir halk olarak, halkımız, şu gerçeği hiç aklından çıkarmamalıdır: Irak'ta işgalci Amerika'ya hizmet etmek, halklara karşı işlenmiş bir SUÇTUR!

Irak'ta işgalci Amerikalılara verilen her türlü hizmet, Irak'taki işbirlikçi hükümetin planları doğrultusunda yapılan her şey, Irak halkına karşı düşmanlıktır. Emperyalizme hizmettir.

lojistik destek veriyorsun? Cevabı yok.

Elbette sözünü ettiğimiz sıradan şoförler değildir. Bu politikayı uygulayan, **"riskli de olsa ticaret yapmak zorundayız, pazardan pay almak zorundayız"** diyen AKP'lilerdir, burjuva medyaya, tekellere ve bu vesileyle Irak direnişine saldıran, Amerikan cephesinden propaganda yapan burjuva medyanın Amerikancılarıdır.

İnsanı Boşver Ticarete, Kâr'a Bak!

Uluslararası Nakliyeciler Derneği (UND) Başkanı Cahit Soysal, güvenlik endişesi nedeniyle ABD birliklerine ait yüklerin taşınmasını durdurma kararı aldıklarını açıkladı.

Bu kararın ardından, önce RO-RO Gemi İşletmecileri ve Kombine Taşımacılar Derneği (RO-DER) Başkanı Saffet Ulusoy, UND'nin kararını tanımadıklarını, nakliyeciler arasında infial yarattığını kaydederek, *"Bu karara uymayacağız. UND'nin böyle bir karar almaya yetkisi de, hakkı da yok. Ancak hükümet karar verebilir."* dedi. Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) Başkanı Oğuz Satıcı da, *"Ne Türk ihracatçısının, üreticisinin ne de nakliyecisinin 'ben burada oynamıyorum' deme gibi bir lüksü yok"* diyerek, burjuvazinin kâr hırsını ortaya koydu.

Bu tavır sadece patron örgütleriyle sınırlı kalmadı. AKP de aynı tavrı gösterdi.

Dışişleri Bakanlığı'nda, Irak'taki ihale yağmasına katılan tekellerin de katıldığı bir toplantıdan şu kadar çıktı: **"Irak gibi büyük bir pazardan vazgeçemeyiz."** Bu karar AKP'nin resmi kararıdır. Nitekim, Devlet Bakanı Kürşat Tüzmen'in, *"Riskli de olsa biz orada olmak zorundayız. Tamam hayat hiçbir zaman parayla mukayese edilmez. Ama bir yandan bizim Türkiye olarak daima ticaret hacmimizi artırmamız, işletmeleri çalıştırmamız lazım."* sözleriyle bunu pekiştirdi.

İşte size suçlular; tatlı kârları riske girince kendilerini nasıl da ele veriyor, infiale düşüyorlar. Bu, doların yarattığı bir infialdir. Tüm mesele "Pazar"da, yani tekellerin kârında. Bunun yanında insan hayatının AKP için ne önemi var. **İslamcı maskesi takmış şarlatanların ahlakı tam da bu noktada ayen beyan hale geliyor.**

ABD ise UND'nin kararının ardından **"uyardı"** ve Beyaz Saray sözcüsü Boucher: *"Cinayetten korkmayın, Irak'ta kalın"* dedi.

ABD için zaten basit işbirlikçilerin, taşeronların değeri yoktur. Kamyon şoförlerinin onlarca-sı *"Mal götürürken korunduklarını, ama malları boşalttıktan sonra ABD'nin hiçbir koruma vermediğini"* anlatıyor.

AKP, tüm şirketlerini geri çekmek, işbirliğine son vermek yerine, “güvenlik sağlayın” diye işgal güçlerine başvuruyor. Hem böylece kendisi hiç sorumlu değilmiş havası yaratıyor, hem de meseleyi sadece bir **güvenlik sorunu** olarak göstermek istiyor. Olayın ardından medyada yoğun olarak gündemleştirilen, “öldüren örgüt içinde bir Türk mü vardı...; İstanbul’daki bombalı saldırıların sorumlusu diye açıklanan Habib Aktaş mı vardı?” yayınları da bu amaca hizmet ediyor, gerçeği çarpıtmayı, AKP işbirlikçiliğini aklayıp, terör demagogisi yapmayı amaçlıyor.

Diyelim ki tüm bunlar doğru olsun; bu oligarşinin, AKP iktidarının suçunu hafifletir mi? Ama dediğimiz gibi, sorunu “terör” demagogisine boğup, bir de İstanbul’daki patlamalarla bağlantısını kurarak, işgali ve işgale suç ortaklığını bir polisiye, askeriye sorun gibi göstermektedir.

Ayrıca ABD’den koruma istemek kadar abes bir şey olamaz. ABD kendini koruyamıyor.

Herkes Aptal, Bir Tek A.Gül Akıllı!

Abdullah Gül, Murat Yüce’nin öldürüldüğü gün, “üzüldük, diğer rehinelere kurtarılması için gerekeni yapıyoruz. Pekçok ülkenin başına geldi. biz bugüne kadar zararsız aktarmayı başardık.” diyordu.

Suçunu bilmesine biliyor, buna rağmen zarar görmemeyi “büyük başarı” gibi gösteriyor. AKP’nin bu olayda da aklanmaya, başarıya ihtiyacı var. Bu “başarıyı” da, Murat Yüce’den sonra iki rehinenin serbest bırakılması vesilesiyle burjuva basın ve islamcı gazeteler verdiler.

Abdullah Gül, UND’nin kararının El Cezire’de yayınlanması için özel olarak uğraşmış. UND kararının ardından iki rehine serbest bırakıldı. Doğal olan buydu, direnişçilerin sözünü tutuyor. Peki AKP ve AKP iktidarının yalakası medya olayı nasıl yansıttı?

“Kurtaran taktik!”

Vay be, ne büyük taktik; zaten herkes aptal, bir tek AKP’liler ve Abdullah Gül akıllı ve büyük taktisyen. **Kurnazlık** siyaseti ile, hem her konuda işgalciyle işbirliği yapıp, hem de yapmıyormuş havası vermek istediler. Filistinle ilgili açıklamalarla, Amerikancılıklarını ve Ortadoğu halklarını “Müslüman kardeşlerimiz” diye diye nasıl arkadan hançerlediklerini unutturmak istediler. Ama şark kurnazlığı bir yere kadardır.

Abdullah Gül, daha önce de işgal ve NATO karşıtı gösterileri aynı yönde kullanmıştı. Yani başkaları Irak halkıyla dayanışmasını dile getirecek, AKP bunu kullanacak, öte yandan işbirliğini sürdürecekti.

İşbirlikçilik Suçu Böyle İşleniyor

NATO Kuzey Atlantik Konseyi (NAC), İstanbul Zirvesi’nde alınan karar gereği, Irak’ta işbirlikçi ordu eğitime çalışmasına başladı.

İşbirlikçilik suçu 1- İlk “çekirdek grup”da yer alan 40 kişilik subay ekibi içinde 8 civarında TSK Subayı da var.

İşbirlikçilik suçu 2- Irak’ta ulusal kurtuluş savaşını boğmak için NATO’nun yardıma koşması kararı İstanbul’da, AKP iktidarının ev sahipliğiyle alındı.

İşbirlikçilik suçu 3- Türkiye NATO üyesi olarak, AKP iktidarı NATO üyeliğini “büyük şeref” diye göstererek NATO’nun tüm suçlarının doğrudan ortağıdır.

AKP tüm bunları, “ee.. Ne var yani, Irak’ı yeniden inşaa ediyoruz... NATO’nun üyesiyiz, yapamayız diyemeyiz ki...” gibi demagogilerle savunacaktır. Tıpkı, bir yandan işgalciye her türlü lojistik desteği verip, “biz işgale de karşıyız” dedikleri gibi. Her şey ucuz, basit ve halkın bilinçsizliğine hitap etmeye dönük.

İşbirlikçilik suçunu işliyor, karşılığı Murat Yüceler’in hayatı olunca da, sanki hiçbir suçu yokmuş gibi, bu kez de komplo teorilerine başvuruyor.

Örneğin Devlet Başkanı Kürşat Tüzmen, “Bugüne kadar neden Türkiye’ye dönük hareket olmadı da bugün Türkiye’ye dönmüş gibi gösteriliyor. Bunları iyi analiz etmek lazım, farklı mekanizmalar devreye girmiş olabilir...” (5 Ağustos Hürriyet)

Yine Bağdat Büyükelçisi, “Türk şirketler büyük ihaleler almıştı, çekemeyenler Murat Yüce’yi kurban seçti. Amaç başından beri bir Türk rehineyi öldürmek olabilir.” açıklaması yapıyor.

Komploculuk, iflah olmaz bir hastalık, bir zeka özrü değilse, suçluların olayları izah tarzıdır. AKP’nin ki, suçluluktan dolayı uydurulmuş komplolardır. Şimdi NATO eğitimi kararının ardından direnişçiler daha fazla Türkiye’ye yöneldiğinde AKP’liler ne diyecek?

Burjuva medyanın Irak ulusal direnişi karşıtı propagandalarının gerçeği ters yüz etmek olduğunu, suçlarını örtbas etme amaçlı Amerikancı propagandalar olduğunu unutmayalım. İşgalcilere karşı mazlum, direnen Irak halkının yanında yer alalım.

Burjuva basın, tekeller, AKP iktidarı Murat Yüce’nin katilidirler, işçi Muratlar’a üzülmeyiz, gözyaşı dökmezler. Halk olarak bu işbirlikçilik politilerinin hesabını sormadıkça; Amerikancılının yakasına yapışmadıkça; bağımsız bir ülke olmadıkça; daha çok insanımızın kanı akacak, komşu bir halkın katledilmesine, işkencelerden geçirilmesine Türkiye oligarşisi destek olmaya devam edecek.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi:

IRAK'TA ÖLEN İŞÇİLER

**F tiplerinde 116 insanı katleden...
Hızlandırılmış tren şovu uğruna katliam
yapan... ve katilleri ödüllendiren...
Irak'ta "pastadan pay kapmak için"
her türlü işbirlikçiliği yapan...**

AKP'NİN UMURUNDA MI?

...

Halk ölmüş, kalmış AKP'nin umurunda değil!

AKP hükümeti, Türkiyeli şirketlerin işçileri rehin alındığında kamuoyuna "gerekli girişimler yapıyor" açıklamaları yapıyor. Yalan!

Vatandaşları rehin alınan çeşitli ülkelerin hükümetleri, meclisleri olağanüstü toplanıp, direnişçilere resmi cevaplar verirken, kimi askerlerini, kimi oradaki şirketlerini geri çekme kararı alırken, AKP hükümeti ve TBMM bugüne kadar bir kez bile konuyu resmen gündemlerine alıp bir toplantı yapmadı.

AKP'nin halkın canına verdiği değer işte bu kadardır! Ölen ölür; nasıl olsa daha geride milyonlarca işsiz var!

Irak'ta ABD'ye hizmet eden tekелci burjuvalardan, tefeci tüccarlardan biri rehin alınsın, bakın nasıl seferber oluyorlar. Ama rehin alınan şoförler olunca, AKP kılını bile kıpırdatmıyor.

AKP emperyalistleri ve zenginleri sever. Halkı sevmeyenler, sevmeyenlerini düşünmezler. Halkın oy veren bir "seçmen" olmanın ötesinde bir değeri yoktur onlar için.

**Bir ülke işgal edilmiş, onuru çiğnenmiş,
AKP'nin umurunda değil!**

AKP ve onun hizmet ettiği tekелci burjuvalar, tefeci tüccarlar, sadece ve sadece "Irak pastasından pay kapma" derdindedirler. Bir ülke işgal edilmiş, halkı katledilmiş, tüm değerleri talan edilmiş, onuru ayaklar altına alınmış; bunların hiçbirisi umurunda değildir AKP'nin. Göz göre göre Irak'ın petrolü emperyalist tekeller tarafından yağma ediliyor. AKP'nin umurunda değil; çünkü zaten kendisinin yönettiği ülkeyi de emperyalistlerin talanına açmış durumda.

Peki neyin kaygısını duyar AKP hükümeti?

Ülkerler, Albayraklar, Koçlar kâr ediyor mu?; emperyalist tekellerle yapılan ortaklık ve taşeronluk anlaşmalarıyla işbirlikçilerin kasasına daha fazla dolar giriyor mu? AKP sadece buna bakıyor. Devrimcilere yönelik F tipleri, infaz ve işkence politikaları da, emekçilere yönelik örgütsüzleştirme

Haklar ve Özgürlükler Cephesi eylemlerle AKP iktidarını uyarmıştı

Irak'ta işgali meşrulaştıran, işgalciye hizmet eden her türlü ekonomik, askeri ve siyasi faaliyet işbirlikçiliktir.

AKP Hükümeti, ABD işbirlikçiliğine ve işgal ortaklığına son vermeli, Irak'taki tüm ekonomik, askeri ve siyasi faaliyetlerini durdurmalıdır!

saldırıları da, dış politikadaki emperyalizm uşaklığı da, hep aynı amaçlıdır.

**AKP, Irak'ta İŞGAL ORTAĞI'dır;
Suçuna tüm Türkiye'yi ortak etmek istiyor!**

Yöntemi, biçimi ne olursa olsun, her türlü ilişki, işgalcilerle işbirliğidir.

AKP hükümeti, iktidara geldiği günden bu yana, ABD'nin Irak'la ilgili tüm politikalarının ve uygulamalarının savunucusu ve ortağı oldu. Irak işgal edilirken, hava alanlarını, limanları, karayollarını, üslerini ABD'ye açtı. İşbirlikçilikte ne kadar "gözü kara" olduğunu, tüm halkımız karşı olmasına rağmen Irak'a "asker gönderme" kararı alarak gösterdi.

"Irak pastasından pay kapmak" için yapıldı bütün bunlar. Ama tabii Irak'ta büyük pastayı emperyalist tekeller yiyor. İşbirlikçilere kalan ise, Amerikan güçlerinin lojistik hizmetlerini karşılamaktır. Bunun için yüzlerce Türkiyeli şirket, AKP'nin kararı ve teşvikiyle Irak'tadır. İşsiz ve aç bıraktıkları insanlarımızın çaresizliğinden yararlanarak, onları işgalci Amerika'nın hizmetine sürüyorlar.

...

Murat Yüce'nin katili AKP ve işbirlikçi burjuvazidir!

AKP Hükümeti, Irak'ta işgali meşrulaştıran, işgalci ABD'ye hizmet eden tüm ekonomik, askeri ve siyasi faaliyetleri durdurmalıdır!

AKP, bu kararı almadığı takdirde, Irak'ta öldürülecek her Türkiyeli'nin katili, bu kararı almayan AKP iktidarı olacaktır!

AKP ülke içinde ve dışında katlediyor. AKP katliamcılığına sessiz kalmayalım!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

İşçi Murat'ın Kanını Kullanan Amerikancılar

Irak işgaline ortak olalım diye çırpınan Amerikancılar, direnişin gelişmesiyle birlikte bir süredir suskundular. Murat Yüce'nin öldürülmesiyle suskunluklarını bozdular ve direnişin saygınlığına hakaretler yağdırmaya, işgale askeri olarak ortak olmak için ortamı ısıtmaya soyundular.

Elbette daha önce olduğu gibi, bu konuda da başı Hürriyet ve Doğan Medya çekiyor. "Hesabı sorulmalı" manşetleriyle, "kanı yerde mi kalacak" höykürmeleriyle başlatılan kampanyada "köşe yazarı" sıfatlı sözde aydın müsveddesi Amerikancı kalemler harekete geçti.

"Dünyanın en yaygın gerilla hareketlerinden birini çöktürmüş olan bir ülkenin vatandaşına bu alçaklığı yapmanın maliyetinin ağır olduğunu mutlaka anlamalı." (3 Ağustos, Hürriyet) diyen **Ertuğrul Özkök**'den, "Türkiye sıradan bir ülke değil. Bölgenin en büyük gücü. Irak'taki militanlar bunu bilmiyorlarsa, öğretilir. MİT en kısa zamanda Murat Yüce'yi katledenleri saptaayıp topunu kapıp Türkiye'ye getirmelidir..." (5 Ağustos, Hürriyet) diye boyundan büyük laflar eden **Tufan Türenci**'e, "Hükümet, terörle mücadelede kazanılmış büyük tecrübeyi burada kullanmalı, karşılıksız kalmayacağını kanıtlamalıdır." (Vatan, 5 Ağustos) diye haydi Irak'a! çağrısı yapan Vatan yazarı **Güngör Mengi**'ye kadar bir çok Amerikancı, Murat'ın kanını kendi amaçları için

kullanmak istiyor.

Haydi ne duruyorsunuz, kuşanın silahları siz gidin! Gitmezler, onların canları değerlidir; sat "Mehmeti", ABD'den çıkar sağla; bunu bilirler.

Bölgenin en büyük gücümüş; Iraklı direnişçiler dünyanın en büyük gücünü batağa gömüyor, bu kafa "büyük Türkiye" masalları anlatıyor. Suçlu arıyorsanız önce gazetelerinizin arşivlerine, işgal öncesine ve işgal günlerindeki manşetlerinize bakın! Kaldı ki sizin MİT'iniz bu tür işleri, ancak Çakıcı gibi faşist mafyalarla eroin karşılığı pazarlık yapıp, onlara yaptırır. Haydi çağrı yapın MİT'e! Bu arada Çakıcılar'ın ne kadar vatansever olduklarının propagandasını yapmayı da unutmayın.

Amerikancılar, bir yandan AKP'nin işbirlikçiliğini aklamaya çalışırken, öte yandan ilk kez Türkiye halkının duygularına hitap edebilecekleri bir zemin yakaladıklarını düşünüyorlar, ama yanılıyorlar. Halk, sezgileriyle de olsa gerçeği görür ve halkı aptal zannedenler her zaman yanılır.

Özkök'ün hafızasındaki resim

3 Ağustos tarihli yazısında Özkök, Murat Yüce'nin başına silah dayanmış resmi ile, Vietnam'da, ABD işbirlikçisi bir Vietnamlı komutanın, komünist Vietkong gerillasının başına silah dayayarak katlettiği resmiyle kıyaslıyor. ÖZKÖK bayağı bir demagojiye başvuruyor ve gerçeği tam tersine çeviriyor. Her iki resmi yaratan da, Özkök'ün efendisi Amerika'dır. Her iki ülkede de işgalci güçtür. Özkök, suçunu örtbas etmek için, Irak

Terörist İsrail Gibi Olmak İsteyen Faşist Kafalar

Milliyet'ten Taha Akyol 5 Ağustos günü şöyle diyordu; "Türkiye'nin yapması gereken... vatandaşlarımızı kaçırın, öldüren teröristleri yıllarca takip ederek de olsa bularak ya çatışmada **gebertmek**

veya yakalayıp yargılayarak müebbet hapsiye **gebirmelerini** sağlamak..."

Demokratı gerçek demokrat, aydını gerçek aydın olmayan ülkenin "liberali" de böyle oluyor; resmen faşist. Bir de "hukukçu"! Müebbet hapsin idamla aynı olduğu da görülmüyor. Kafalarındaki devlet modeli İsrail'dir. Anlattığı politikayı bugün dünyada İsrail uyguluyor; hukuk, yasa yok. Hem suçlu, hem suçunu örtbas edip terör demagojisi yapıyor. Akyollar'ın kafası, Sharonların kafasıdır. "Müebbet hapsi" gebertmek olarak ifade eden bir kafa hukuktan ne anlar. Murat'ın katili işte bu faşist kafalardır.

ulusal kurtuluş savaşına saldırabilmek için başvuruyor bu çarpıtmaya. Kafasına silah dayanan "genç adam"ın, komünist Vietkong gerillası olduğunu bile söyleyemiyor, yoksa demagoji boşa gidecek. Hiç çırpınma Özkök; tarih kaydetti, arşivler kaydetti; Türkiye halkı seni ve Doğan Medya'yı Amerikan işgalinin başdestekçisi olarak anacak ve lanetleyecek.

Sayı 118

9

8 Ağustos 2004

Burjuva Medya; SİZ SUSUN! BU İŞGAL PROPAGANDALI MANŞETLERİ SİZ ATTINIZ

AKP'liler Tren Katliamına Sahip Çıkmaya Devam Ediyor

- ◆ **Ulaştırma Bakanı hakkındaki gensoru, AKP milletvekillerinin oylarıyla reddedildi.**
- ◆ **AKP: "Kaza, kem gözlerin nazarı..."**
- ◆ **TCDD Genel Müdürü: "Hızlandırılmış adını koymakla halkın ilgisini çektik. Bilimsel olarak sanki bir şey varmış gibi oldu."**
- ◆ **Bu katillerin insan değeri olabilir mi?**

22 Temmuz günü meydana gelen ve 39 insanımızın hayatını kaybettiği tren katliamında iktidarın zihniyetinin yeni örnekleri ortaya çıkmaya devam ediyor.

Sorumluluğu nedeniyle Ulaştırma Bakanı **Binali Yıldırım** hakkında verilen gensoru önergesi, 4 Ağustos günü TBMM'de yapılan görüşmede reddedildi. AKP milletvekilleri kaldırdıkları parmaklarla, parti olarak sorumlu oldukları katliamın altına, kişisel olarak da imzalarını atmış oldular.

AKP'lilerin Vicdanı!

AKP Başkan Yardımcısı M. Ali Şahin gensoru görüşmesi öncesi şöyle diyordu: "benim aldığım bilgilere göre, sürücü hatası. Milletvekilleri vicdanlarına göre hareket edecek. Bunun sonucunda da gensoru gündeme alınmayacak."

Vicdana bakın! 39 insanımızı katlettiler, "bakınımıza sahip çıkmalıyız" diyerek soruşturma yapmayı bile engelliyorlar. Sonra da "aldığımız bilgiler" diyerek, tıpkı TCDD müdürünün dediği gibi "sanki bilimsel bir şey varmış" havası veriyorlar.

Katillerin vicdanı yoktur. AKP'lilerin vicdanının ne olduğu da görüldü. F tiplerinde 116 insanın katledilmesini izleyen,

onaylayanların vicdanından söz edilebilir mi?

Suçluların Pişkinliği:

"Kem Gözlerin Nazarı"

Görüşmelerde yapılan konuşmalarda ise tam bir arsızlık ve katillerin pişkinliği vardı.

AKP Grubu adına konuşan Nusret Bayraktar, zeytinyağı gibi su üstüne çıkarak muhalefeti "darağacı kurmakla" suçladı ve tren katliamını bakın nasıl açıkladı:

"Ülkemiz güzel, icraatlarımız güzel icraatlarla dolu. İktidarımız, partimiz güzel ama güzelliklere ne derler 'Allah sizi kem gözden saklasın' derler. **Bu olay aslında kem gözlerin bir nazarıdır. İlahi tecelli bu şekilde tecelli etmiştir...**" (Hürriyet 5 Ağustos)

"Allahın işi"nden sonra, şimdi de "Kem gözler"; bu kafanın sorun çözebilmesi, bilimle yürüyebilmesi mümkün mü? Dini, her türlü inancı, hurafeyi kullanmaya, bu tarz siyaset yapmaya öyle alışmış ki, 39 insanın katlini de böyle açıklıyor. Sorumsuz, zerre kadar vicdan taşımayan, 39 insanı düşünmeyen bir aymazlık. Halkla dalga geçer gibi, çocuklara masallar anlatır gibi, Ortaçağ zihniyetiyle izah edip çıkıyor her şeyi. Utanmasa "bizi engellemek için komp-

lo var" diyecek.

Hakkında gensoru verilen Binali Yıldırım'ın konuşması ise evlere şenlikti. Sanki ona, "haydi icraatlerini anlat" denilmiş gibi, katliamdaki sorumluluğuna ilişkin cevaplar vermek yerine bakanlığının icraatlarını anlattı ve "kıskananların husumet ve garezi"nden yakındı. Böylece "gensoru tiyatrosu", AKP'nin 39 ölümü sırtında taşımaya devam etmesiyle sonlandı.

"Bilimsel Bir Şey Varmış Gibi Oldu"

Ortaya çıkan bir diğer gelişme de; TCDD'nin bilim adamları ile yaptığı toplantıda, TCDD Genel Müdürü Süleyman Karaman'ın "Biz bu trene hızlandırılmış adını koymakla halkın ilgisini çektik. Bilimsel olarak sanki bir şey varmış gibi oldu." dediği kasetti.

DİHA'nın ele geçirdiği toplantı kasetinde, AKP iktidarının hiçbir bilimsel araştırma yapmadığı, resmen "tren hızlı gitsin" deyip, 'hızlandırılmış tren' şovu yaptığı net olarak görülüyor. Şöyle diyor AKP'li müdür:

"Başlangıçta biz de ne olacağını bilmiyorduk. Ankara-Balıkesir arası 10 saattir. Arkadaşlarla birlikte 6 saatte vardık. **Ne yapayım ben? Makinist hangi hızda gitmek istiyorsa gitsin yani...**"

Zihniyete bakın; siyasi rant elde etmek için insan hayatını hiçe sayan bir katilin itirafları bunlar. Bu bir politika, yönetim tarzıdır. "Halkın ilgisini çekmek için hızlı tren dedik" diyor. Yani gerçekte alakası yok, makyaj yaptık, aldattık demek istiyor. AKP iktidarının "AB'ye uyum" yasalarından,

hak ve özgürlüklere ilişkin çıkardığı yasa ve uygulamalara, yoksulluğa, işsizliğe ilişkin politikalara kadar tüm icraatları bu mantıkla şekilleniyor.

AKP “demokratikleştik” diyor, AB yetkilileri çıkarları gereği “evet evet çok iyi gidiyorsunuz” diye onaylıyor, medya alkışlıyor, halkı inandırmak için yalanlar sıralanıyor.

AKP, “ekonomi iyiye gidiyor, düze çıktık” diye yalan söylüyor; IMF’inden medyasına kadar kapitalistler elleri patlayana kadar alkışlayıp, halkı da bu yalana inandırmak için çırpınıyorlar.

Gerçekte ne demokratikleşme, ne de ekonomide düzelme sözkonusu; ama olsun, AKP öyle diyor ve herkesin inanmasını istiyor, gerekli makyajı yapıyor.

AKP, tren katliamındaki suçunu makiniste yıkarak, zamana yayıp unutturma politikası izleyerek geçiştiremez. Bilim kurulunun ön çalışması ardından hazırlanan rapor, “hızlı tren” rezaletinin durdurulmasına karar verdi; bu bile suçlunun adresini gösterir niteliktedir.

Tren Katliamı İçin İmza Kampanyası ÖDP Risksiz İşi Buldu!

ÖDP tren katliamının sorumlularının yargılanması, bürokratların görevden alınması için, 5 Ağustos günü Beyoğlu’nda stand açarak imza kampanyası başlattı.

Tam ÖDP tarzı “siyaset”! “Tren katliamı yapanlar yargılsın”.

Hiçbir **riski yok**. Medya da destekler, meşhur STK’lar da katılır kampanyalarına; ucunda ne “örgüte yardım yataklık” cezası var, ne coplanmak, yerlerde sürüklenmek, tutuklanmak, gözaltına alınmak var... Yani **risksiz iş; tam ÖDP tarzı!**

39 insanımızı katledenler yargılsınlar, görevden alınsınlar; evet yargılsınlar! Peki **116 insanımızı katledenler, katletmeye devam mı etsinler?**

Neden soruyoruz bunu? Çünkü insan hayatına değer verdiğini, bu ülkede yaşayanlarla ilgili olduğunu göstermeye çalışan ÖDP, 4 yıldır hapishanelerde ölenlerle ilgili değildir, onların yaşamlarına değer verdiğine kimse tanık olmamıştır. Çünkü risklidir 116 ölümün sorumlularının yargılanmasını istemek. Ya da Doğu’daki infazlarla ilgilenmez, “barış” der, ama bunun da bedel istediğini görünce susar. Onlar sadece burjuvazinin ilgi duyduğu gündemlere ilgi duyar, meşruiyeti burada ararlar. Sadece bu konuda değil, her konuda bunu görebilirsiniz. Tüp geçitten Boğaz güvenliğine, Gökkafeşe kadar her örnekte aynı icazetçi kafa yapısını bulabilirsiniz. Hem tren katliamı için ÖDP’ye ne gerek var; CHP’si, medyası yapıyor, ÖDP onlardan fazla ne yapacak?

Gizliden, “ben bu tür şeylerle uğraşırım, siz F tipleğinde katletmeye devam edin” diyor adeta ÖDP.

Faşizmin Tercihi ve İnsan Değeri

İnsana değer vermeme, bütün donanımını, örgütlenmesini “güvenliğe”, istihbarata, orduya, polise göre yapma, doğal afetlerden sağlığa, eğitime kadar insanı ilgilendiren her konuda umursamama, kaynak ayırmama faşizmin insana bakışının ürünüdür. Faşist zihniyet insana değer vermez, sadece sistemini zorla, baskıyla, terörle sürdürmeyi düşünür. İşte size basit ama zihniyeti çarpıcı şekilde gösteren bir örnek:

17 Ağustos 1999’da meydana gelen Marmara Depremi’nin ardından İstanbul Emniyet Müdürlüğü, bir arama ve kurtarma ekibi kurmasına karar verdi. Ekibe alınan altı adet kurtarma köpeği, AKUT’un da katkısıyla aylarca eğitildi. Ne kadar gözyaşartıcı değil mi; polis insan hayatı kurtarmak için hazırlık yapıyordu.

Öyle değil işte; **Yaralıları kurtarmak için eğitilen köpeklere**, şimdi Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü’nde **insanları nasıl ısıracakları öğretiliyor**. Yeni görevleri, saldırmak ve ısırmak. Üstelik aldıkları eğitimden dolayı, ısırmasını da bilmiyorlar. Ama olsun; polis onlara çok çabuk öğretecektir bu işi.

Polis ne bilir yaşam kurtarmayı, onlar sadece susturmayı, sindirmeyi, saldırmayı, katletmeyi bilirler. “Ne insanı ulan” zihniyeti sistemin bütün kurumlarının iliklerine işlemiştir.

11 Bin Çocuğumuz İçin Tedbire Ne Gerek Var; Ölürlerse ‘Allah’ın Takdiri’

1999 Marmara Depreminde Eskişehir’de hasar gören ve toplam 11 bin çocuğumuzun okuduğu 17 okulda beş yıldır hiçbir çalışma yapılmadığı ve okulların yıkılmak üzere olduğunu, bizzat Eskişehir Valisi açıkladı. (5 Ağustos Milliyet)

İstanbul için beklenen deprem konusunda da AKP iktidarının hiçbir hazırlığı yok; o 39 ölümün üzerini örtme, Irak’ta insanlarımızı katlettirmesinin suçunu direnişçilerin üzerine yıkma hesabında.

Munzur Festivali'nde Saldırı ve Direniş!

**'Hapishanelerde 116 ölümü
duydular Dersimliler;
'şimdi festival zamanı' demediler,
'şimdi gündemimiz değil'
demediler,
Şehitleriyle
direnenleriyle
sahiplenişle
bizim Dersimimiz!**

Sayı 118

12

8 Ağustos
2004

Bir kızıl karanfil atıldı Munzur'a; Fidan Kalşen dedi biri; ikinci kızıl karanfil atıldığında bir başka ölüm orucu şehidin adı söylendi. 116 karanfil vardı ellerinde. Munzur'un başında karanfilleriyle anacaklardı 116 şehitlerini. 116 şehidin ismi, yüzlerce kişinin katılımıyla tekrarlanacaktı. Üçüncü karanfil suya atılırken saldırı başladı.

Dersim'in adı, saldırılarla ve direnişlerle anıldı hep. Munzur deresi, defalarca halkın kanıyla kızıştı. Bu kez de değişmedi bu gerçek.

Ülkenin dört bir yanında zulüm vardı. Dağlarında, F tipi hapishanelerinde katliam sürüyordu. Dersim halkı, katliamlara dur dedi.

Hazırlıklıydı katliamcılar. Barlarla, yozlaştırma politikalarıyla eritmeye çalıştıkları Dersim'de devrimci bir havanın egemen olmasına karşı saldırı kararları vardı. Dersim'e düşmanlıkları 38 isyanına, dağlarındaki gerillalara, kızıl bayraklı cenaze törenlerine, devrimi ve devrimcileri kucaklamasına uzanan bir düşmanlıktı.

Bu düşmanlıkla, en demokratik haklarını kullananların üzerine vahşice, planlı bir şekilde saldırdılar.

Festivalin ilk üç günü

29 Temmuz sabahı başlamıştı 5. Munzur Kültür ve Doğa Festivali. Festivalin ilk üç günü boyunca çeşitli eylemler ve konserlerden panellere uzanan etkinlikler gerçekleştirildi. Avrupa'dan, Türkiye'nin öteki illerinden gelen Dersimli'ler, festival çerçevesinde kültürlerini canlandırıp, topraklarıyla bağlarını güçlendirirken, çeşitli eylem ve toplantılarda da ülke gündemine ilişkin demokratik talepler dile getirildi.

Hemen her eylem ve etkinlikte Munzur'a baraj yapılmak istenmesi protesto edildi. Köyleri yakılarak, terör uygulanarak Dersim'den sürgün

edilenlerin geri dönüş sorunu tartışıldı. Dersim Temel Haklar üyeleri, hemen her platforma F tiplerindeki 116 ölümü taşıdılar. Yine bir çok etkinlikte Kürt milliyetçi harekete karşı dağlarda sürdürülen operasyonların durdurulması istendi. Çeşitli demokratik kurumlar, siyasi çevreler, standlar açarak yayınlarını sattılar, gündemdeki çeşitli konulara ilişkin düşüncelerini duyurdular.

Oligarşi, Munzur Festivali'ni Dersim'in apolitikleştirilmesinde bir basamak olarak kullanmak istiyordu. Onyıllardır Dersim'i Dersim olmaktan çıkarmak için başvurmadıkları hiç bir yöntem kalmamıştı. Yozlaştırma son silahlarıydı. Ama Dersim'e hayat veren Munzur'un adına düzenlenen bir festivalin, Dersim'in apolitikleştirilmesinin aracı yapılmasına izin verilemezdi. Dersim halkı ve devrimcileri, demokratları, buna izin vermediler. Eksiklikleri, yetersizlikleri olsa da, ülke gündemi çok çeşitli biçimlerde oradaydı.

Oligarşinin saldırısı da işte bu noktada gündeme geldi. Saldırı hedefi olarak ise TAYAD'lılar seçildi. Çünkü TAYAD'lılar, günümüz Türkiye'sinin "en koyu sansüre" tabii konusunu dile getiriyorlardı. TAYAD'lılara saldırıyla, hem dört yıldır sürdürülen koyu sansür politikası devam ettirilmiş, hem de tüm Dersim halkına ve festivalle katılan 40 bin kişiye "apolitikleştirme" dayatmasını kabul etmeleri yönünde bir mesaj verilmiş olacaktı.

Bu tabut AKP katliamcılığının resmidir

1 Ağustos Pazar günü saat 18.30'da TAYAD'lı Aileler ve Dersim Temel Haklar'ın organizasyonunda Temel Haklar standının önünden AKP İl Binası'na doğru yürüyüş başlatıldı.

Yürüyüş ve AKP İl Binası önünde yapılacak

Tek Provokatör Emniyet Müdürü'dür!

Eylem 5 dakika sonra bitecek denilmesine rağmen, bir dakika bile beklemeden saldırı emrini o verdi.

Anti-demokratik dayatmalarını kabul etmeyen Belediye Başkanı Songül Erol Abdil'i tartaklayarak, "siz zaten terörle anılmaya alışkınsınız" diyerek tehdit etti.

Dersim'de demokratik mücadelenin içinde yeralan kişileri hedef gösterdi ve tutuklattırdı.

Temel Haklar Derneği Başkanı Murat Kaymaz, "toplumda infial yaratmak" gerekçesiyle tutuklandı. Suç, tam da Tunceli Emniyet Müdürü'nün o gün işlediği suçtur. Dersim hakkında infal yaratan onun emriyle başlatılan saldırdır.

basın açıklaması, "korsan bir gösteri" değildi, festivalin başından itibaren hemen tüm etkinliklerde duyurusu yapılmış, Dersim halkı bu eyleme çağırılmıştı. Nitekim TAYAD'lıların ve Temel Haklar üyelerinin dışında da yüzlerce Dersim'li vardı yürüyüşte. Keza, yürüyüşe Mücadele Birliği, ESP, Devrimci Demokrasi ve Partizan da destek veriyordu.

TAYAD'lı Aileler'in en önde "Hapishanelerde 116 İnsan Öldü Duydunuz mu?" pankartını taşıdığı kortejde, kızıl beze sarılmış sembolik bir tabut da taşınıyordu. Yine pekçok kişinin elinde ülkemiz hapishanelerinde gerçekleştirilmiş Ebu Garip'i aratmayacak işkence fotoğrafları vardı. "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla sembolik tabut AKP İl Binası'nın önüne bırakıldı.

Polisin AKP İl Binası ve çevresinde yaptığı yığının yoğunluğu dikkat çekiciydi. Tabut bırakıldıktan sonra TAYAD üyesi Derya Ulağ basın açıklamasında, "bu tabutun AKP'nin utancının resmi olduğunu" belirterek tecritin bir an önce kaldırılması talebini dile getirdi.

Kitle yaklaşık bin kişiye ulaşmıştı. AKP önünden Munzur'a doğru yeniden yürüyüşe geçildi. "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganları gittikçe gürleşiyordu. Çünkü eyleme doğrudan katılmayanlar çevreden sloganlarla destek veriyor, katılım da artıyordu. Kitlenin gittikçe kalabalıklaştığını gören polis, kortejin arasına panzer ve çevik kuvvet sokarak insanların TAYAD'lı Aileler'in arkasından yürümesini engellemeye çalıştı. Buna rağmen insanlar aradaki polis engelini aşarak korteje ulaşmaya çalıştılar.

Saldırı başlıyor

Polis şehir merkezinde müdahale etmeyip

yürüyüş güzergahını açık bırakmıştı. Bunun nedeni biraz sonra anlaşılacaktı. Kendi tabiatlarına uygun olarak kallesçe bir saldırı planlamışlardı. Munzur kıyısında, Demir-Köprü'nün hemen yanına ulaşıldığında, kısa bir açıklama okunarak Munzur'a karanfiller bırakılmaya başlandı. Polis şefi, Tunceli Belediye Başkanı'nı kitlenin içine doğru iterek "çabuk dağılmalarını söyle" diyerek tehdit vari isteklerini yaptırmak istediler. Belediye Başkanı Songül Abdil, TAYAD'lılarla kısa bir konuşmanın ardından polis şefine eylemin zaten kısa süre sonra biteceğini belirterek polisin ona oynatmak istediği rolü kabul etmedi. Saldırı anı gelmişti artık. Tunceli Emniyet Amiri'nin emriyle uçurumun başındaki anaları ve kitleyi kayalardan aşağı atmak gibi vahşice niyetlerini açıkça sergileyerek, insanlara joplarla, gaz bombalarıyla ve tazyikli suyla saldırdılar.

Polisin saldırısı sonucu onlarca kişi, aşağıda akmakta olan suya veya kayaların üzerine düştü. Polis yakaladıklarını doğrudan aşağıya attı. Biber gazından etkilenen insanların aşağıya düşmesini engellemek için eyleme katılanlar, TAYAD'lı analara kenetlenip aşağıya düşmesini engellemeye çalışmasına rağmen bir çok insan kayalardan aşağıya düşüp boğulma tehlikesi geçirdi. Cop darbeleriyle veya düşme sonucu onlarca kişinin kolu bacağı kırıldı.

Ama polis bir noktada yanlış hesap yapmıştı yine. Dersim halkının direniş geleneğini hesaba katmamıştı. Köprü başındaki vahşi saldırıya karşı tavırsız kalmadı halk. Köprü'nün karşı tara-

Tunceli polisinin vahşetinin sonuçları

İsmail Cengiz Mumcu: Başına aldığı darbeden dolayı kafasına sekiz dikiş atıldı. (Tavır Dergisi muhabiri)

Eylem Yılmaz: Alnına 6 dikiş atıldı.

Zeki Kulbak: Ayağı kırık, hastanede yatıyor.

Sevgi Yıldırım: Kolu kırıldı. Elazığ Devlet Hastanesi'nde, ameliyat olacak.

Okan ...: Başına altı dikiş atıldı ve parmağı kırıldı.

Çağlar ...: Başına aldığı darbe sonucu kafatası çatladı.

İsmail Yeşildağ: Ayak kemiği çıkık.

Delil Çevik: Kafasında yarık, kolunda ezik var.

Ayrıca gözaltına alınanlara işkence yapıldı; işkence sonucu oluşan yaralar ve morluklar Adli Tıp tarafından belgelendi.

Sayı 118

13

8 Ağustos
2004

findaki insanlar, polisi taş yağmuruna tuttular. Sloganlar öfke yağırdıyordu işkencecilere. İşkenceciler taş yağmuru altında geri çekilmek zorunda kaldılar. Geri çekilirken çay bahçelerinde oturanlar da dahil olmak üzere 23 kişiyi gözaltına aldılar.

Saldırı aynı anda şehir merkezinde de duyulmuş ve çarşı merkezinde saldırıyı protesto etmek için bir anda yaklaşık 250 kişi toplanmıştı.

Polis burada toplananlara da tehditle beraber saldırıya girişince, aynı karşılığı aldı. Kitle taşlarla karşılık verdi polis saldırısına. Polis saldırıyı sürdürmeyi göze alamadı. Kısa süren bu çatışmanın ardından alınan kararla, saldırıları ve gözaltıları protesto etmek amacıyla saat 19.00'da Yeraltı Çarşısı önünde oturma eylemine başlandı. Eyleme **üç bini aşkın** kişi katıldı. Kitlenin etrafını ablukaya alan polis, kitlenin bu durumu protesto etmesiyle geri çekildi.

Daha sonra oturma eylemine katılanların kararıyla kitlesel bir şekilde, festival çerçevesinde bir konserin yapıldığı Atatürk Stadı'na gidildi. Stadyumda sık sık "Gözaltılar Serbest Bırakılsın" ve "Dersim Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı. Burada sık sık anons yapan Festival

Komitesi, protestoları bu şekilde bitiremeyeceğini anlayınca, polisle görüştüklerini ve 2 saate kadar bırakılacaklarını söylemesine rağmen bu söyledikleri gerçekleşmedi. Kitle programının sona ermesiyle dağıldı.

Asıl suçlular hapishanelerde 116 insanı katledenlerdir! Tutuklananlar derhal serbest bırakılmalıdır!

2 Ağustos'ta saat 10.30'da Dersim Adliyesi önünde Temel Haklar, ESP, DHP, Partizan, Kızıl-bayrak, Kaldıraç ortak bir basın açıklaması düzenleyerek saldırıyı ve gözaltıları protesto ettiler. Açıklama süresince polis yine tehditler yağdırırken yasa dışı olarak kamera çekimi de yaptı. Buradaki oturma eylemi sırasında, olay yerine gelen Cumhuriyet Savcısı, oturanlara dağılmaları için 5 dakika süre vererek, *"5 dakika içinde dağılmazsanız, ben sizi dağıtırım"* tehdidinde bulundu. Açıklama sonrası Dersim Temel Haklar Başkanı **Murat Kaymaz** ve Dersim Temel Haklar Yönetim Kurulu Üyesi **Derya Ulağ**, savcı çağırıyor denilerek gözaltına alındılar. Aynı gün feestivaldeki çeşitli etkinlikler nedeniyle Dersim'de bulunan aydın ve sanatçılar da Belediye

Dersim'de saldırı anında yaralanan TAYAD'lı Ailelerden Hasan Beyaz, o anı anlattı:

Tecrite karşı yürüyüşte siz de vardınız, saldırıyı yaşayanlardanansınız, izlenimlerinizi anlatır mısınız?

Hasan Beyaz: Basın açıklamamızın ve AKP il binasının önüne boş tabut bıraktıktan sonra Munzur suyuna 116 tane karanfil bırakmak üzere Demir Köprü'ye kadar yürüdük. Yürüdüğümüz sırada önümüzden ve arkamızdan panzerler ve çevik kuvvet polisleri geliyorlardı. Demir Köprü'ye vardığımızda çok sayıda çevik kuvvet

"Onları düşürün!"

polisi de köprünün başında barikat kurmuş bekliyorlardı. Biz onların içinden geçerek köprünün başına geldik. O ana kadar polis tarafından herhangi bir müdahale ve uyarı olmadı. Köprünün başına vardığımızda Belediye Başkanı Songül Erol Abdil beni çağırarak; *'basın açıklamasını nerede yapacaksınız?'* dedi ve ben de 116 karanfil Munzur'a bıraktıktan sonra açıklamamızı bitireceğimizi söyledim. Sonra belediye başkanı herhangi bir olumsuz durumun olmayacağını emniyet amirlerine anlattı. O anda biz ne olduğunu anlamadan polisler emniyet müdürünün talimatıyla biber gazı, tazyikli su ve joplarla saldırdı.

Köprü, yani bulunduğumuz nokta geçişin olmadığı suya düşebileceğimiz bir yerdi. Saldırı esnasında Süleyman Yeşil-

dağ isimli tanıdığım, köprünün duvarına asılmıştı ve düşmek üzereydi. Onu kurtarmaya çalışırken polis önce üzerime biber gazı sıktı ve polislerin *'onları düşürün!'* talimatıyla bize kalkanlarla saldırarak bizi 4-5 metre yükseklikten kayaların üzerine düştük. Ben de zaten boyun fıtığı vardı. Düştüğüm zaman boynum tutuldu, kısa bir süre sonra karşılaştığım manzara çok kötüydü! Süleyman Yeşil dağ isimli vatandaşın ayak kemiğindeki etin dışa çıktığını gördüm. Aynı esnada polisler duvarın üst bölümünden taş atarak *'çıkın yukarı, çıkmazsanız sizi gebertiriz'* diyerek tehdit ettiler. Düştüğümüz yerde 1 saat kadar yaralı şekilde öylece bırakıldık. Sonra çevrede bulunan insanlardan ambulans çağırımları için yardım istedik.

Düğün Salonu'nda bir açıklama yaparak saldırıları kınadılar.

Gözüne alınanların 12'si 2 Ağustos günü serbest bırakılırken, 15 kişi tutuklanma talebiyle Sulh Ceza Mahkemesi'ne sevk edildiler. 3 Ağustos'ta mahkemeye çıkarılanlardan 13'ü (kamu malına zarar vermek, polise mukavemet suçlamasıyla) tutuksuz yargılanmak şartıyla serbest bırakılırken, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Murat Kaymaz ile Yönetim Kurulu Üyesi Derya Ulağ **"toplumda infial yaratmaktan"** tutuklanarak hapishaneye sevk edildiler.

Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve TAYAD'lı Aileler, 4 Ağustos'ta Dersim'de bir açıklama daha yaparak, üç gün boyunca yaşanan saldırı ve hukuksuzlukları ortaya koydular.

AKP iktidarı, saldırganlığını, tahammülsüzlüğünü ve F tiplerindeki katliamı sürdürmekteki pervasızlığını bir kez daha ortaya koymuştur Dersim'de. Ancak Dersimliler'in 4 Ağustos'taki açıklamalarında belirtildiği gibi, **"polis bu saldırısı, yaşanan tutuklamalar 116 insanın bu ülkenin hapishanelerinde katledildiği gerçeğinin üzerini örtemez. ne uygulanan sansür, ne de bu yaşanan saldırı AKP İktidarını ve F tiplerini onaylayanları bu sorumluluktan kurtaramaz."**

Gerçekler nasıl tersyüz edilir? Burjuva, islamcı medyaya bakın!

Bu vahşi saldırı, burjuva medyada nasıl yer aldı bakın, aynen aktarıyoruz:

"Kültür festivaline gelip polisi taşıdılar... Göstericilerin taşlı sopalı saldırısına polis panzerlerden su sıkarak cevap verdi... Olaylarda 13 polis yaralandı..." (ATV, 2 Ağustos Ana Haber Bülteni)

"İzinsiz gösteri yapmak isteyen grup polisi taşıdı... Korsan gösteri yapmak isteyen grup polisin uyarılarını dinlemedi." (Kanal 7, 2 Ağustos Ana Haber Bülteni)

Böyle bir medya varken, halkın gerçekleri öğrenme şansı olabilir mi?

Onlara bakılırsa, saldıran göstericiler, kendini savunan polis... Ve üstelik, bu haberler içinde, tek kelime olsun, eylemin niye yapıldığı bile yok. Çünkü F tipleri ve 116 ölüm sansürlü!.. Düzen medyası katliam ortaklığını sürdürüyor.

Saldırıyı protesto için yapılan oturma eylemi

"Munzur hayattır hayatın akışı durdurulamaz"

◆ 1 Ağustos'ta Yeraltı Çarşısı üstünde bir araya gelen Dersimliler, Ovacık yolu üzerinde bulunan Mıskısağ'a doğru yürüyüşe geçerek, Munzur'da yapılmak istenen barajları protesto ettiler. "Munzur Hayattır Hayatın Akışı Durdurulamaz" pankartının taşındığı eylemde "Katil Otomotiv Munzur'dan Defol", "Şirketler Dersim'den Defol" sloganları atıldı.

◆ "Munzur'da Barajlara Hayır" panelinde, barajların doğa ve insan üzerindeki etkileri tartışıldı. Panele kitlesel olarak katılan Dersim Temel Haklar üyeleri, **"Çözümün tartışılması gerektiğini"** belirterek DKÖ'lerle bu konuda bir platform oluşturulması önerisinde bulundular.

◆ Ovacık'ta Dersim Temel Haklar ve İşçi-Köylü Gazetesi okurlarının ortak düzenlediği, kendilerine "Munzur'un delileri" adını veren grubun da katıldığı eylemde, "F tiplerinde Ölümlere, Munzur'da Barajlara, Emperyalist İşgale Dur Demek İçin Birleşelim Örgütlenelim Kazanalım" pankartı açıldı.

◆ Dersim Temel Haklar Derneği üyeleri, devrim şehidi Cem Güler'in mezarı başında bir anma düzenlediler.

◆ Ovacık'ta düzenlenen konserlerde Dersim Temel Haklar Derneği stand açtı. TAYAD'lı Aileler ve DETAK'lı Aileler "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını haykırdılar.

◆ Çeşitli grupların katılımıyla Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Tazmin Edilmesi Yasası'nı protesto eden bir eylem yapıldı.

◆ Festivalin 3. günü Dersim Temel Haklar üyeleriyle Dersim TAYAD'lı Aileler stadyumunda (konser alanında) tüm insanlara 1 Ağustos günü düzenleyecekleri eyleme katılma çağrısında bulundular. Üzerlerinde 'Hapishanelerde 116 İnsan Öldü Duydunuz mu? - TAYAD'lı Aileler' yazılı önlükleriyle kendisine insanım diyen herkesi bu zülme dur demeye çağırdılar.

Grev Kararları ve Direniş Hazırlık

DİSK Genel-İş Sendikası grev kararlarına bir yenisini daha ekledi. 29 Temmuz günü Eminönü Belediyesi'nde de grev kararı asıldı.

Eminönü'nde Grev Kararı

Binbirdirek Parkı'nda toplanan işçiler Eminönü Belediye-si'ne doğru yürüyüşe geçtiler. "DİSK/Genel-İş Sendikası 7 Nolu Şubesi" yazan pankartları, "Kamu Hizmeti İnsan Hakkıdır" yazan önlükleri ve flamlarıyla yürüyen işçiler, "Direne Direne Kazanacağız, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız, Esnek Çalışmaya Hayır, Yaşasın Sınıf Dayanışması, Köleci Yasalar Kaldırılsın" sloganları attılar. İşçiler belediye önünde bir basın açıklaması yaparak grev kararını astılar.

Burada Genel-İş 7 No'lu Şube Başkanı İsmail Yurtseven, 2 Nolu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz, TİS Daire Başkanı İsmail Özhamarat,

Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici de birer konuşma yaptı. Açıklamada esnek çalışmanın kabul edilmeyeceği kararlılığı dile getirilirken, işçiler sık sık "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları attılar.

Bu arada 5 Ağustos günü ise, Genel-İş'in **Sarıyer Belediyesi**'nde grev kararı asacağı öğrenildi.

Kararlılık ve Birlik

İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile Belediye-İş arasındaki görüşmeler halen sürerken, kamu hizmetini özelleştiren AKP'li belediyeler esnek çalışmayı dayatıyor. Kimin hangi saatler arasında çalışacağını, ne kadar çalışacağını belirsiz olduğu, hafta sonu tatillerinin, direnişlerle kazanılmış hakların gaspedilmek istendiği bu saldırı püskürtülmek durumundadır.

Bunun için belediye işkolunda örgütlü bulunan sendikaların birliği, grevlerin direnişe dönüştürülmesi önemlidir. AKP iktidarını desteklediği bilinen Hizmet-İş'in tavrının ne olacağı ayrı bir değerlendirme konusudur ve asıl olarak belirleyici değildir. Hatırlanacağı gibi, bundan bir süre önce, asıl belirleyici sendikalar olan Belediye-İş ile Genel-İş arasında "birlikte hareket etme" noktasında görüşmeler başlatılmıştı. Bu birlik pratikte kendisini ifade edebilmelidir. Bunun ilk so-

mut ifadesi, örneğin, TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanan bütün belediyelerde aynı anda greve çıkarak, güçlü bir karşı koyuşu sergileyebilmek olabilir. AKP iktidarı, onyılların direniş, mücadele deneyine sahip olan belediye işçilerini teslim alamayacağını "ilk gün"den görmelidir.

TİS görüşmelerinin "masabaşında bitirilemeyeceği" az çok netleşiyor. AKP iktidarı belediyelerdeki tasfiye ve saldırılarında İstanbul'da alacağı sonucu tüm ülkeye yayma düşüncesindedir. Direniş bu nedenle salt İstanbul belediyelerinin ya da Genel-İş'in, Belediye-İş'in direnişi olarak görülmemelidir. Belediye işçilerinin mücadele deneyi özgüvenle birleştiğinde, AKP iktidarı amacına ulaşamayacaktır.

Grev Kararları:

İstanbul'da Genel İş'e bağlı;

Küçükçekmece Belediyesi, Bahçelievler Belediyesi, Fatih Belediyesi, Eminönü Belediyesi, Kadıköy Belediyesi, Kartal Belediyesi, Sarıyer Belediyesi.

Beyoğlu, Beşiktaş ve Bağcılar Belediyeleri ise "resmi arabulucu aşamasında" bulunuyor.

Ayrıca Türk-İş'e bağlı Belediye-İş'in örgütlü olduğu Avcılar Belediyesi'nde de grev kararı alındı.

Ankara'da Genel İş'e bağlı Mamak Belediyesi'nde grev kararı alınırken, Çankaya Belediyesi ve İzmir'de Buca Belediyesi "arabulucu" aşamasında bulunuyor.

Socotab işçisinden Sendika Önünde Eylem

"Tütün yok" denilerek gerekçesiyle 10 Temmuzda işten atıldıktan sonra eylemlere başlayan Socotab işçileri, 3 Ağustos günü Tek Gıda-İş önünde basın açıklaması yaptılar. Sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını belirten 200 işçi, bu tavır sürerse, Socotab patronuna karşı yaptıkları eylemleri, sendikaya da yönelteceklerini ilan ettiler. Sendikacılar ise, işçilerin tepkisi karşısında, işçiler adına dava açacakları sözü verdiler.

Bolu Belediye İşçisi AKP'ye Öfkeli

AKP'li Bolu Belediyesi'nde işten çıkarılan 117 işçi direniyor. 29 Temmuz günü belediye önünde oturma eylemi başlatan işçiler, polisin engellemeleri ve panzerli barikatı ile karşılaştılar. Belediye Başkanı Alaaddin Yılmaz, bütün işçi düşmanları gibi işçilerle görüşmekten kaçarken, eşlerine destek veren işçi ailelerinin polis panzerleri karşısındaki tepkisi ise AKP'nin politikasını özetler nitelikteydi. AKP'nin altın dağıtarak belediye seçimlerinde oy topladığını hatırlatarak, "altınla koltuğa oturdular şimdi de polis nezaretinde işten çıkarıyorlar" dediler.

30 Temmuz günü ise, belediyede çalışan diğer işçiler, işten atılan arkadaşlarına destek vermek amacıyla viziteye çıktı. Belediye hizmetleri önemli oranda aksarken, polisin yığınak yaptığı eylem sırasında, işçi ve memurlar kimlik kontrolü yapılarak belediye binasına alındılar. Belediye başkanının görüşmeme tavrı üzerine, işçi aileleri ellerindeki tencereleri makam odasını bulunduğu bölüme fırlattılar. Belediye-İş Bolu Şube Başkanı Erdoğan Kefeli de, engellemeler karşısında "Bugün olmazsa yarın o belediyeye gireceğiz. Bizi kimse engelleyemeyecek. Kendisini ne zamana kadar polise korutacak göreceğiz" şeklinde konuştu. 2 Ağustos günü Belediye-İş binasında bir basın açıklaması yapan işçiler, 7 Ağustos'da bir miting yapacaklarını duyurdular.

Çorum'da İşçiler Kararlı

Çorum'da toprak ve kiremit fabrikalarında başlayan direniş patronların saldırıları ve işçilerin kararlılığı ile sürüyor. Direnişin ilk kazanımı, sendikalaştıkları için Hamoğlu Kiremit ve Ergin Kiremit Fabrikaları'ndan atılan yaklaşık 250 işçinin taleplerinin kabul edilmesiyle 30 Temmuz günü işbaşı yapması oldu.

Diğer 22 fabrikada ise direniş ve fabrika önlerindeki bekleyişler halen sürüyor. Sendika, sigorta ve 7.5 saatlik işgünü taleplerinden vazgeçmeyeceklerini belirten işçiler, keyfi şekilde gözaltına alınarak yıldırılmak isteniyor. Direnişteki işçilerden 5'i bu şekilde gözaltına alınırken, patronlar işçilerin direnişini yasadışı ilan ederek polisiye baskıyla sonuç almaya çalışıyor.

İşçiler ise talepleri yerine getirilene kadar direneceklerini belirtirken, patronlar taşeron işçileri devreye sokarak direnişi kırma girişimlerinde bulunuyor. Buna karşı tüm fabrikalardaki işçiler, kaçak yükleme yapılan fabrika önünde toplanarak, patronun yasadışı davranışına direnişle karşılık veriyor.

'Fabrikamda Sendika İstemem'

Bursa'da faaliyet gösteren Bil-Har Tekstil çalışanı 23 işçi, sendikaya üye oldukları için işten çıkarıldı. Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan fabrikada işten atılan işçiler 25 Haziran'dan beri tehdit, hakaret ve saldırılara uğradıklarını, patronun "ben özel sektörüm, işyerimde sendika istemem" dediğini belirttiler. Bu arada işçiler 20 Temmuz'da fabrika önündeki eyleme saldıran jandarma ve polis hakkında, 30 Temmuz günü suç duyurusunda bulundu.

Sendikalaştıkları için işten atılmalarının yaşandığı yerlerden biri de Ankara'da UDA Makina Sanayi A.Ş. 100'den fazla işçinin çalıştığı fabrikada, Birleşik Metal-İş'te örgütlendikleri için son bir haftada işten atılanların sayısı 24'ü buldu.

Kafesan'da Eylem

Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü İzmir Çiğli Kafesan işçileri, aylıklarının ödenmemesini ve işten atılmalarını 4 Ağustos'da yaptıkları bir eylemle protesto etti. CHP'li Çiğli Belediyesi önünde toplanan işçiler, "Direne Direne Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" dövizleri açtılar. Açıklamada CHP eleştirilirken, bugüne kadar 146 işçiyi işten attığı dile getirildi. Tekstil-Sen'in de desteklediği eylem "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla sona erdi.

Sayı 118

17

8 Ağustos
2004

İşportacılar: Çocuklarımız Aç

Günlerdir tezgahlarının kaldırılmasına karşı işportacılar eylemlerini sürdürüyor. 31 Temmuz ve 1 Ağustos günlerinde de eylemler düzenleyen Eminönü işportacıları polis barikatına otur-

ma eylemiyle cevap verdi. "Çocuklarımız aç" diye feryat eden işportacıların 4 Ağustos'daki eylemine ise polis saldırıp 5 kişiyi gözaltına aldı.

İkbal Işık: Can güvenliğim yok!

Bu arada Eminönü Seyyar Satıcılar Derneği Başkanı İkbal Işık yazılı bir açıklama yaparak "can güvenliğinin olmadığı" duyurdu. Polisin son dört gündür Eminönü'nde gezmesini dahi engellediğini, komplo kurduğunu aşiret ve mafyayı üzerine saldırdığını belirten Işık, polis şefi "Serdar komiser"i seyyar satıcılardan rüşvet aldığını söyledi.

Tecrit öldürmeye devam ediyor CİNAYETE HERKES TANIK!

Salih Sevinel'i doğru dürüst muayene bile etmeden "kas gevşetici" verip hücrelerine gönderen doktor hakkında soruşturma açıldı mı?

HAYIR!

Hücrenin butonunu kapatarak Salih Sevinel'in zamanında yetiştirilmesini engelleyen gardiyanlar hakkında soruşturma açıldı mı?

HAYIR!

Tecrit uygulamasıyla tutuklu ve hükümlülerin fiziki olarak çürütülmesine ve can güvenliklerinin tehlikeye atılmasına neden olanlar hakkında soruşturma açıldı mı?

HAYIR!

F tiplerinden sorumlu Adalet Bakanı, Sevinel'in ölümüyle ilgili bir açıklama yaptı mı?

HAYIR!

Sayı 118

18

8 Ağustos
2004

Sorduğumuz soruların cevapları "hayır"dır.

Soruşturma açmazlar (açsalar da göstermelik açar ve sonunda sorumluları beraat ettirirler.) Çünkü soruşturmaya konu olacak olay, devletin öngördüğü bir uygulamadan başka bir şey değildir.

Adalet Bakanı açıklama yapmaz; çünkü Adalet Bakanı'nın esas işi, bu katliamları sürdürmek ve "sansür" etmektir.

Salih Sevinel, kapısında "**Türkiye Cumhuriyeti Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Cezaevi**" yazılı bir kuruluştaki, planlı, kasıtlı bir biçimde öldürüldü. Hukuk diliyle söylersek, Salih Sevinel "**taammüden**" katledildi.

F tipleri, tutsakların paylaşmasını, dayanışmasını engellemek, tutsakları birbirinden yalıtarak düşüncelerini değiştirmek ve fiziki olarak çürütmek için açılmıştır. Tecrit politikasının esas budur. Tecrit politikasının uygulandığı tüm hapishanelerde tutukluların fiziki ve psikolojik sağlıklarının bozulduğu, bu konuda hazırlanan tüm raporların ortak noktasıdır. Bu sonuç, **bilinerek ve istenerek** açılmıştır F tipleri.

Eğer, F tipleri açıldığından, tecrit uygulanmaya başladığından bu yana, hiç bir tutuklu intihar

etmemiş olsaydı, hiç bir tutuklu psikolojik rahatsızlıklara yakalanmamış olsaydı, F tipleri "başarısız" olmuş demektir!

Her ölüm, F tiplerinin "başarısı"dır.

Adalet Bakanlığı'nın daha yakın zamanda yaptığı açıklamanın rakamları herşeyi ortaya koyuyor: Sadece 2003 yılında "ölüm orucu ve intiharlar hariç 122 tutuklu 'eceliyle' öldü!" Buna illa ecel adı verilecekse, şöyle denilebilir ancak: "**F Tipi Ecel!**"

Ölüm orucunda veya bedenini tutuşturarak ölenler de tecrit politikasının sonucunda ölüyorlar. Hapishanelerde uygulanan tecrit politikasının, **hapishane kapılarına tabutlar** dizen bir politika olduğunu rakamlar söylüyor.

Kimse "bilmiyorduk, farkında değildik" diyemez!

Dergimizin diğer sayfalarında "Basından" başlığıyla aktardığımız Ahmet Tulgar'ın yazısında şöyle deniyor: "*Bilsem böyle olacağını, bilseydim son mektubundan birkaç gün sonra onun çekip gideceğini ne yapar eder kelime kelime duyururdum haykırışını, seslenişini.*"

Peki "böyle olacağını" niye bilmiyordu Tulgar? Bu nasıl bir gerçeklikten kopuştur?

Tulgar'ı örnek verdik, ancak biliyoruz ki, bu kopuş, bu yabancılaşma, onunla, hatta sadece aydınlarla sınırlı değildir. Siyasi partilerden demokratik kitle örgütlerine kadar uzanıyor bu yelpaze.

Bu durumun bir yanı, sorumsuzluk, duyarsızlık olarak açıklanabilir. Ancak mesele, devrimcilere değil, devlete inanmakta düğümleniyor.

Daha "hücre tipi" uygulaması gündeme geldiğinden bu yana böyledir bu. Tutsakların "hücre tipi"ne karşı ilk ölüm orucu olan 1996 Ölüm Orucunda kendilerine devrimci, sosyalist diyen reformist partilerin yöneticileri, daha sonraları "ölüneceğine inanmıyorduk" diyorlardı.

Niye böyle diyorlardı? Çünkü devrimcilerin hücre tipine, tecrit politikasına ilişkin açıklamalarını "abartılı" buluyor, "hapishanelerin modernleştirilmesi" demagojisine daha çok inanıyorlardı.

F tipleri somut olarak gündeme geldiğinde, aynı sorunu yine yaşadık.

"Avrupacılık", "birey özgürlüğü" düşünceleri beyinleri öylesine işgal etmişti ki, F tiplerine, tecrite karşı çıkarken bile, koğu sistemine kar-

şı “oda”lar savunuldu.

Bütün bu çarpık yaklaşımlara karşın, F tiplerine, İZOLASYON (tecrit) politikasına ilişkin gerçekler, sayısız panelde, kurultayda, bildiride, broşürde açıklandı. Tutsaklar, tutsak yakınları durmaksızın ve her kesime anlattı hücre gerçeğini. Türkiye devrimcilerine inanmayan kimileri, izolasyonu bizzat yaşayan Alman tutsaklarının yaşadıklarını dinleyince, seyredince, hem de üstelik Avrupa’da böyle olmasına çok şaşırdılar. Filmler yapıldı, karikatürler çizildi (hatırlansın diye daha 2000’de F tipleri açılmadan çizilen bazı çizgileri de bu sayfaya koyduk).

Bunları anlattık. Yetmedi mi?

Dört yıldır 116 kişi öldü!

Hala mı anlaşılmadı F tipleri ve tecrit!

Bunlar ortadayken, kimse *bilmiyorduk, farkında değildik, bu kadar kötü olduğunu tahmin etmiyorduk, haberimiz yoktu...* diyemez.

Diyen, ya ülkesinden çok kopuktur, ya da yalan söylüyordur.

Sessiz tanıklık, suç ortaklığıdır!

Riyalar, demagojiler, çarpıtmalar, siyasal kaçışları gizlemek için uydurulan teoriler bir yana bırakılırsa, çıplak gerçek şudur: Bu ölümler herkesin gözlerinin önünde gerçekleşiyor. Reformist sol partiler, demokratik kitle örgütlerinin, aydınların önemli bir bölümü, cinayetlerin sessiz tanığı olmayı kabullenmişlerdir.

Gözünün önündeki cinayetlere itiraz etmeyen her tanık, tarihsel olarak o cinayetin suç ortağıdır. Az sayıda da olsa, bu gerçeğin farkına varmaya başlayanlar vardır. Herkes bu gerçeği görmek zorundadır.

Görmemekte ısrar edenler de “sessiz tanıklığın” tarihsel sorumluluğundan kaçamayacaklardır. Tarih, ergeç onların önüne bu gerçeği koyacaktır.

Tecrit üzerine, bu ülkede yazılmadık, söylenmedik hemen hiç bir şey kalmamıştır.

F tiplerinde bugün tecrit politikası çerçevesinde, akla hayale gelmeyecek yaptırımlar, yasaklar, cezalar söz konusudur. Aramalarda, sayımlarda, sevk-

lerde fiziki işkenceye başvurulması, zulmün sadece bir parçasıdır. Tecrit, tutsakların kendilerini “*bir kuyunun dibine atılmış olarak hissetmelerini*” sağlayacak her türlü uygulamayla pekiştirilmiştir. Salih Sevinel kalp krizi geçirdiğinde, hücrenin gardiyanlarla bağına sağlayan butonların çalışmaması da aynı politikanın ürünüdür.

Bir tutsak kalbinden, bir diğeri böbreklerinden rahatsızlanacak, kimi kanser, kimi şizofren olacaktır. Çünkü tecrit, tutsağın tüm fiziki, maddi, manevi ihtiyaçlarını bir işkence ve baskı aracına çevirmiştir. Parası olmayan tutsağın temiz su içemeyeceği, ilaç alıramayacağı koşullar dayatılmaktadır. Tek kişilik hücrelerde sayımda ayağa kalkmamak “*sayımı engellemek*” olarak ceza konusu yapılmaktadır. Tutsakların tüm ihtiyaçları ve şikayetleri için dilekçe şart koşulmakta, ama dilekçelerin akıbeti hiç bir zaman öğrenilememektedir. F tiplerini meşrulaştırmak için kurulan “insan hakları izleme kurulları”, tecrit işkencesini izlemek ve gizlemekle yükümlüdürler. Direnişi kırmak, tutsakları pişmanlığa zorlamak için akla gelebilecek her şey, zulmün bir aracıdır. İşkenceli ölüm hücrelerinde yaşananlar bunlardır.

F tipleri Türkiye’nin Guantanamo’sudur.

Salih Sevinel’ler, işte bu koşullarda ölüyor.

Tecrit, bağımsızlığı, demokrasiyi, sosyalizmi savunan muhalif düşünceleri nedeniyle hücreye atılan tutsağı, sadece “*yok sayan*” değil, “*yokedilmesi gereken bir varlık*” olarak gören politikanın adıdır. Tecritte herşey tutsakların düşüncelerinin değiştirilmesi ve bedenen çürütülmeleri üzerine kurgulanmıştır. Tecrit politikası parçalanamadığı sürece F tiplerinden tabutlar çıkmaya devam edecektir.

Ve bilinmeli ki, şu an, yüzlerce hücrede, yüzlerce insan an an öldürülmeye devam ediliyor. Yani siz bu satırları okuduğunuz sırada, cinayet işlemeye devam ediyor zulüm düzeni.

Bu noktada karar verilecek tek şey vardır; cinayetlerin sessiz tanığı olup suç ortaklığına devam mı edilecek, yoksa tecrite karşı mücadele mi edilecek?

Sayı 118

19

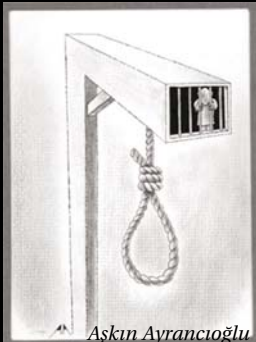
8 Ağustos
2004

Yazılar, çizgiler, afişler, aylarca anlattı F Tiplerini. Tutsaklar, tutsak yakınları aylarca anlattılar. “Hücre işkenceli ölümdür” diye haykırdılar. Aşağıdaki karikatürler, dört yıl önce yayınlanmıştı.

Dört yıldır yaşananlar, bu çizimlerin gerçekleşmesinden başka nedir ki?

Tüm bunlar ortadayken, bilmiyorduk, duymadık, tahmin et-

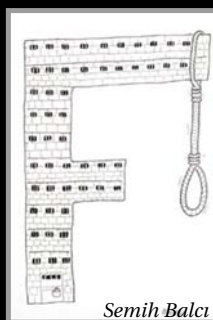
medik demek inan-
dırıcı olabilir mi?

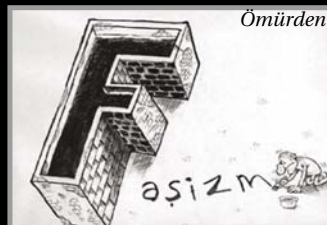
Aşkın Ayrancıoğlu

Ahmet Erkanlı

Semih Balci

Ömürden

Cezaevinden Bir Mektup: Hücrede "Ecelden" Ölüyoruz!

- Nazım ALPMAN -

Cezaevi mektupları zarfından bellidir. Yazılar sanki dizgiden çıkmış gibidir. Onlar gelişi güzel bir bakışla bile hemen fark edilirler. Tekirdağ 1 Numaralı F Tipi Cezaevi'nden yazan Fırat Özçelik'in mektubu da diğer zarflar arasından kendini gösteriverdi.

Cezaevlerinden her zaman mektup gelmez. Burada çok güzel yatıyoruz, devlet bize çok iyi bakıyor falan satırları olmaz. Onlar gazetelerde özel haber olur: Cezaevinde tiyatro...

Aslında her şey bir "tiyatro" gibi... Yeni düzenlemeler yapılıyor, mahkumların yaşam koşulları iyileştiriliyor. Ancak bu "iyileştirmeler" nedense bir türlü cezaevlerinin parmaklarını geçip de içerdekilere ulaşamaz.

Fırat Özçelik'in satırlarını birlikte okuyalım:

"Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde tutuklu olan Salih Sevinel isimli arkadaşımız 20 Temmuz 2004 günü yaşamını yitirdi. ... Salih de kayıtlara 'eceliyle ölüm' olarak geçti. Oysa açık olarak tedavisi engellendiği için öldü.

Sayı 118

20

8 Ağustos
2004

Bugüne kadar Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkif Evleri Müdürlüğü'nün açıklamalara hep çarpıtmalarla doludur.

... tecrit uygulamasının sonuçları buraları birer 'ölüm evi' haline getirdiği bir gerçektir. F tipi cezaevleri can almaya devam ediyor.

Salih Sevinel'in ölümünün sorumlusu da ölüm oruçlarındaki ölümleri intihar, tedavisizlikten ölümleri de ecel olarak açıklayanlardır."

Cezaevi mektuplarında hep acılar vardır.

Kamuoyunu "duyarlı" olmaya çağırımlar vardır. Ama kamuoyu yazın sıcaktan, kışın da soğuktan bir türlü beklenen duyarlılığı gösteremez. Ancak Avrupa ve Amerika'daki hak örgütlerinin raporları ortaya döktüğünde basın biraz kıpırdar, o kadar!

Oysa durum ortadadır: Cezaevleri öbür dünya haline getirilmiş, siyasi katiller, uyuşturucu satıcıları, büyük hırsızlar oralarda "beş yıldızlı" hayat sürerken, politik muhalif hareketlere mensup siyasi tutuklu ve hükümlüler için bir cehennem haline dönüşmüştür. Bu cehennemde gencecik insanlar büyük bir hunharlıkla ölüme yollanabiliyor.

Salih Sevinel'in mektupta anlatılan ölümü "dışarıda" olan herkes için utanç vesilesidir!

(www.sansursuz.com, 27 Temmuz 2004)

Suçumuzun kanıtları çekmecede

- Ahmet TULGAR -

Ondan beş mektup aldım art arda. Sonuncusunda, bana belki de bir daha mektup gönderemeyeceğini, tecrit koşullarının giderek daha da ağırlaştığını söylüyordu.

Salih Sevinel bir daha mektup yazamayacak, onu kaybettik. Onu kaybettim.

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde geçen hafta kalp krizinden öldü. Arkadaşlarının yaptığı açıklamaya göre, ölümünde cezaevinin ihmali etkili olmuş. Bilirim, cezaevlerindeki durumu. Kuvvetle muhtemel öyle olmuştur.

Şimdi bu yazıyı yazarken derin bir **suçluluk duygusu** kaplıyor içimi. Bilsem böyle olacağını, bilseydim son mektubundan birkaç gün sonra onun çekip gideceğini ne yapar eder kelime kelime duyururdum haykırışını, seslenişini.

Salih beni mektuplarıyla **suç ortağı** yaptı. **Bu devletin, bu sistemin, bu infaz sisteminin suç ortağı.** Büyük iddiaların ve küçük hesapların er-

babı bakanların, hükümetlerin. Suçumun kanıtı beş mektup gazetede çekmecemde. Bir süredir açmadığım çekmece.

Orada başka mektuplar da bulursunuz bana gönderilmiş. ... O kadar acil ki sorunları bu genç tutsakların, hiçbiri kişisel bir şeyden söz etmezler bu mektuplarda. Ortak bir retorik, ortak bir diskur. Zaman zaman küçücük bir el işi, tertemiz bir hayat hikâyesinden bir fragman bireysel bir ses katar bu mektuplara bir sır gibi.

Salih Sevinel ise her mektubunda çocuklarından, 6 kişilik ailesinden bahsederdi. Dışarı çıkmayı en çok onlara bakabilmek için istiyordu.

Yıllar sonra bir gün aniden ayacağız; bir suçun, birtakım suçların farkında olmadan hepimize nasıl bulaştığını hissedeceğiz.

Bu ülkede resmi bir inat yüzünden bilgimiz dahilinde gençler ölüyor. Kardeşlerimiz.

Ve bu ölümler o kadar uzun süredir oluyor ki, umursamazlığımız, umursamazlık giderek kültürümüze sirayet ediyor, kültürümüzün bir ögesine dönüşüyor. Bugün **umursamazlığı** paylaşıyoruz, yarın **utancı paylaşacağız.**

(Milliyet, 2 Ağustos 2004)

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**Alın kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;
"Ya zafer, ya ölüm!"**

Ölüm Orucundaki Tutsaklar:

**Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi'nden
Selami Kurnaz**

**Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi
Fehim Horasan
Vedat Çelik
M. Kemal Eren
M. İnan Işık
H. Sergül Albayrak**

**TKEP/L Davası'ndan
Remzi Aydın**

4 yıl oldu... Ne dediniz, ne yaptınız, ne yapmadınız... BİZE DEĞİL, TARİHE ANLATIN

4 yıl... 1200 gün... 45 ay... Kendi kendinize telaffuz edin, inanamayacaksınız... Bildiğimiz kadarıyla dünya halklarının tarihinde böyle bir direniş örneği yok. Ülkemiz tarihinde de böyle bir örnek yok. Bir direniş içinde böyle bir irade ve böyle bir disiplin ortaya koyan hiç bir güç görülmemiştir.

Direnişin bu boyutlara ulaşması tüm hesapları bozdu.

Hesabı bozulan sadece devlet değildi. Solun bir bölümü de, 19 Aralık arifesinde ve ertesinde, görevlerinden, sorumluluklarından kaçarken, direnişin kılınacağı, biteceği beklentileri içindeydi. Direnişin kınldığı noktada, kimsenin onların kaçkınlığına söyleyecek fazla bir sözü de olmayacaktı.

Direnişin kınılmasını bekleyen ruh hali içinde, direnişe karşı her türlü sözü söylemekten, "sol" adına oligarşinin sansürüne de ortak olmaktan çekinilmedi. *Oligarşi yazmıyor, biz de yazmayız, nasıl olsa bırakırlar...* diye düşünüldü.

Direniş, tüm bu ve benzeri düşünceleri aşı aşı, eze eze dördüncü yılına ulaşmıştır.

116 ölüm, kimsenin görmezden gelemeyeceği bir gerçek olarak ortadadır şimdi.

Türkiye solunun önemli bir bölümünün "Hapishanelerde 116 insan ölürken siz neredeydiniz, ne yapıyordunuz, bu ölümleri durdurmak için hangi kampanyaları gerçekleştirdiniz?" sorusuna verilecek cevapları yoktur.

Dört yıllık bir süreç yaşandı; 116 ölümün ağırlığını duymaya başladı kimileri. Tek tek kimi aydınlar, dört yıllık sürecin sorumluluğunu ve utançını dile getiren, bu utançtan kurtulmak için "birşeyler yapılmasını" öneren görüşler dile getiriyor. Fakat "Sol" oldukları iddiasındaki legal partilerden, kitle örgütlerinden henüz ses yok. Dört yılın muhasebesini yapmaktan daha ne kadar kaçabileceksiniz?

Demokratlık, devrimcilik adına böyle düşündük, böyle dedik, şöyle yaptık diye açıklamayacak mısınız hala?

"Koğuşlarda sliple dolaşamıyorduk" diye oligarşinin örgüt baskısı demagojilerine güç verenler; "Biz bu düşünceleri burjuvaziden aldık... burjuvaziye tanııyorduk" diye itiraf etmeyecek misiniz?

Koğuşa karşı "oda"ları savunup birey özgürlüğü adına F tiplerine onay verenler; Salih Sevinel'in hesabını vermeyecek misiniz? Onun ölümlünde hiç bir sorumluluk üstlenmeyecek misiniz?

Bize değil, halka anlatın bunları. Tarihe anlatın.

AB'nin F tiplerinin en büyük destekçisi olduğu alenileşince, F tiplerine karşı görünürde sürdürülen "muhalefetin" adım adım geri çekilip devrimcilerin tasfiyesine ortak olunduğunun açıklamasını yapmayacak mısınız?

Hem 116 ölümü seyredip, hem de "sosyalist, komünist, devrimci" sıfatlarını kullanmaya devam etmeniz açıklamasını mutlaka yapmak zorundasınız halka.

Bu açıklamayı yapmayı şu veya bu demagojiyle geciktirebilirsiniz, ama sonuna kadar kaçamazsınız. Sınıflar mücadelesinde belli sıfatlarla yeralabilmenin kuralları vardır.

Bu mücadelede halkın kurtuluşu için yeraldığını iddia eden herkes, faşizmin tecrit katliamı karşısındaki tavrını (veya tavırsızlığını) açıklamakla yükümlüdür.

SUÇ ORTAĞI OLMAMAK İÇİN, bu hesabı halka ve tarihe vermek durumundasınız.

NAMUSLU olmak için, **AHLAKLI** olmak için, bu hesabı halka ve tarihe vermek durumundasınız.

Daha fazla susamazsınız. Şöyle veya böyle konuşacaksınız. Yeniden “koşuşların ne kadar kötü”, olduğundan başlayıp, “koşuşlardaki örgüt hakimiyetine ve despotizmine” karşı “oda”ların birey özgürlüğünü sağlayacak tek çözüm olduğundan çıkabilirsiniz de. Ama sessizliğin arkasına gizlenen ikiye bölme daha fazla sürdürülemez.

AB’ye uyum adına F tiplerini savunuyorsanız, bunu açıkça ortaya koyacaksınız. Hayır, biz bu zulme karşıyız diyorsanız, onun gereğini yapacaksınız. İkisini de yapmayıp “bana ne!” diyenler, namuslu bir yaşam süremezler. Siyaseten ahlaklı olduklarını iddia edemezler. Kişisel ve siyasal olarak tutarlı olamazlar. Böyle bir riyakarlık, örgütleri, tek tek kişileri çürütür.

116 ölümü sadece izlemenin sorumluluğunun ve utancının bu örgütler ve tek tek bu örgütlerin insanları üzerinde hiç bir etkisi olmayacağı düşünülüyorsa, bunda da büyük bir yanlış vardır.

Gözlerini kapamaya devam edenler; önce kendi kişiliğinizi kaybedeceksiniz, “ben nasıl bir insanım” diye bunalıma gireceksiniz, yaşamanın anlamını kaybedeceksiniz. Sosyalist, komünist olduğunu iddia eden partiler, aynı soruyu “biz nasıl bir sosyalist örgütüz ki, 116 ölümü seyrediyoruz?” diye sormaya başlayacak.

Faşizmin ve AB’nin suç ortaklığını daha fazla pekiştirmeden, siyasi ahlaksızlığın batağına daha fazla batmadan, muhasebe yapılmalı; dört yılın hesabı halka verilmelidir.

Dört yıldır direniyoruz. Tecrit, 116 insanımızı katletti. Üzerinde hiç kimsenin tartışamayacağı gerçek budur. Bu gerçek ortadayken, kimsenin artık oda mı koşuş mu, ölüm orucu mu “demokratik mücadele biçimleri” mi tartışması yapmasına yer yoktur. 116 can alan tecrit işkencesi ve bunun karşısında bizim direnişimiz sürüyor. Bu zulmü seyredererek ortak olanları tarih affetmeyecek.

Hapishaneler Faşizme Yetmiyor!

“Cezaevi Kampüsleri” Açılıyor!

Adalet Bakanlığı’ndan yapılan açıklamaya göre, “Ankara’nın Sincan ile İstanbul’un Silivri ve Maltepe ilçelerinde iki ayrı dev cezaevi kampüsünün yapımı sürüyor”!

Evet, yanlış okumuyorsunuz.

“Cezaevi KAMPÜSÜ”nden söz ediliyor.

Sincan Cezaevi Kampüsü’nde şu anda iki adet hapishane var, bu kampüse iki adet L tipi hapishane daha yapılıyor.

Silivri Cezaevi Kampüsü’nde ise, değişik modellerde **8 hapishane** yeralacak.

Maltepe Kampüsü’nde de 3 L tipi hapishane yapılacak.

Kim diyor AKP yatırım yapmıyor diye.

“Cezaevi kampüsleri”nden daha iyi yatırım mı olur sömürücüler için.

Üniversite kampüslerine, sağlık sitelerine ne gerek var, siz hapishaneler yapın! Ama bu “kampüs”ler de yetmez, nasılsa F tipi politikasını bütün ülkede uyguluyorsunuz, bütün ülkeyi tel örgülerle çevirip hapishane yapın; “daha kolay yönetirsiniz...”

Onlarca ilde hastane yok, onlarca hastanenin ameliyathanesi yok, yüzlerce köyün okulu yok; ne önemi var? Kaynaklar hapishane yapımına ayrılıyor; çünkü bu emperyalist talanın sürmesi, işbirlikçilerin iktidarını devam ettirmesi için daha fazla hapishane gerekecek oligarşiye.

Halkı açlığa, yoksulluğa mahkum eden, tüm muhalifleri yoketmeyi hedefleyen bir iktidar, daha fazla hapishane yapmayıp da ne yapacak?

Hapishaneler yeniden doldu!

Hatırlanacağı gibi, dört yıl önce, bir af çıkarmıştı DSP iktidarı. Hapishaneler dört yılda yeniden doldu. Doluluk oranı şu anda yüzde 90’a ulaşmış durumda. Hükümlü ve tutuklu sayısı 69 bini aştı. Düzen suçlu üretiyor. Başka nasıl olacaktı ki?

Neyse, kimse “açıkta” kalmayacağından emin olabilir; AKP tüm hızıyla hapishane inşaatlarını bitiriyor!!!

Temel Haklar derneklerine bir yenisi de Adana'nın Şakirpaşa Mahallesi'nde faaliyetlerine başlayan Şakirpaşa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği oldu.

Kuruluş çalışmalarını tamamlayan Şakirpaşa Temel Haklar, 1 Ağustos günü Onur Düğün Salonu'nda düzenlediği açılış şenliği ve "sünnet şöleni" ile kuruluşunun coşkusunu halkla paylaştı. Grup Nisan Güneşi'nin türküleriyle katıldığı açılışta yapılan konuşmada, Temel Haklar'ın gücünü halktan alma, halkla birlikte örgütlenme hedefi üzerinde duruldu.

Dernek başkanı Mehmet Bildircin, "halkın sorunları örgütlenerek ve birlikte mücadele edilerek çözülecektir. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ezilenin yanında ezenin karşısında olacaktır" şeklinde konuşurken, Yine Temel Haklar

Şakirpaşa Temel Haklar Kuruldu

çalışmasını yürütenlerden Hasan Güder, girişim aşamasındaki faaliyetlerini anlattı ve Temel Haklar çatısı altında örgütlenme çağrısı yaptı.

600 kişinin katıldığı açılışa halkın ilgisi yoğun olurken, çocuklarımızın dayanışma içinde sünnet şölenlerinin düzenlenmesi de halk tarafından ilgiyle karşılandı ve takdir edildi.

Şakirpaşa Temel Haklar Sorunlara Sahip Çıkıyor: Üst Geçit İçin Eylem

Şakirpaşa Temel Haklar'ın kuruluşunun ardından, 3 Ağustos günü ilk eylemi de, mahalle halkının önemli sorunlarından biri olan üst geçit için yapıldı. İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması yapan Temel Haklar, bir hafta önce üst geçit olmadığı için hayatını kaybeden 8 yaşındaki Aziz Ağaçalı'nın resimlerini taşıdı ve "Başka Aziz Ağaçalılar Ölmesin" pankartı açtı.

Kızıl bayrakların da taşındığı eylem, Temel Haklar adına yapılan açıklama ve ardından Aziz Ağaçalı'nın ailesinin konuşmasıyla sona erdi. Açıklamada, mahallede bulunan 80. Sokak girişlerine üst geçit yapılması talep edildi ve hortumculara, çetelere bütçe ayırmayın, üst geçit yaptırın denildi.

Sayı 118

23

8 Ağustos
2004

Anadolu Temel Haklar'dan "Geleneksel Pilav Günü"

Anadolu Temel Haklar 25 Temmuz günü, Geleneksel Pilav günü düzenledi.

Şile'deki piknik alanında düzenlenen etkinliğe 1000 kişi katılırken, jandarmanın keyfi şekilde üst araması, kimlik kontrolü dayatmalarına tavrı alındı.

1996 ölüm orucu şehitleri nezdinde devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan piknikte, sırasıyla; Kutsal Evcimen, Nurettin Güleç, Anadolu Temel Haklar Folklor Ekibi, Kısmet Yıldız, Pir Sultan Abdal Derneği Semah Ekibi sahne aldı. Ardından Temel Haklar adına bir konuşma yapıldı. Direniş sürecinin anlatıldığı konuşmada, direnme geleneğinin '96 Ölüm Orucu'nda kazandığı zafer dile getirildi ve 2000 Ölüm Orucu, hapishaneler politikası ve TTE, zorla çalıştırma yasasına değinildi. Etkinlik, Grup Yorum Korosu'nun türkü ve marşlarıyla sona erdi.

DETAK'lılara Saldırı

Ölüm Orucu eyleminin 400. gününde olan TKEP/Leninist davası tutsağı Remzi AYDIN için DETAK tarafından, 29 Temmuz günü Taksim'de meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi.

"Remzi Aydın Ölüm Orucu'nun 400. Gününde" pankartının açıldığı eylemde, "**Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük**", "**Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar**" sloganları atılırken, grubun önünü kesen polis azgınca saldırdı. Saldırı sonucu 3 kişinin yaralandığı öğrenilirken, Vefa Serdar ve Ali Ekber Sever hastaneye kaldırıldı.

İzmir'de ise, DETAK afişleri yapan Behlül Ocak, yaşadığı saldırıya ilişkin 31 Temmuz günü İzmir İHD binasında bir basın açıklaması yaptı. "*Kafama silah dayayan polisler beni öldürmekle tehdit ettiler. Götürüldüğüm Çiğli Merkez Karakolu'nda kaba dayak, kelepçeli bekletme, hakaret, küfür işkencelerine maruz kaldım. Hastaneye kelepçeli götürüldüm. Kelepçeli götürüldüğüm için tedaviyi kabul etmedim.*" şeklinde yaşadıklarını anlatan Ocak, 7 gün iş göremez raporu aldı.

Burası Diyarbakır Mardinkapı Tecrit Bölgesi

**Hak ve Özgürlükler Mi, Yasalar Mı;
Yok Canım Bu İş Emniyet Müdürleri Bilir**

Diyarbakır'da meydana gelen çatışmanın ardından "teröristler Hevsel Bahçeleri'ne kaçtı" bahanesi ile koskoca bir semt, Mardinkapı bir haftadır tecrit altında tutuluyor. Giriş çıkışlarda halkın üzeri aranıyor, kimlik soruluyor, kentin bir bölgesi "güvenlik bölgesi" ilan ediliyor.

Bu durumu protesto etmek ve bölge halkının yaşadığı mağduriyeti yerinde incelemek için 3 Ağustos günü tecrit altındaki yere giden Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir, Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirtaş, baro başkanı Sezgin Tanrıkulu'nun da aralarında bulunduğu bir grup, Diyarbakır Emniyet Müdürü'nün sataşmalarına, tacizlerine maruz kaldı.

Emniyet Müdürü Orhan Okur ile, Baydemir ve Tanrıkulu arasında yaşanan "diyalog", bu ülkede yasaların, hukukun geçersizliğini, polis müdürlerinin yasaların üzerinde, hem mahkeme hem de yargıç olduğunu gözler önüne serdi.

Mahalleye heyeti almayan Orhan Okur, baro başkanının hukuku, yasaları hatırlatması, mahalleye giriş çıkışı engelleyen bir yasa olmadığını söylemesi üzerine, "sen bunları bana niye soruyorsun" diyerek çıkıştı.

Doğal olarak ilin baro başkanı, o kentte bir bölge 7 gündür tecrit altında tutuluyorsa ilgilenecekti, ama Emniyet Müdürü bu, yasa kural dinlemediği gibi, hak ve özgürlük de bilmezdi. Tartışmanın ilerleyen anlarında Emniyet Müdürü'nün bütün kişiliği ortaya çıkmaya başladı. Karşısındaki hukuk, hak, özgürlük dedikçe, Orhan Okur "terör" demeye devam etti ve bağırarak, **"bu olaya çatışma diyorlar, ne çatışması terörist saldırı var. Siz buraya propaganda yapmaya geldiniz. Böylece hakkınızdaki kuşkuları derinleştiriyorsunuz. Bir de zanlı diyorsunuz, ne zanlısı, biz burada terörle mücadele ediyoruz."**

Tanrıkulu ve Baydemir'in basın açıklamasına da müdahale ederek kendisi basına terör demagogili propaganda yapan Emniyet Müdürü, heyeti bölgeye almadı.

"Eğitilmesi gereken", hukuk bilmez bir sıradan polis değil konuşan, bir emniyet müdürü. Bu müdürün eğiteceği polis, hak ve özgürlük, hukuk bilir mi? Yaşanan tecritin adını koymuş; "teröre karşı mücadele" ve gözü dönmüş bir infaz mangası elemanı olarak kükrüyor. Böyle müdürler varken, hukuka, mahkemelere ne gerek var. Onlar her şeyi bilir ve uygular.

Gözaltında Parmak İzi Yasadışı

Trabzon İnsan Hakları İl Kurulu (İHK), 22 Mart'ta basın açıklaması yaptıkları için gözaltına alınan öğrencilerin başvurusunu değerlendirerek, **"gözaltında parmak izi alınması ve fotoğraf çekilmesinin yasadışı olduğu"** yönünde rapor hazırladı.

Kurul'un hazırladığı raporda, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na aykırı eylemde bulundukları gerekçesiyle gözaltına alınan 21 öğrencinin parmak izle-

rinin alındığı ve fotoğraflarının çekildiğinin saptandığına yer verilirken, bu uygulamanın Emniyet Genel Müdürlüğü Parmak İzi Teknik Hizmetler Yönetmeliği'nin 12'nci maddesinin (a) bendine dayanılarak yapıldığını vurguladı ve şu sonuca vardı: "Kolluk kuvvetleri ancak soruşturma sonucu Cumhuriyet Savcılığı'na göre ağır hapis gerektiren durumları ortaya çıkarsa parmak izi alabilir ve fotoğraf çekebilir." Kurul uygulamanın yasaya aykırı olduğunu belirterek önlenmesi amacıyla Başbakanlık İnsan Hakları Kurulu'na başvurdu.

Karar, polise yasaları hatırlatıyor. Peki bu yasaları AKP ikti-

darı, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı ve tüm kentlerde her olayda parmak izi alıp fotoğraf çekerek fişleyen Emniyet Müdürlükleri bilmiyor mu?

Elbette biliyor. Ancak polis yasadışılığı öylesine kanıksamış ve kanıksatmıştır ki, bu tür fişleme, fişlemeden bile sayılmıyor. Bırakın savcılık soruşturmasına göre parmak izi alınıp alınmamasını, polis ortada bir savcılık, mahkeme kararı yokken, insanlar hakkında tuttuğu fişleri mahkemelerde "kanıt" olarak sunabiliyor. Yani yasadışılık, yasal bir kanıt olarak kullanılıyor ve oligarşinin mahkemeleri bunları dikkate alıyor.

AKP'nin Gündeminde "Van Olayı" Yok Görmez, Duymazsan Unutulur!

AKP'nin sorumlu olduğu, halk karşısında gerçek yüzünün ortaya çıktığı her olayda politikası aynı; görmeme, duymama, sorun varsa çözme. F tiplerinden Kürt sorununa kadar her konuda aynı politikayı uyguluyor. Bunun son örneği de, Van'da yaşanan eroin ticareti, Emniyet binasının basılıp eroinci aşiretin oğlunun kaçırılmasında yaşanıyor.

Tabloyu kısaca göz önüne serelim:

- Eski milletvekili, aşiret reisi Mustafa Bayram'ın oğlu Hamit Bayram, eroin satarken Malatya'da yakalandı ve Van'a götürülürken, elleri kelepçelenmedi, cep telefonu alınmadı. Aşiret Hamit Bayram'ın telefonu ile, Van Trafik Şube Müdürlüğü'nü basarak onu adamlarıyla birlikte ve üstelik yakalattığı 48 kilo eroini de kaçırdı.

- Oğlu yakalandığında Mustafa Bayram'ın ilk aradığı kişi AKP'li Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik oldu. Çelik "gerekeni yaparız" dedi ve eroinciye "geçmiş olsun" dileklerinde bulundu.

- Olay yansıyınca, baskına da katıldığı ortaya çıkan Mustafa Bayram tutuklandı.

- Tutukluluğu uzun sürmedi

ve kısa süre sonra eroin tüccarı olduğu sadece Türkiye değil dünyaca bilinen Mustafa Bayram tahliye edildi.

- CHP'nin olaya ilişkin inceleme yapması ve rapor hazırlamasının ardından, Van'daki bir başka aşiret resmen CHP'yi ve bu olayın üzerine gidecekleri basın önünde tehdit etti.

- Son gelişme ise, İçişleri Bakanlığı müfettişleri olayı "inceledi" ve sonucu açıkladı; "Malatya Emniyeti asli kusurlu, Van Emniyeti idari kusurlu..."

Düşünün, böyle bir olayda hukuk suskun, AKP suskun, devlet suskun, böyle bir olay sanki hiç yaşanmadı. 7 Temmuz'dan itibaren bir aydır AKP'den, Tayyip Erdoğan'dan "tık" yok.

"Van'daki Susurluk" olarak da nitelenen olay karşısında AKP'nin tavrı, bölgedeki bağlarını, hukuk, adalet anlayışını ortaya koyuyor. Elbette üzerine gidemez; gittiğinde hangi bağlantıların ortaya çıkacağını, Bayram'ların bu işi devlet güçlerinin onayı olmadan, AKP de dahil olmak üzere oligarşik partilerin bilgisi dışında yapmadıklarını çok iyi biliyorlar.

Sonra gelsin "Türkiye hukuk devleti" yalanları!

Katilin 'Eli Soğumasın'!

Adana'da 28 Mayıs günü sokak ortasında **Şiyar Perinçek** isimli yurtseverin katledilmesiyle ilgili olarak hakkında "**kastın aşılması suretiyle adam öldürmek**"ten dava açılan polis şefi hâlâ görevinin başında.

Hakkında dava açılan Emniyet Amiri Davut Özates'in tutuklanması gerekirken, bu yapılmadığı gibi, **hâlâ emniyette görevinin başında** olduğu, soruşturma sürecinde dahi "açığa alma" uygulaması yapılmadığı ortaya çıktı.

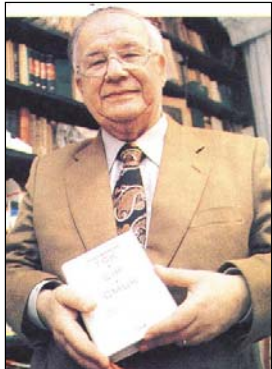
Keza aynı soruşturmada Perinçek'le birlikte olan ve gözaltına alınan Nurettin Başçı'ya **işkence** yapmaktan başkomiser Mesut Gürkan ve komiser Erhan Çiloğlu hakkında dava açıldı. Ancak onlar da görevlerine devam ediyorlar.

AKP iktidarı **infazcılarını ve işkencecilerini koruyor**. Şov ve AB'ye uyum maskesiyle tutuklanan bir iki polisi saymazsanız, on yıllardır bu ülkede hiçbir işkenceci ve infaz mangası elemanı tutuklanmadı. Onbinlerce işkence, binlerce infaz başka türlü yaşanmazdı; katiller ve işkenceciler korundukça, önleri açıldı ve katletmeye, işkenceye devam ettiler. Bugünkü AKP politikası da, işkence ve infaz politikasından vazgeçilmediğinin göstergesidir. İktidarın işkencecilere ve katillere ihtiyacı var, bu nedenle "elleri soğutmuyor."

Sayı 118

25

8 Ağustos
2004

"Kör öldü badem gözlü oldu". "Hocaların hocası" diye pazarlanan ve 12 Eylül yasaları dahil faşist ceza yasalarının altında imzası olan **Ord. Prof. Sulhi Dönmezer** 3 Ağustos günü öldü. Arkasından "ne kadar büyük hukukçu" olduğu üzerine burjuva basından, hukukçulardan övgüler yağdı.

Faşist Yasaların Yapıcısı Sulhi Dönmezer Öldü

Kimse, halkın tüm kesimlerinin yakındığı 12 Eylül'ün ürün olan, her şeyi cezalandırma mantığıyla hazırlanan ve faşist İtalyan yasalarına dayandırılarak hazırlanan ceza yasalarını Dönmezer'in hazırladığını, bugünkü yeni TCK'nın hazırlanmasında rol oynadığını ve bu TCK'nın da "konuştun ceza, baskıya direndin ceza" mantığına dayandırıldığını hatırlatmadı elbette.

TTE'den zorunlu çalıştırmaya kadar tutsaklara yeni yaptırımlar getiren ve tecrit koşullarının daha da ağırlaştırılmasını sağlayan **Ceza İnfaz Yasası**'nın Dönmezer başkanlığındaki heyet tarafından hazırlandığı da es geçildi.

Çünkü, "körün badem gözlü" olması için, bir faşist hukukçunun "ne büyük hukukçu" diye pazarlanabilmesi için, gerçeğin karartılması şarttır.

-Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu'nun feda anı-

Bekir Baturu ve Hüseyin Çukurluöz'ün 22 Temmuz günü bedenlerini tutuşturarak şehit düşmelerine tanıklık eden bir tutsağın, o günü, saati, an'ı anlatımıdır...

Uzandı, sessizce yattı. Kafasında günlerdir, belki de aylardır değerlendirdiği düşünceler olgunlaşmış, "vaktin geldiğine" karar vermişti. Muharrem'in bedenini tutuşturarak, direnişin iradesini ortaya koyduğu günden bu yana üç çift göz birbirini izliyordu. Anlamıştı Muharrem'in ne demek istediğini. Bekir de aynı düşünceyi taşıyordu. Üstelik Bekir'in durumu da kötüleşiyor, zorla müdahale için cehennem zebanilerinin hastaneye kaldırıp direnişini kırmak için kollarına zorla serum bağlamaları an meselesiydi. "Gece yapacağız" dedi kendi kendine. "Gece olmalı, karanlığı ateşimizle aydınlatmalıyız. Hücrenin içinde olmalı, bu tecrit hücrelerini tutuşan etlerimizle eritme kararlılığımızı herkes görmeli." Kalkıp ölüm orucunda olmayan yoldaşını yanına çağırdı.

"Bir kağıt, bir kalem al gel yanıma otur."

Kağıdı kalemi alıp yanına oturdu. Sincan'daki, 1996

Ölüm Orucu Gazisi olan yoldaşlarına tek tek neleri vereceğinin listesini çıkardı. "Şu montu da 11. Ekipte '96 Gazilerinden biri çıkarsa ona verirsin. Bunda el emeğim çok. Alıp kıydın giysin." dedi.

Soğuk kanlıydı ama coşku lu. Hedefine kilitlenmiş bir mermi gibiydi. Yeniden ranzanın üzerine çıktı ve oturdu. Yoldaşına, "sen yat dinlen biraz, ben uyumayacağım" demeyi de ihmal etmemişti. Gözlerini küçük hücrenin dört bir yanında gezdirdi, bir kaç saniyesini bile almamıştı üç adımlık hücrenin her karesini dolaşması. "Yıkacağız seni" diye mırıldandı. Hüseyin'in mırıldanmasını duyan Bekir, yanına geldi ve sabaha karşı yapacakları eylemi konuşmaya başladılar. Bu arada diğer yoldaşı da konuşmalarını duyup yanlarına geldi. Şekerli su istediler. Plastik bardakta gelen şekerli suyu Bekir'e uzatırken, "haydi iç, bu son içeceğin olacak" dedi. Sonra diğer yoldaşına dönerek konuşmaya başladı Hüseyin:

"Bu gece çok düşündüm, eylemi bugün yapacağız... Partiye yazmak isterdim. Sen söylersin, zamanım yok buna. Partiye selamlarımı söyle. Özellikle '96 Gazilerinin tümüne özel selamımı söyle. Kamile'ye yaz söyle ki, 12'lerin yadigarı olan kazağıyla gidiyorum. Bu bizim için de bir nokta, senin için de bir nokta olmalı. Ölümün gölgesinde mutluluk olmaz. Mutluluk ölümü alt ederken yakalanır. İnanç ve iradeyi asla elden bırakmayacaksın. İnanç ve irade herşeye galip gelir. Tüm yoldaşlara selamımı söylersin. Şuradaki sigaraları bizim tüm hücrelere birer paket dağıtırsın...."

Sonra Bekir'e döndü.

"Bugün büyük ihtimalle durumunu farkedecekler. Buna mücadele edemeyiz. Bu du-

rumda ne yapılır?"

"Feda." dedi Bekir.

"Evet Feda, bugün birazdan feda eylemi yapacağız. Benim kararım net. Son kez soruyorum, hazır mısın, yapamıyorum diyorsan açıkça söyle."

"Hazırım ben. Seninle her şeye varım. Bu gece sabaha kadar düşündüm. Hazırım."

"İyi şimdi şekerli suyunu iç, uyu, ben kaldırıyorum seni."

Bekir uyudu. Hüseyin, "ne zaman" diye soran yoldaşına "06.30" dedi. 22 Temmuz sabahı direnişin iradesine bir kez daha tanık olunacaktı. 05.30'da kalktılar. Hüseyin bir pankart asmaya, halkı bilinçlendirmek için bir bildiri dağıtmaya gider gibi, bir gecekondu direnişinde barikat kurar gibi, her adımını iradi atıyor, şaşılacak derecede serinkanlı davranıyordu. Bekir'in bakışları "seninle her şeye varım" dediği Hüseyin'in gözlerine dikilmiş, büyük bir yoldaş sevgisiyle, güvenle bakıyordu. "Son sigaralarımızı içelim" dedi Hüseyin. Üçü plastik masanın etrafına toplandı. Bir tek tanıkları vardı bu destansı anda. 250 gündür açlıklarında yanlarında, aynı hücrede, içeriği kaplayan açlığın nefes kokusunu solumuşlardı. Yoldaşına döndü, "250 gündür yanımızdasın, tanık-sın, bizi yoldaşlarımıza olduğumuz gibi anlat. Anlat ki arkadaşlar dersler çıkarsınlar." dedi.

Bekir ile eylemlerini nasıl yapacaklarını konuştular. Hapishane idaresinin müdahale etmemesi için ilk on dakika alevin içinde sessizce kalacaklar, sonra sloganlarını atacaklardı. Alevler vücutlarını yalar-ken, etleri kavrulurken nasıl yapacaklardı bunu? Bu nasıl bir iradeydi ki, o anda bile hedeflerine ulaşmak için acılarına acı katıyorlardı.

"Burada, bu hücrenin içinde yapacağız" dedi, Hüseyin. "Bu hücrede bitireceğiz. Buradan ölümümüz çıkacak..."

Kararının netliğiyle "tamam" demekle yetindi Bekir.

Nevresimler söküldü, hücrenin uygun bir yeri hazırlandı, bedenlerini tutuşturmak için gerekli tüm malzemeler hazırlandı. Gülerek yoldaşına baktı Hüseyin. Bekir sabırsızca "başlayalım" dedi. Hüseyin, "acele etmeyelim, saatimizi bekleyelim" diye cevapladı onu. Savaş alanında düşman taarruzunu püskürtmek için en uygun anı bekleyen komutan gibiydi Hüseyin. "Sessiz yapacağız bu işi." diye tekrarladı.

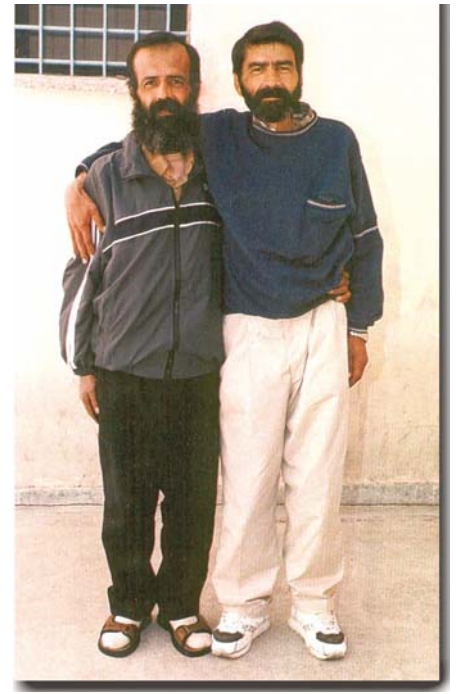
Alt kata indiler ve battaniyeyi köşeye serdiler, üzerine nevresimleri koyarak oturdular. Son kez birer sigara daha içtiler. Gözleriyle sevdiler birbirlerini son kez, zaferi biz kazanacağız diye sessizce haykırdılar gözleriyle, bakışlarıyla dokundular birbirlerinin yüreklerinin en derin yerine. Birazdan alevleriyle haykıracaklar, herkes duyacaktı onları. Hüseyin kızıl bantını taktı alına. Bekir arandı, bir an bulamadı. Bandı alınıdaydı, heyecandan fark etmemişti. Kızılyıldızını eliyle okşayıp düzeltti. Bekir'in çoktandır cebinde taşıdığı kırmızı bir beze işlenmiş Cephe yıldızı vardı. Nereye yerleştireceğine karar veremeyince Hüseyin elinden alıp kalbinin üzerine yerleştirdi. "Buraya yakıştır" diye onayladı Bekir. Geride kalan yoldaşlarını kucakladılar. Sonra birbirleriyle kucaklaştılar. Birazdan ateşi kucaklayacaklar, direnişin ateşiyle harlayacaklardı onu.

Sincan F Tipi hücrelerine sabahın sessizliği hakimdi. Birazdan "sabah kahvaltısı" sesleriyle kapı şıkırtıları duyulmaya başlayacak, hücrenin küçük mazgalından insanlığın

utanç elleri uzanacaktı içeriye. Duymak isteyen için büyük bir gümbürdü vardı oysa Sincan'da. Dört yıldır direnen, eşi benzeri görülmemiş bir çelikten irade dövmeye başlamıştı bile hücre kapılarını. Bu hücreler ki, 'düşüncelerinizden vazgeçeceksiniz' diye yapılmıştı. Bu hücreler ki, 'kişiliğinizi, iradenizi faşizme, emperyalizme teslim edeceksiniz' diye inşaa edilmişti. Bu hücreler ki, yiğitleri görerek yorgun düşmüş, kahramanların her ölümünde o sağlam görünen metal alaşımının eridiğini hissetmişti. Hücrelerin eriyişini göstermemek için sansür uyguluyordu oligarşi. Bu eriyişi görmek istemeyen; tarihten, halkların direnişlerinin nasıl geliştiğinden bihaber olanlarsa 'yaşam kutsal' diye çılgık çılgına bu sesi bastırmaya çalışıyordu.

Yakılacak malzemelerden genişçe bir öbek yaptı Hüseyin, elyafları önlerine, vücutlarına yerleştirdi. Öbeğin önünde küçük bir yol yaptı. Buradan gireceklerdi alevin ortasına. Bu yol zafere ulaşılacak yol olmuştu o an. Boşuna ölüyorsunuz diyenlerin pespaye teorilerine meydan okuyan bir törensellelikle yola koyulmaya hazırdılar. Yaşamı kazanmak için bu yolun yürünmesi gerektiğinin bilincindeydiler.

İlk önce daire şeklindeki öbeği tutuşturdular. Yanan bir ateş çemberi oluştu. Hüseyin Bekir'in elinden tuttu. Elele yürüdüler ateş çemberinin ortasındaki yoldan. Girdiler ateşin içine. İçlerine çektiler ateşi. Ateş bağrına bastı iki yiğidi. İki candılar, tek beden oldular ateşin içinde. Öbeğin ortasındaki boşluğa oturdu Bekir. Faşizmin karşısında başeğmeyen, diz çökmeyen Hüseyin yanına diz kırdı. Bir yılan başı gibi raks eden alevleri tutup tutup bedenlerine sürüyorlardı. Elyafla-

rın en korlanmış yerinden avuçlayıp göğüs kafesine dolduruyordu Bekir. Üzerindeki eşofman tutuşup etine yapıştı. Bu dayanılmaz acı karşısında sesleri çıkmıyordu, sadece yüz hatlarında o büyük acının kaçınılmaz gerginliği oluşuyordu. 'Saatleri gelmemişti' sloganlarını haykırmamanın. Devrimci iradenin ateşle imtihanıydı bu. Ölüm nasıl yenildiyse bu irade karşısında, faşizmin bütün politikaları nasıl parçalandıysa bu iradenin güçlü ellerinde; alevler de diz çökmüştü. Son çırpınıyla dalgalanıyor, hırçın bir deniz gibi kabarıyor, sonra iki direnişçinin ellerinde eriyiveriyordu.

Önce ateşi bulmuştu insanoğlu. Korkmuştu ondan, sonra hükmetmeye başladı ateşe. Sonra demir aletler üretti ateşin yardımıyla, emek daha bir üretken hale gelip tarihi şekillendirdi. Zalimlerin eline geçip, isyan edenleri yaktığı da oldu, halkların elinde zalimi tutuşturduğu da. Tarihin tanığıydı ateş. Halkların ateş çemberlerini yararak isyan edişlerine, Paris Komünarları'nın cüretine, Bedrettinler'in bilgeliğine, 1917'lerde o görkemli ayağa kalkışa, Sierra Maestralarda sıkılan kurşunlara, Kızıldere'de haykırılan sloganlara tanıktı. Bilgeydi bu nedenle. Şimdi da-

ha bir bilgelikle kuşanıyor, coşuyordu ateş. Onura, inanca, erdeme kesmiş bu iki bedeni içine almanın gururuyla dolmuştu. İki kahramanın bedenlerini küllerine katarken acı da çekmiyor, kıvranmıyor da değildi, ama o gururu başı dik bir isyankar edasıyla sonuna kadar yaşıyordu.

Bekir ve Hüseyin'in her yanını alevler kaplarken, geride kalan tutsak, omuzundaki yükün daha da ağırlaştığını duyuyordu. O da yanıyordu onlarla birlikte, yüreği kavruluyor, gözlerine gelip oturan bir damla yaşı, yoldaşlarına söz verdiği için akıtip ferahlayamıyor, içini yakan ateşi söndüremiyordu.

Hüseyin, Bekir'in elinden tutarak ayağa kaldırdı. Tutuşan sanki onlar değildi. Yanyana dimdik, el ele durdular. Hüseyin sağ kolunu kaldırıp zafer işareti yaptı. Bir anda alevler içinde kaldılar. Ateş çok hızlı büyüdü. Öbek ile bedenlerinde

alev birleşti, yükseldi. Ateş bu anı bekliyordu adeta, zafer işaretiyle birlikte alevleri de şaha kalktı. İlk slogan Hüseyin'den duyuldu: "**Yaşasın Feda Eylemimiz**", "**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz**"...

Diğer hücrelerdeki tutsaklara haber verme zamanıydı bu. Üçüncü tutsak, son kez baktı yoldaşlarına, "**Hoşçakalın yoldaşlar**" dedi ve fırlayıp üst katta çıktı, pencereleri sonuna kadar açarak, en güçlü sesiyle sloganları peşpeşe attı. Tüm Türkiye'ye, hatta dünyaya duyurmak istiyordu bu sesi. Bir yandan üst katta sloganları atarken, bir yandan ara ara koşarak merdiven başına geliyor ve alevler içindeki yoldaşlarına bakıyordu. İkisi de hala dimdik ayakta ve slogan atıyorlardı. Parti-Cephe'ye inancın, sosyalizmin kazanacağına güvenin sloganları yankılanıyordu Sincan'da.

Çakmağı 06:26'da çakmış-

lardı. Saatler 06:37'yi gösterirken, önce Hüseyin'in hafif bir inleme sesi duyuldu. Sonra Bekir'in... Eridiler ateşte...

...

Bu arada tecrit hücrelerinin bekçileri kapı önüne yığılmıştı bile. Hücreden sızan duman ve ateşin sıcaklığı karşısında oldukları yerde duruyorlardı. Küçükçük hücreyi duman ve yanmış et kokusu kaplamıştı. Öbeğin bulunduğu merdiven boşluğu ve tabanı kıpkızıldı, hücrenin geri kalan yerleri ise simsiyah.

Tazyikli su sıkılmaya başlandı. Üçüncü tutsak üst katıydı, O'nu bulduklarında yaka paça tutup çıkardılar. Merdiven boşluğundan geçerken dönüp yeniden baktı öbeğe. Sönmüştü...

Öbeğin yanında Hüseyin'in kendisini tutuşturduğu iki çakmağı gördü, aldı...

Kübalı Devrimci René'den Özgür Tutsaklara

'Bu tohumlar unutulmayacaktır'

Değerli yoldaşlar,

Büyük bir sürpriz ve onurla, Uluslararası Tecritle Mücadele Platform'undaki dostlarımızdan, cesaret ve geleceğe inanç dolu destek mektuplarını aldım.

Coğrafik açıdan birbirlerinden uzak da olsalar, halklarımız benzer sorunlarla karşılaşılıyorlar; adaletsizlik, eşitsizlik ve bencillik saçan bir dünya düzenine maruz kalıyorlar.

Bu düzen karşısında, çaresizce bizi tehdit eden imparatorluğun aynı nakaratları karşısında Küba, burnu dibinde (Amerika'nın), dimdik ve yenilmez bir güç olarak durmaktadır. İmparatorluk, Küba'nın cefakar ve dayanışmacı halkına karşı, bedelini bildiği halde askeri bir maceraya girişerek kendini re-

zile etmektedir.

Bizler, bu halkın temsilcileriyiz ve bunun için, bu hükümet tüm sinsiliğini bizim üzerimizde kullanmaya çalışmaktadır. Ancak, Kuzey Amerikan Hükümeti'nin bunca alçaklığına ve keyfiyetine karşı, kararlı bir şekilde direniyor olmamız bizler için göğsümüzde birer madalyadır. Fidel'in Küba'sıyla, tüm onurlu Küba'lılara ve sosyalizme yönelik böyle bir yanlışlığa giriştikleri durumda, onları bekleyen açık ve net bir direniş mesajıdır.

Şimdi onlar anlamışlardır. Ve özellikle bu günlerde, yoksul ve mazlum olan başka bir halka karşı da, sorumsuzluklarının, cehaletlerinin ve maceracılıklarının bedelini ödeyerek her gün bunu hatırlamaktadırlar.

Siz de, karşısında mücadele ettiğimiz düzenin büyük destekçisi, tüccar, ahlaksız ve satılık basının susturmaya çalıştığı kahraman bir mücadele vermektensiniz.

Bizim tarihlerimiz üzerine çekilen sessizlik örtüleri, kötü niyeti yaymak için yaşayanların gerçeğe karşı korkularını göstermektedir.

Teslim olmayanlara yüreğimizi katmak, kahramanlarınızı ve şehitlerinizi selamlamak ve derin hayranlığımızı ifade etmek istiyoruz.

Garanti ediyoruz ki, Küba halkı nezdinde, tüm dünyanın ezilenleri için adalet tohumları serpenler, her zaman örnek olacaklar. Bu tohumlar asla unutulmayacaktır.

Her zaman zafere kadar.

Yoldaşınız
René Gonzalez Schwerert

* René, "Küba'lı Beşler" olarak bilinen ve halen ABD'de tutsak bulunan Küba'lı beş devrimciden biri.

AKP'nin emekçi düşmanlığı

'Sosyal Güvenlik Reformu' Saldırısı

IMF, denetlemesinin (7. gözden geçirme) raporunu yayınladı. Raporda “**iyileşmeniz etkileyici**” denilerek AKP'nin yalanlarına destek verilerek “böyle devam edin” denildi. Böyle devam etmesi elbette emperyalist tekellerin isteklerine uygundur. Ama rapor bununla da sınırlı değil, talimatlar arasında sermayenin isteği olan yeni emirler ile “reform” adı altında emekçilere ve emeklilere yönelik yeni saldırılar da yer alıyor.

IMF Gözünü Emekliye Dikti

IMF, bir süre önce yaptığı “emeklilik maaşından vergi alın” açıklamasını, bu rapora “sosyal güvenlik reformu” adını koyarak resmileştirdi. AKP iktidarı halka karşı “emekli maaşından vergi almayı düşünmüyoruz” açıklaması yaparken, hazırladığı “Sosyal Güvenlik Reformu” ile emeklilik sistemini emperyalist ve işbirlikçi tekellerin isteği doğrultusunda değiştireceğini gösterdi.

IMF çeşitli defalar; uyguladığı programdan dolayı halkın açlığının, yoksulluğunun, işsizliğin büyümesinin kendisini ilgilendirmedikçe açıkça söylemiştir. IMF'yi “*düşmanımız değil ki, biz de üyesiyiz*” diye tanıtarak savunan Tayyip Erdoğan da, IMF'nin politikalarını uygulayan basit bir memur durumundadır. IMF, AKP iktidarının emirlerini yerine getirme konusundaki heveskârlığı ve çaresizliğini bilerek her gün talimatlarını boyutlandırıyor. Asgari ücreti bile çok bulan ve yeni zam yapmayın diyen IMF, bu nedenle, asgari ücrete yakın maaşla açlık sınırında yaşayan emeklilerin maaşına da göz diyor.

Kapitalist ekonomistlerin dilinden düşürmedikleri “**piyasaların istikrarı**” böyle sağlanıyor, Tayyip'in “**ekonomi düzeldi**” yalanı bu saldırılar üzerinde yükseliyor. Asgari ücretliden, emekliden al, piyasalara aktar, ekonomi düzelsin...

Tekellerin Emriyle “Reform”

AKP, IMF'nin “emekli maaşlarından vergi alın” isteğini yerine getirmeyeceğini açıklarken, “sosyal güvenlik reformu” ile aslında bu emri yerine getirmekle kalmıyor, mezarda emekliliği, paralı sağlık hizmetini getiriyor, sosyal güvenlik sistemini IMF talimatıyla tahrip ediyor.

AKP iktidarının hazırladığı ve “**tarafarla uzlaşma**” demagojisiyle işçi ve memur konfederasyonlarına gönderdiği Sosyal Güvenlik Reformu'nda yer alan bazı maddeler şöyle:

1- SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı yerine tek emeklilik sistemi uygulamasına geçilecek.

2- **Emeklilik yaşı**, 2005 yılından itibaren sisteme giren çalışanlar için kademeli olarak arttırılacak ve 68'e kadar yükselecek.

3- Halen çalışanlara her yıl için SSK ve Bağ-Kur'da yüzde 2.6, Emekli Sandığı'nda yüzde 3 oranında aylık bağlanıyor. Ancak tüm mevcut ve sisteme yeni girecek sigortalılar için emeklilik sisteminde geçirilen her yıl için 2015 yılına kadar yüzde 1.6, bu tarihten sonra ise yüzde 1.5 oranında maaş bağlanacak. Bunun anlamı 2005'ten itibaren **emekli maaşlarındaki ciddi bir düşüş** demektir. IMF'nin “emekliden vergi alın” talimatı böyle yerine getiriliyor.

4- Bir başka değişiklik de, prim ödeme günlerinde. 2005'ten sonra sisteme gireceklerin tamamı 9 bin gün prim ödeyecek. Şu anda SSK'lılar 7 bin gün prim ödüyor. Yani **en büyük zararı SSK'lılar görecek**.

5- Genel sağlık sigortasına geçilecek ve bu kapsamdaki sağlık hizmetleri bir paket olacak, paket dışındaki sağlık hizmetleri karşılanmayacak, kişi kendi cebinden ödeyecek. Ayrıca paket kapsamında da olsa, sağlık hizmetlerinin belli bir oranı emekçiler tarafından ödenecek. Kısaca **sağlıkta tüm hizmetler paralı hale getirilecek**.

6- Primini ödeyemeyenler için, devlet iki yıl prim ödeyecek ve kesecek. Bu durumda **primini ödeyemeyenlerin tedavi olması mümkün olmayacak**. “Hastanelerde kimse rehin kalmayacak” diyen riyakar islamcılarının gerçeği.

Sendikalar Ne Yapacak?

“Reform” adıyla sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye etmek için hazırlanan bu tasarı şimdi sendikaların önünde. AKP ile sendikalar arasında yapılan ilk toplantının ardından görüşmeler eylül ayına ertelendi. AKP iktidarının “sosyal taraflarla uzlaşma” adına sürdürdüğü klasik oyalama, kendi programını uygulama oyunu sahneleniyor. AKP'nin “uzlaşma”dan anladığı, “**benim söyledimi kabul ederseniz, uzlaşma olur**” şeklindedir. Hâlâ farklı bir beklentiyle AKP'nin yaptığı zamanlamayı bekleyenler, tıpkı kölelik yasasında, KYTK'da olduğu gibi yasa meclisten geçene kadar bekleme niyetindedirler demektir.

Emperyalist ve işbirlikçi sermayenin IMF aracılığıyla AKP'nin önüne koyduğu “reform” işçisi, memuru, Bağ-Kurlu küçük esnafı ile halkın büyük bir kesimini doğrudan ilgilendiriyor. Ancak en örgütlü denilecek kesim olan sendikalar bu konuda en başta sorumlu durumdadır. Bu saldırıya, halk güçlerinin birliğini sağlayarak direnmeyen sendikaların “neden varoldukları” da sorulanmak durumundadır.

AKP, IMF'nin Memurudur

**Hükümetin IMF'ye verdiği "niyet mektubu"ndan yeni zam ve vergi artışları
Oçıkarken, üç yıllık yeni bir Stand-by için IMF ile görüşmeler başlatıldı.**

AKP'nin iktidar olmasının üzerinden geçen birbuçuk yılda ekonomide IMF politikaları dışında hiçbir icraatı yoktur. IMF politikalarına sadık herhangi bir hükümet ne yaparsa, AKP de bunları yaptı. IMF politikalarının halkı yoksullaştıran, işsizleri çoğaltan politikalarını, halkın örgütsüzlüğünden, işçi-memur sendikalarının pasifliği ve teslimiyetinden güç alarak uygulayan iktidar, bağımlılığı derinleştirmeye devam ediyor. Geçtiğimiz hafta içinde önce 8. gözden geçirme adıyla IMF denetimi yapıldı. İktidarın verdiği "niyet mektubu"nda yeni saldırıların sözü verildi. 7 Ağustos günü ise IMF heyeti çağrılarak önümüzdeki üç yılı kapsayacak yeni bir Stand-by anlaşması için görüşmeler başlatıldı.

AKP IMF'ye Zam Sözü Verdi

AKP iktidarının "ilacı ucuzlattık" propaganda-
larının mürekkebi kurumadan ilaca yüzde 8.75 oranında zam geldi. Ama zam yağmuru bununla sınırlı kalmayacak.

İlaç zammı IMF'ye verilen "niyet mektubu"nun bir parçası. AKP iktidarı 8. gözden geçirmenin ardından IMF'ye verdiği "niyet mektubu"nda emekçilere yönelik saldırıların yanısıra, yapılacak zam ve vergi artışlarına da yer verdi. İlaç zammı dövize endeksli fiyat sistemine göre ayarlandığı için hemen yapılırken, eylül ayında daha büyük zam yapma sözü verildi. Hükümetin zam listesinde öncelik akaryakıt, doğalgaz ve sigarada bulunuyor. Zamların yapılması ise Özel Tüketim Vergisi'nde (ÖTV) de sağlanacak artışlar yoluyla gerçekleştirilecek. 17 maddelik niyet mektubunda ayrıca IMF'nin halkı yoksullaştıran politikasına bağlılık yeminleri edilirken, tekellerin istediği yasaların çıkarılacağı, özelleştirmeler, emeklilik sisteminin IMF'nin isteği doğrultusunda değiştirileceği gibi konularda da sözler veriliyor.

IMF Yeni Bağımlılık Anlaşması İçin Geldi

Halkın IMF karşıtı tepkilerini gözeterek, daha düne kadar "IMF ile yeni bir anlaşma yapılmayabileceği" propagandasını yaptılar. "Daha önce IMF belirliyordu, artık biz belirleyeceğiz" yalanlarını son haftaya kadar sürdürdüler.

AKP'nin bu konuda yalanları da gün yüzüne çıktı ve IMF heyeti çağrılarak yeni bir IMF programı için anlaşmanın görüşmeleri başlatıldı.

İktidarın halka yönelik propagandaları karşı-

sında özellikle son bir aydır sermayenin "IMF ile yeni anlaşma şart... IMF teminatı olmadan kriz çıkar" açıklamaları yapıldı sürekli olarak. TÜSİAD'dan TOBB'ne, piyasalardan borsalara, Merkez Bankası başkanından burjuva basının köşelerini tutmuş IMF muhipleri zaman zaman kriz tehditleri ile, zaman zaman iktidara, kimin sayesinde koltukta oturduğu hatırlatılarak yoğun bir kampanya yapıldı.

Örneğin en son konuşanlardan Sabancı Holding'in yeni patronu Güler Sabancı, 2 Ağustos tarihli Milliyet'teki röportajında, "IMF ile 'stand by' yapılmalı" dedikten sonra, "yapılmazsa ne olur, IMF bandı'ndan çıkamaz mı Türkiye? Çıkılırsa ne olur, ekonomi IMF'siz yönetilemez mi, risk nerede?" sorusuna kısaca, "Bence çok yanlış olur." diye kestirip atıyordu.

AKP iktidarının işbirlikçi burjuvazinin istekleri dışında hareket etmesi mümkün değildi. Halkın ezici çoğunluğunun "IMF'ye hayır" sesleri hâlâ meydanlarda inerken, hükümet halkın sesini değil sermayeyi dinledi. IMF Heyeti, siyasetin, ekonominin, iç ve dış politikaların direksiyonunu elinde tutan piyasalara, 'Bakın IMF'yle anlaşacağız, rahat olun' demek için çağrıldı.

Gerçekte başka bir tercihi, çaresi de yoktu. Katrilyonlarca borç, boğazına kadar bağımlılık karşısında, bu sistemi, kapitalizmi savunan bir parti bu politikaları zorunlu olarak sürdürecektir. tekellerin kasalarını doldururken, halkı yoksullaştırmaya devam edecektir. Örneğin, sadece ağustos ayında 18 katrilyon borç ödenecek. Ama borcun ödenerek bitmeyeceğinin en iyi örneği olarak aynı süre için de 11 katrilyon borçlanacak. Bağımlılık böyle sağlanıyor.

IMF ile masaya oturulmasının hemen arkasından, sermayenin, piyasaların ve borsaların arsız sözcülerinin sevinci, IMF anlaşmasının kimin çıkarına olduğunu da gözler önüne serer nitelikteydi. Hürriyet'in üç ekonomist köşe yazarı, 3 Ağustos tarihli yazılarında, bu kararın ne kadar yerinde "ama geç bile kalındığını" vurguluyorlar, "Nİ-HAYET..." diyorlardı.

AKP'nin Uyanıklığı (Takiyyesi)

IMF politikalarını uygulayıp, kendi ekonomi

politikasını uyguluyormuş gibi yapan, her konuda olduğu gibi, ekonomide de sanal bir hava yaratıp gerçekleri ters yüz eden AKP iktidarı, IMF ile yeni anlaşmada bile halka karşı takiiyyeye başvurdu.

IMF'yi çağırdığı henüz basına yansımadan Ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan Afyon'da kameralar karşısına geçerek, "hazırlığını yaptığımız ekonomik programın bazı yanları, hedefleri" diye açıklama yaptı, rakamlar verdi. Karşılığı daha fazla yoksullaştırma, kamu harcamalarında kesinti, asgari ücretten memur maaşına kadar sefalet ücreti demek olan ve borç ödemeye aktarılan "faiz dışı fazla"

dan enflasyona kadar Babacan'ın verdiği bütün rakamlar, gerçekte IMF'nin "böyle olacak" dediği ve iktidarın "emredersiniz" diye kabul ettiği rakamlardır.

Yarın, yeni Stand-by açıklandığında, AKP'nin "bakın hedeflerimizi IMF'ye kabul ettirdik" diye bilmek için resmen halka karşı takiiyye yapıldı, IMF'nin istekleri "bizim isteklerimizdir" diye yutturulmak istendi böylece. Abdullatif Şener'in "artık IMF'nin değil, bizim istediğimiz olacak" sözleri pratikte böyle şekilleniyor işte.

Bu iktidar her alanda halkı aptal, kendini uyanık gören bir zihniyetle yönetiyor. Tren kazasından Irak'ta sürdürdüğü işbirlikçiliğe kadar her alanda yalan, takiiyye geçerli.

IMF'ye ve IMF'ci İktidara Karşı Mücadeleyi Yükseltelim

AKP, "üç yılda düze çıkacağız" diye iktidar olmuştur. Kuşkunuz olmasın, "üç yıl daha" masalı hiç bitmeyecektir. IMF anlaşması karşılığında alınacak yeni borçlar için verilecek tavizler, boyun eğilecek şartlar bize daha fazla yoksulluk, işsizlik olarak yansıyacaktır. Sosyal güvenlik sisteminin tekellerin çıkarına yeniden düzenlenmesi, işçi ücretlerinin azaltılması, özelleştirmeler, işten atmalar bu sonuçların ilk başta gelenleri olacaktır.

İktidar IMF ile her şeyi paylaşıyor, halka geleceğini ilgilendiren bir kararda hiçbir açıklama yapma gereği dahi duymuyor. AKP sadece emperyalist ve işbirlikçi tekellere, onların kurumu IMF'ye karşı sorumluluk duyuyor, halkı yalanla, takiiyye ile uyutmak istiyor.

Yalanlara aldanmayalım, tekellerin ekonomisini "düzeliyor" diye yutturmasına izin vermeyelim, IMF'nin bir üç yıl daha yoksullaştırma programına boyun eğmeyeceğimizi gösterelim.

Tüm halkı dilencileştirme zirvesi de yapıldı

ATO araştırması 50 bin dilenci olduğunu ortaya koyuyordu. AKP iktidarı tüm halkı dilencileştirmek, sadakayla yaşar hale getirmek istiyor.

AKP iktidarının yoksullukla değil, onun sonuçlarına yönelik halkın gözünü boyama amaçlı ilgili olduğunun son örneği Kayseri'de yaşandı. AKP destekçisi islamcı sermaye, AKP'li Kayseri Belediyesi organizasyonu ile 1 Ağustos günü "1. Hayırseverler Zirvesi" yapıldı. Yanlış okumadınız, resmen ve alenen "hayırseverlik" kurumsallaştırılıyor.

İslamcılar eminiz "ne var bunda, zenginin yoksula yardım etmesi sevaptır, hayır işlemiş olur" diye düşünmüşlerdir. Tüm mesele de burada; kapitalizmin sömürü sistemi üzerine kurulu yoksulluk ve zenginliği doğal gördüğünüzde, adaletli, eşit bir toplum düşünülmeyişiğinde doğru, bir sakınca yok bunda.

Tayyip Erdoğan zirvedeki konuşmasında, "Hayırsever insanlar tarafından karşılanan sosyal ihtiyaçlar, bir toplumun kendi meselelerini kendi inisiyatifiyle çözebilmesinin güzel örneğidir. Yoksa yaşadığımız son ekonomik krizlerde inanın biz de bir Arjantin olurduk, bir Brezilya olurduk." şeklinde konuştu.

Arjantin, Brezilya kıyaslamalarına burada girmeyeceğiz, ancak Erdoğan açıkça çarpıtıyor. "Hayırseverlik" diye propagandasını yaptığı sadaka politikasıdır, halkın dayanışmasıyla ilgisi yoktur. AKP iktidarı halka şunu kabul ettirmek istiyor;

"Allah insanları zengin ve yoksullar diye yaratmıştır, bu değişmez, kimse değişmesi için mücadele etmemeli, kabullenmelidir." Hal böyle olunca da zenginlere "yoksullara yardım ederek sevap işlemek" kalıyor. Artık din istismarcısı tekellerin patronları holdinglerinin reklamları olan poşetlere kuru gıdalar koyup medya eşliğinde yoksul evlere gitme şovları yapabilirler.

Tüm halkı dilencileştirmeye, yardımla yaşamaya alıştırmaya dönük bu politikanın Osmanlı'dan ve islamcılıktan beslenen kaynaklarını burada açmayacağız, ancak açık olan şu ki, AKP iktidarı yoksullaştırdığı halkın isyanını önlemek için "yardım dağıtımı" ile uyguladığı bu politikayı, iftar çadırları ve kömür dağıtımından bir üst aşamaya sıçratmak, yaygınlaştırmak ve kurumsallaştırmak istiyor. Tabi bu arada daha dün "ekonomiyi biz düzelttik, yoksa Arjantin gibi olurduk" derken, bugün bunu "hayırseverlere" bağlaması ayrı bir takiiyye.

AKP yoksulları, önlerine atılan zengin sofrasının artıklarıyla yaşamaya razı edemeyecek.

yoksul

YİYİN AKP'LİLER YİYİN!

KİT Komisyonu üyesi AKP'li Hamza Albayrak'ın hazırladığı bir rapor, Ulaştırma Bakanlığı'na bağlı TürkTelekom bünyesindeki Aycell'de AKP'lilerin yolsuzluklarını ortaya çıkardı. İstisnai bir durum olarak bir AKP'li AKP'lilerin halkı soymalarını raporlaştırmış oldu. Rapora göre, 20 bin lüks cep telefonu AKP'lilere, yandaşlarına ve rüşvet amaçlı bürokratlara dağıtılırken, telefonların alındığı Alman tekeli Siemens'e de kıyak geçildi.

Hortumla mücadele demagogisi arkasında AKP'nin nasıl halkın parasını peşkeş çektiğini gösteren rapordaki gerçekler özetle şöyle:

- Aycell, Hazine'den aldığı onayla Siemens tekeliyle 23,4 milyon Euro'luk sözleşme imzaladı. Aycell bu alımı, onaya ve KİT'in 22. maddesine aykırı olarak yapmıştı. Bu 20 bin telefon da bu şekilde alınıp rüşvet olarak dağıtıldı.

- Siemens'e 23,4 milyon dolarlık sipariş verilirken, Alman tekelinin daha önceki bir sözleşme maddesine uymaması nedeniyle ödemesi gereken 10 milyon dolar da alınmayarak, "kıyak" geçildi.

- Alman tekeli Siemens'ten satın alınan 20 bin adet lüks cep

telefonu Tayyip'in ortağı olduğu Ülker Genel Müdürü, Enver Ören'in İhlas Holdingi, Hürriyet, Memur-Sen'e bağlı Birlik Haber-Sen sendikası, Denizbank, Şişli Cumhuriyet Başsavcısı, Şeker Yatırım menkul Değerler ve Şekerbank gibi ya AKP'ye yakın, AKP destekçisi, AKP'lilerin iş yaptığı, yargıda davalarına bakan kişi ve kurumlara hediye olarak verildi. Bu "özel" kullanıcıların 100 milyarı bulan telefon faturaları da "hediye" dahildi ve tahsil edilmedi.

Raporu hazırlayan Hamza Albayrak, bu telefon hediyelerinin Aycell'in kurumsal abonelik kapsamında dağıttığı cihazlarla ilgili olmadığını, "çok özel ve esrarengiz" nedenlerle dağıtıldığını belirttiği raporda, kendisi de "yükli ihaleler karşılığı bir şirketin hediye dağıtımını yapabileceğini" normal görürken, bu hediyelere "yükli ödeme yapıldığını" vurguladı.

Hamza Albayrak, dağıtımın kimlere ve neden yapıldığı konusunda Aycell Genel Müdürüne yazılı olarak sordu ancak yasal süre içinde cevap alamadı ve KİT Komisyonu adına aynı isteklerde bulunmak durumunda kaldı. Aycell buna da henüz cevap vermiş değil.

36 Airbus'a Karşılık Tayyip'e Mercedes

Emperyalist tekellere verdiği ihaleler karşılığı otomobil rüşveti almaya alışkın olan Tayyip Erdoğan'a, Fransız-Alman ortak yapımı Airbus siparişi karşılığında Mercedes hediye ediliyor. AB'nin asıl kriteri olan Avrupa emperyalist tekellerinin çıkarlarını gözetmekte görülmedik bir pervasızlık sergileyerek, 36 adet Airbus uçağı alımı kararı veren Erdoğan'a Mercedes hediye edileceği bizzat Almanya Başbakanı ve Fransa cumhurbaşkanı tarafından açıklandı.

Tayyip Erdoğan'ın zihniyetini iyi anlamışlar. Böyle bir teklifte bulunabilmek bile, karışdakinin ahlakını bilmeyi gerektirir, yoksa mesela **"ben adi bir rüşvetçi miyim"** diyebilir, değil mi? **Tüccar is-lamcının ahlakına, kepazeliğe bakın;** iktidar koltuğunda oturur, tekellerle resmi ortaklığını sürdürmeyi, bunlara yenisini eklemeyi savunur. Güney Kore tekeline memnun eder karşılığında otomobil "hediye" alır, ülke borç batağı içindeyken "AB kriteri" olarak koltuk için Airbus alır, karşılığında Mercedes alır.

Guinness Rekorlu Temel Atma Şov

İşsizlik son yılların en büyük rakamına ulaştı, "insani gelişmişlik" araştırmalarında alt basamaklara düştü, ülke dilenciler ülkesi haline geldi, yüzbinlerce kadın yaşamak için etini satıyor, devletin kendi rakamları bile yoksul ile zengin arasındaki uçurumun nasıl büyüdüğünü anlatıyor...

Ve Tayyip Erdoğan böyle bir ülkede Kayseri'de aynı anda 139 fabrikanın temelini atarak, Guinness Rekorlar Kitabı'na giriyor. Aynı şov ağustos ayında da 20 fabrika ile Kırşehir'de, 52 fabrika ile Malatya'da tekrarlanacak.

Peki yukarıdaki ülke tablosu ile "fabrika te-

meli rekoru kıran ülke" arasında bir uyum, bir benzerlik var mı?

Yok, ama AKP'nin şova, zamana ihtiyacı var. AKP iktidarıyla parmağını balın ortasına daldırarak durmadan yalayan İslamcı sermayenin örgütlediği bu temel atma törenleri de yukarıda ülke tablosunu unutturmanın, halka "iyiye gidiyoruz" mesajı vermenin şovudur.

Erbakan da "ağır sanayi hamlesi" diye böyle çok temel atmış, sonra o temeller unutulmuştu.

AKP zihniyeti hızlı tren için ne diyor; "Biz bu trene hızlandırılmış adını koymakla halkın ilgisi- ni çekti. Bilimsel olarak sanki bir şey varmış gibi oldu." Her alanda zihniyet bu. Günü kurtar, halkı aldat.

Yurtta Dolar! Cihanda Dolar!

Irak çöllerinde işgalci bir Amerikan askeri kumların arasına bulduğu kutuyu açar ve içinden, Irak pastasından pay alma heveslisi AKP'nin baş destekçisi Ülker'in Cola Turka'ları çıkar. Cola kültürünün sürüleştirdiği conu ilk yudumda "barışçı" kesilir ve silahlarını bırakarak arkasını dönüp gider. Ve ekranda bir yazı belirir; Mustafa Kemal'in "**Yurtta Sulh, Cihanda Sulh**" sözü...

Evet, bugünlerde bütün TV'lerde gösterilen Cola Turka'nın yeni reklamından söz ediyoruz. Cola Turka içip "Türkleşen" Amerikalılardan sonra, bu kez de Cola Turka içip savaştan vazgeçen Amerikalı izliyoruz. Nedense reklamlarında da hep Amerika ve Amerikalılar teması işleniyor. Bu Amerikan aşkı nereden geliyor acaba?

Takiyyeci islamcıda kâr uğruna hiçbir sınır yok; gerektiğinde Amerikancı olur, gerektiğinde islamcı, olmadı Atatürkçü...

AKP iktidarı Irak'a asker gönderme kararını, halkın tepkisine rağmen kime dayanarak aldı? Elbette tekellere dayanarak, onların çıkarları için. Bunlar arasında, AKP iktidarıyla sermayesi büyüyen Ülker Grubu ilk başlarda yer almaktadır. Dün Irak'ın işgalini destekleyip rant elde etmek istiyorlardı, şimdi halkın işgal karşıtı duygularını kullanarak rant elde etmek istiyorlar. Dedik ya sınır yok; icabında Irak'ın işgali de desteklenir, savaştan yana olunur, icabında barışçı. Sanki işgalci askeri dediğiniz kendi iradesine sahiptir, Cola Turka içince birden savaşı terk ediyor; tekeller yok, tekellerin çıkarları için yaşanan savaşlar, işgaller, katliamlar yok. İyi insanlar kötü insanlar var ve Cola Turka içenler birden "iyi insan, barışçı" oluveriyor. Ne de olsa kendisi de bir tekel ve reklamına konu ettiği savaş da ABD tekellerinin savaşı. Üstelik Ülker, o ABD tekellerinin en büyüklelerinden biri olan Cargill'in de ortağı.

Son kareye aslında şu yazılıymıştı: Yurtta Dolar! Cihanda Dolar!

Tüm tekeller gibi, islamcı sermayenin de atasözü budur. İslamcı bir yazar (Ahmet Taşgetiren) islamcılarının zenginleştikçe bazı değerlerden uzaklaştığını belirtiyordu. Aslında gerçeğin bir yanını ifade etmekle birlikte, diğer yanını da gölgeliyor bu ifade. Zira, bu kesimler için baştan itibaren islamcılık zaten o köşeyi dönmenin bir aracıdır, dini, inançları kullanırlar. Ülker de bunların en başında gelmektedir. Tayyip Erdoğan'ın ortağı olduğu Ülker, din istismarcılarının asıl amaçlarını çok açık gösteren bir örnektir. Bu uğurda satamayacakları, kullanamayacakları hiçbir şey yoktur.

Son söz, reklam filminin yönetmeni "solcu" Sinan Çetin için; nerede sömürücü tekellerin reklamları, propagandaları varsa; nerede halkın değerlerine yönelik bir saldırı varsa; nerede halk, vatan, dayanışma, fedakarlık gibi erdemlerin "özgürlük" adına tahrip edilmesi varsa; orada "eski solcu" etiketli dönekler vardır. Bütün pisliklerini "profesyonellik" bahanesiyle kusarlar. Sinan Çetin de din istismarcısı tekelle yanyana çok iyi yakışmıştır. Ne de olsa aynı ortak paydada buluşuyorlar:

Yurtta Dolar! Cihanda Dolar!

İran Gezisi Ve Tayyip'in "Eli"

Tayyip Erdoğan'ın İran gezisinin ardından, "eli boş döndü", hayır "dolu döndü, İranla ilişkiler gelişiyor" tartışması yaşanıyor.

Doğalgaz anlaşması, ABD'nin İran'a yaptırım tehdidi karşısında yapılamadı.

Tahran Havaalanı'nın Türk tekeline yaptırılması anlaşması netleştirilemedi. Turkcell'in ihalesi aynı şekilde.

Bir diğer madde olan PKK'yi imha konusunda her ne kadar farkları olmasa da, İran kimi hesaplar nedeniyle AKP'nin istediği noktaya gelmedi.

Yani oligarşi ve AKP açısından ortada dolu bir el yok.

Gerçekte, "eli dolu döndü" diyenler, AKP'nin olmayan dış politikasını şişirme gayretindeler. Bu iktidarın hiçbir dış politikası yoktur, emperyalistler ne rol verirse ona uyar. Ticari anlaşmalar da da ABD'nin 'uyarılarına uyun' talimatının dışına çıkamaz.

Tayyip'in İran gezisinin en isabetli değerlendirmesi, İran'daki reformcu bir gazeteden geldi. 'İran' isimli gazete, Erdoğan'ın ziyaretinin ABD'nin isteği üzerine olduğunu yazdı.

Reform yanlısı, yani mevcut İran sistemine muhalif bir yayın bu değerlendirmeyi yapıyor. Demek ki, AKP iktidarının bir çok konuda yaptığı, herkesi aptal kendini akıllı zanneden politikalarına kimse aldanmıyor. İran'da katıldığı toplantıda, "küreselleşmeden kaçış yok" propagandası yaparak, "siz de değişin" diyen Tayyip'in, sıradan bir Amerikan Tintang kuruluşu sözcüsü gibi konuştuğunu İran da görüyor.

Ve AKP iktidarının Ortadoğu'daki uğursuz rolü giderek daha da netleşecektir.

MHP'nin 'Endişesi' ve Boş Çağrıları!

Vatana sahip çıkmak, emperyalizme karşı çıkmaktır. MHP'nin tarihinde ise, bırakın emperyalizme karşı mücadeleyi, vatanseverlere, anti-emperyalist mücadele

yürüten devrimcilere karşı katliamlardan başka bir şey yoktur.

MHP'nin generallerden istediği de katliamlara devam edilmesidir zaten. Tabii gerekirse kendileri de "görev" alabileceklerini hatırlatıyorlar. MHP'nin yanıldığı nokta, AB ve ABD müdahalelerine karşı ne generaller kılını kıpırdatabilir, ne de kendileri. Emperyalizmin ve oligarşinin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, ordu da, MHP de ancak o rolü üstlenebilir. Bugün "Türkiye'nin emir eri" haline getirildiğinden şikayet eden MHP, daha iki yıl önce iktidardayken, aynı emperyalist güçlerin **emir erliğini** yapmıyor muydu?

1970'li, 80'li, 90'lı yıllar boyunca, devrimcilere, Kürt halkına karşı katliamları da yine Amerikan ve Avrupa emperyalizminin desteğinde gerçekleştirmediler mi? Emperyalizm ve oligarşinin şimdilik ne bir cuntaya, muhtıraya, ne de MHP'nin komandolarına ihtiyacı yok... O yüzden MHP **boş** konuşuyor...

Haziran ayının başlarında, generaller "Sayın Generalim, Genel Başkanımız Sayın Dr. Devlet Bahçeli, 'endişe verici son gelişmeler' üzerine bir değerlendirme yapmıştır." diye başlayan bir mektup aldılar.

4 Haziran tarihli "Tarihi Görev Çağrısı" başlıklı mektupta "Gelişmeler endişe verici. İktidarı uyarın" deniyordu.

Bahçeli "endişeli"ydi.

"Endişe"sinin kaynağı ise, dört eski DEP'linin "AB'nin dayatmasıyla" tahliye edilmesinden başka bir şey değildi.

AB'nin ve ABD'nin yüzlerce dayatmasından, ülkemizin zenginliklerini talan etmesinden, milyonlarca insanın IMF programları sonucunda işsiz, aç bırakılmasından, Türkiye'nin Irak'ta işgal ortağı yapılmasından rahatsız olmayan Bahçeli, zaten bir yıl sonra tahliye edilecek dört DEP'linin tahliyesinden rahatsız oluyor sadece.

MHP, sadece "komünizm, bölücülük" denilince "endişelenir"; onun dışında ülkenin ABD eyaleti yapılması bile endişelendirmez MHP'yi.

Uzun süredir "görevsiz" kalan, hiç bir konuda sesi duyulmayan MHP, Kongra-Gel'in ateşkesi sona erdirdiği, tahliye edilen DEP'lilerin ve DEHAP'ın devlet sopasıyla tehdit edildiği, yani kısacası şovenizmin tırmandığı günlerde, "bizim günümüz" geldi diye düşünmüş olmalı.

Emperyalizmin ve oligarşinin kendisine verdiği dönemsel görevler dışında hiç bir ideolojisi, politikası olmayan MHP, sadece şovenizmle varolabiliyor... Devlet Bahçeli, sözkonusu çağrısında kelimenin tam anlamıyla "üfürüyor": "Herkes haddini bilmeli, rüzgar ekenin fırtına biçeceğini aklından hiç çıkarmamalıdır. Bu vatan sahipsiz değildir..."

MHP'nin tarihinde, bu vatana sahip çıktığı tek bir eylemi var mıdır acaba?

Korkut Eken Kime Yakışır?

Kısa süre önce tahliye edilen eski MİT'çi, Özel Harekâtçı, Susurlukçu Korkut Eken'in "bundan sonra ne yapacağını" düzen partileri ilgiyle izliyor.

Gazetelere yansıyan haberlere göre, özellikle MHP ve DYP "yakın takibe" almış Eken'i.

Basında yeralan başka bir spekülasyon ise, Eken'in "yeni bir siyasi oluşum için zemin yoklayacağı" şeklinde. Aslında ilk zemin yoklamasını tahliyesi sırasında yapmıştı. Kendilerine "milli yol" diyen mafyacı-Susurlukçu grubun tahliyeyi Susurlukçuların gövde gösterisine dönüştürme projesi, fiyaskoyla sonuçlandı.

Anlaşılan o nabız yoklaması yeterli olmamış, Eken bir de Anadolu'yu dolaşacakmış. Bunlar hep Eken'i "şişirme" propagandaları. Eken gibi işkenceci, infazcı bir kontrgerilla şefi, efendileri görev vermezse

hiç bir şey yapamaz! Ama bu propagandalar sonucu belki bir faşist partiye kapağı atabilir.

Tahliyesinden sonra Eken'in ilk ziyaretçilerinin başında DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar vardı. DYP kaynakları, Eken'e "Danışman olarak kapımız açık" açıklamasını yaptılar. DYP Genel Başkan Yardımcısı Celal Adan da "Partimiz içinde Ekenlerin sayılarının artmasından mutlu oluruz." dedi.

Eken, DYP'ye yakışmasına yakışır. Ancak, MHP'liler ve DYP'liler kendi kendilerine gelin güvey oluyorlar, Korkut Eken'in yakışacağı bir başka parti daha var: **AKP!**

Cemil Çiçek, daha bakanlık koltuğuna oturduğunun ertesinde Korkut Eken'i sahiplenerek açıklamalar yapmıştı. Susurlukçuların en cesur avukatları orada ve üstelik onlar iktidar.

TİSK-DEP'liler Görüşmesi

'Barıştan yana' olmak, katillerin önünde sessiz kalmak mı?

DEP'in eski milletvekilleri "diyalog" ve kendi deyimleriyle, "toplumsal barışa katkı sağlama" amaçlı görüşmelerini sürdürüyor. 30 Temmuz günkü ziyaret yeri ve yaşananlar, "kimlerle barış" sorusunu ve bu "diyalog" politikasını yeniden tartıştırdı. Leyla Zana, Hatip Dicle ve Orhan Doğan, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı **Refik Baydur**'u ziyaret etti. Görüşme öncesi açıklama yapan Baydur, devlet adına DEP'lileri tehdit etti, Kürt milliyetçi harekete hakaretler yağdırdı.

DEP'lilere Tehdit, Kürt Ulusal Hareketine Hakaret

DEP'lilerin, "terörün bitirilmesi" büyük rol oynamalarını" dileyen Baydur konuşmasında şunları dile getirdi:

"Her etnik topluluk ana dilinde konuşabilmeli, yayın yapabilmeli, zaten yasal düzenlemeler de yaşama geçirildi..."

"PKK ve onun izinde yürüyen terörist kurum ve kuruluşlar Türk insanı ve devletin düşmanıdır. Örgütün elebaşı Abdullah Öcalan da vatanına ihanet eden ve milletini katleden bir cani. Türkiye Cumhuriyeti, bu caniyi yaşama hakkı tanıdı. Bu tanıma, akılcı bir şekilde, kendisinin ve dostlarının iyi değerlendirmesi gerekir. İdamın kaldırılmasını istismar eden herkese en şiddetli tepkiyi gösteririz."

"Hiçbir siyasetçi terörle devlet arasında bulunamaz."

Bu tehdit ve hakaretler karşısında DEP'lilerin "barış"tan, "diyalog"dan söz ettiği görüşmeyi burjuva basın, "Patronlardan DEP'lilere 'bölücü olmanın' çağrısı" gibi sevinçli baş-

lıklarla verirken, Kürt milliyetçi basın "Patronlar şaşırды" başlığını uygun buldu. (31 Temmuz, Ü. Ö. Gündem)

TİSK ve Oligarşinin İnkâr-imha Politikası

Baydur'un tehdit ve hakaretleri "bireysel" değil, tekelci patronların düşünceleridir. Oligarşinin Kürt halkına karşı inkâr ve imha siyaseti tekellerden bağımsız değildir. Devlet, TİSK'in devletidir; inkâr ve imha politikası onların düzeni için uygulanıyor; Baydur DEP'lilere bunu hatırlatıyor adeta ve "yasaları çıkardık, daha ne hakkı istiyorsunuz" diye çıkışıyor.

Bu ülkede yaşanan hiçbir katliam, baskı, yasak, işkence, infaz onlardan bağımsız değildir. Cuntaların, faşist iktidarların hep destekçisi olmuşlar, yüzbinleri hapisanelere dolduran, milyonlara zulmeden cuntayı "şimdi gülme sırası bizde" diye karşılamışlardır. Oligarşi içi iktidar çatışmalarının da etkisiyle, asıl olarak Kürt ulusal hareketini tasfiye amaçlı olarak, işbirlikçi tekellerin "Kürt sorunu çözülmeli" türünden açıklamaları, onların demokratlıklarının göstergesi değildir. Refik Baydur ise, tekeller arasında en gerici, en şovenist kesimi oluşturmaktadır.

Bu Politika Çıkmazdır

Yukarıda ifade edilen gerçekler unutulduğunda, yok sayıldığında tekellerden çözüm bekleme, şovenistlerle "diyalog" siyaseti gündeme gelmektedir. DEP'lilerin tahliyelerinin ardından yaptığı kimi görüşmeler bu içeriktedir. Elbette devrimciler oligarşi içi çatışmaları da değerlendirirler, ama ona büyük misyonlar biçmez, kendi

güçlerine güvenirlir.

Baydur açık şekilde yurtsever harekete en bayağı hakaretleri yağdırmakta, hem Kürt milliyetçi hareketi hem de oradaki DEP'lileri tehdit etmektedir. Tehditlerinin, Cemil Çiçek'in gösterdiği "devletin so-pası"ndan, "tahliyelerinin kıymetini bilsinler" arsızlığından hiçbir farkı yoktur. Bunun karşısında **DEP'liler suskun** kalmışlar, Baydur'u mahkum etmemişlerdir.

Baydur, "hiçbir siyasetçi terörle devlet arasında bulunamaz" diyerek, Kürt halkının mücadelesini "terör" olarak damgalıyor ve DEP'lileri de "terörün destekçisi" olarak niteliyor. Buna karşı DEP'liler yine suskun. "Basına konuşmama" kararı, bu suskunluğa gerekçe olamayacağı gibi, "Diyalog... büyük politika" da bu değildir. Baydur'ların DEP'lilerin sözünü ettiği "barış"la dahi hiçbir alakaları bulunmaması bir yana, "barıştan yana" olmak, katillerin önünde sessiz kalmak değildir. Bayağı terör demagogilerini yapan Baydur'un mensubu olduğu işbirlikçi tekeller Kürt halkının oluk oluk akan kanının sorumlusudurlar. Ayrıca Ü. Özgür Gündem'in yansıttığı gibi, Baydur'un "Hatalarımızı unutalım" sözü de, kendilerine ilişkin değil, DEP'lilere, Kürt milliyetçi harekete ilişkindir. Buradan hareketle de tıpkı AKP gibi nedamet getirmeyi dayatmaktadır. Doğrudur, "patronlar şaşırmıştır" belki de. Ama bu şaşkınlıkları, kendilerinin Kürt halkına, yurtseverlere düşmanlıklarını bu kadar aleni ifade etmelerine rağmen, DEP'lilerin "toplumsal barışa katkı sağlayacağını" düşünüp kapılarını çalmasıdır.

Hukuksuzluğa Son Verin! Tekin Tangün'e Özgürlük

19 Şubat 2004 tarihinde Taksim'de bulunan TAYAD binasından çıkışında polislerin saldırısına uğrayarak gözaltına alınıp tutuklanan Marmara TAYAD Başkanı Tekin TANGÜN'ün ilk duruşması, 30 Temmuz günü Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

TAYAD'lı Ailelerin başlattığı "Hapishanelerde 107 insan öldü duyduunuz mu?" kampanyasına yönelik saldırı niteliğinde bir komplo ile tutuklanan Tangün'e TAYAD'lı Ailelerin yanı sıra, Almanya, Avusturya, İngiltere ve İtalya'dan gelen heyetler, TÜYAP, Özgür-Der de destek verdi.

TAYAD'lı Aileler mahkeme önünde bir basın açıklaması yaparak, "Adalet İstiyoruz TAYAD Başkanı Tekin Tangün Serbest Bırakılsın" dediler.

Tangün'ün resimlerini de açan aileler, "Komploları Boşa Çıkaracağız" dövizleriyle oligarşinin polisini teşhir ettiler. Yapılan açıklamada komplo hatırlatılırken, "Asıl hedefledikleri TAYAD'ı ve TAYAD gibi yasal dernekleri "yasadışı", Tekin TANGÜN gibi demokrasi mücadelesinde öne çıkmış insanları illegal ilan etmektir. Erdoğan Kaldı isimli genç polis tarafından rüşvetle figüran olarak kullanıldı. Polisin kendisi yazarak yaptığı komploda delil sayıldı, üzerine

ifade var diye onlarca insan 1 Nisan'da gözaltına alındı ve tutuklandı." denildi.

Açıklama "Tekin Tangün Serbest Bırakılsın, Komploları Boşa Çıkaracağız" sloganlarıyla sona erdi.

Yurtdışından gelen heyetler duruşma salonuna alınmazken, polisle tartışan tercüman Başak Yanardağ ve Korsakoff hastası olan Talat Şanlı raporunun süresi dolduğu gerekçe gösterilerek gözaltına alındılar. Gözaltılar gün içinde bırakılırken, polisin hazımsızlığının sahiplenme ve komplosunun teşhir olması olduğu açıkta.

Hukuksuzlukta Israr

Duruşmada Tekin Tangün, kendisine kurulan komployu dile getirirken, avukatlar, dosyaya konulan ve "delil" denilen belgelerin hiçbirinin delil olmadığını örneklerle gösterdiler. Bunlardan biri de, 1 Nisan operasyonlarında Yılmaz Yayıncılıkta bulunduğu iddia edilen ve Tangün tarafından yazıldığı söylenen bir rapordur. Sahte belgeci polis o kadar pervasızdı ki, 19 şubatta gözaltına aldığı Tekin Tangün'e, 20 Şubat tarihli rapor yazdırmıştı! Her şeyiyle açık olan komploya rağmen TAYAD başkanı serbest bırakılmazken, duruşma 26 Kasım tarihine ertelenerek, "yatırabildiğimiz kadar

yatırılım" mantığı da sergilenmiş oldu.

İtalyan Heyetten Basın Toplantısı

Mahkemeyi izlemeye İtalya'dan gelen heyet, ülkesine dönüşte, 3 Ağustos günü Regione Toscana Eyalet Meclisi'nde bir açıklaması düzenledi.

Heyet üyeleri gazeteci Darion Orlandi, eyalet meclisi temsilcisi Sandro Targetti ve Psikolog Paola Cecchi ve İtalya'nın en büyük sol gazetesi olan "İl Manifesto"'nun yazarlarından Orsola Casagrande tarafından yapılan açıklamada, dava hakkında bilgi verildi.

Orsola Casagrande ayrıca, Salih Sevinel'in Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki ölümünü dile getirdi. Paola Cecchi ise ölüm orucu şehitlerinin fotoğraflarını basına dağıtırken Gazeteci Darion Orlandi fotoğraflarla belgelediği mahkeme izlenimlerini gösterdi. 19 Aralık katliamına da değinilen açıklamayı İtalya'nın en büyük ajansı olan ANSA dahil bir çok gazeteci izledi.

Ölüme Yürüyene Saldırı Ve '1 Ay Mektup' Yasağı

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi (11. Ekip) savaşçılarından M. İnan Işık, gardiyanların saldırısıyla bulunduğu hücreden alınarak tek kişilik hücrede tecrit edildi.

2 Ağustos günü Buca Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan saldırıda M.İnan Işık ile aynı hücrede bulunan Bülent Ersoy ve Süleyman Erol yaralandı.

Saldırı sonrasında, ölüm orucu savaşçısı M.İnan Işık bulunduğu 1 No'lu F Tipi'nden alınıp A-8 denilen tek kişilik hücreye atıldı. Tecrite karşı direnişini kırma amaçlı olarak başvuru tecrit içinde tecrit de yetmedi, ölüme yürüyen Işık'a "1 ay mektup cezası" verildi.

Ölüme yürürken bile sevdikleriyle, arkadaşlarıyla, ailesiyle haberleşmesin, hiçbir şeyi paylaşmasın!

Zihniyete, ahlaka bakın! Ölüme yürüyene mektup yasağı ve dayak!

İslamcı AKP'nin tiynetini görün!

Böyle kaç direnişçiye tecrit içinde tecrit uyguladılar, cezalar yağdırdılar. Direnişi kıramadılar. Nasıl bir acz içinde oldukları bu tür örneklerde çok daha çarpıcı olarak ortaya çıkıyor.

Ailesiyle görüşen M.İnan Işık bu saldırı ve cezalarla başlamış olduğu yürüyüşü durduramayacaklarını belirtip faşizmin ölüm orucunu bıraktırma amacına şu cevabı veriyor:

"Bu saldırılarla ancak öfkemiz ve hıncımız büyür. Tecrit içinde tecrit ediliyoruz."

Aynı zamanda M.İnan Işık'ın ailesi ile görüşen cezaevi 2. Müdürü ve psikolog ECE... aileye **işbirliği yapmasını** ve Işık'ın ölüm orucunu bırakması için ikna etmesini istemişlerdir. Ailesi ise İnan'ın özgür iradesiyle ölüm orucuna başladığını söyleyip işbirliğini kabul etmediğini belirtmişler ve zorla müdahaleyi de kabul etmeyeceğini dile getirmişlerdir.

Yaşayan Ölüm Orucu Direnişçisine 'Vefat Etti' Yazısı

25 Temmuz 2004 günü ölüm orucuna başlayan Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi Direnişçisi Fehim Horasan adına 26 Temmuz tarihinde gönderdiğimiz Ekmek ve Adalet Dergisi'nin protokolünün bulunduğu zarfa hapishane idaresince **"vefat etti"** yazısı yazılarak zarf tekrar iade edilmiştir.

Trajikomik olay bir zihniyeti de gösteriyor; "nasıl olsa katledeceğiz" düşüncesi.

F tipi hücreler faaliyete geçtiği günden bu güne amacıyla doğru orantılı olarak her yanıya saldırı direnen tutsaklara. Yalnız bırakma, insanlardan, her şeyden soyutlamaya çalışma, keyfi uygulamalar, mektup ve görüş cezaları, işkenceler, kişiliksizleştirme politikaları... Evet, tutsaklar bu ve daha bir çok keyfi uygulamalarla her seferinde karşı karşıya geldi AKP'nin tabutluklarında. Ancak bedenlerini açlığa yatıracak direnen tutsaklar 116 kez ölümsüzleşti bu ağır koşullarda, teslim olmadı.

Yaşayan bir insana yapılan bu psikolojik işkencenin boyutları tüm hatlarıyla ortadadır. İnsanlığını kaybetmiş, cellatlaşmış AKP hükümetinin kan kokan elleri yazmıştır bu yazıyı. **"Vefat etti"** diyerek katilce amaçlarını su yüzüne çıkaran AKP hükümeti ve onun uşakları olan hapishane idaresi 116 insanı da hangi kafayla, hangi zihniyetle katlettiklerini de bir kez daha göstermiştir aslında.

Malatya'da Sürgün

Malatya Hapishanesi'nde DHKP-C davasından hükümlü olarak tutulan beş tutsağın 29-30 Temmuz günlerinde Elbistan Hapishanesi'ne sevk edildiği öğrenildi. Tutsak ailelerinin Malatya Hapishanesi'ne ziyarete gitmesi üzerine ortaya çıkan durum sonucunda hapishane yönetimiyle görüşen aileler "Elbistandaki tutukluların Malatya'ya, Malatya'daki hükümlülerin ise Elbistan Hapishanesi'ne sevk edildikleri" cevabını aldılar.

Adana HÖC: Tecrite ve Sansüre Son

30 Temmuz günü İnönü Parkı'nda basın açıklaması yapan Adana Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Salih SEVİNEL'in katilinin AKP olduğunu haykırdı. "84, 96, 2000-2004 Ölüm Oruçları Sürüyor" pankartının açıldığı eylemde Kızılbayraklar direnişçiler için dalgalandı. HÖC adına açıklamayı okuyan Erhan Bingöl, "işkenceye karşı olanlar, yoğunlaştırılmış ve kesintisiz işkence olan tecrit işkencesine karşı ayağa kalkmalıdır. 116 ölüm ve katliama dönüşmüş olan tecrit işkencesi karşısında susanlar insan onuruna sahip olduğunu iddia edemezler" dedi. Eylemde "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tecrite ve Sansüre Son" sloganları atıldı.

1 Nisan Mahkemelerinde Hukuksuzluk Israrı

“Uluslararası DHKP-C operasyonu” diye yansıtılan operasyonun mahkemeleri de devam ediyor.

Sahte belgelere dayanan operasyonlar kapsamında 15 Temmuz'da Aydın'da tutuklananlardan Gökhan Arslan'ın tutukluluğu, hukuksuz bir şekilde devam ettirildi. “Polise mukavemet” uydurmasıyla tutuklanıp yargılanan Sezgin Zengin, Gülşah Mersin, Cihan Aras ve Barış Aras ise tahliye edildiler.

Bir başka duruşma da Amasya'da gözüktüğüne alınıp tutuklanana aitti. 1 Nisan Amasya davasında Güneş Erdemir tahliye edilirken, Sadık Türk ve İhsan Özdi'ın tutukluluğu devam ettirildi ve duruşma 1 Eylül'e ertelendi.

Ya 19 Aralık 2000'deki “Kusuru”?

Ankara 5. İdare Mahkemesi, 18 Aralık 2002'de uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürülen Doç. Dr. Necip Hablemitoğlu'nun **can ve mal güvenliğini** koruyamadığı gerekçesiyle, İçişleri Bakanlığı'nı Hablemitoğlu'nun ailesine 40 milyar lira tazminat ödemeye mahkûm etti.

Peki Bayrampaşa'da diri diri yakılan 6 kadının ölümünde “kusuru” yok mu bu devletin? 19 Aralık'ta kendi hapisanesini, sözde “can güvenliğini” korumakla doğrudan sorumlu olduğu mekanlarda katlettiği 28 insanda “kurusu” yok mu?

F tiplerinin hücrelerinde ölenlerde kusurlu değil mi bu devlet ve iktidar?

Bırakın bu “hukuk devleti”, “insanını düşünen devlet” numaralarını; bu ülkede yüzlerce katliam vardır ki, halkın can güvenliği bizzat devlet tarafından yok edilmiştir. Sadece silahlı güçlerle gerçekleştirilen katliamlar mı; “doğal afet” diye açıklanan ve “geliyorum” diyen cinayetlerde hiçbir tedbir almayan devletin yüzü bu tür makyajlar tutmayacak kadar kirli ve kanlıdır.

Sayı 118

38

8 Ağustos
2004

GRUP YORUM KONSERİ'NDE SIKILI BİNLERCE YUMRUK

31 Temmuz günü saat 20:00'da Büyükçekmece - Kültür Park Amfi Tiyatro'da Grup Yorum dinleyenleri ile buluştu. Coşkunun zirvede olduğu gecede Grup Yorum'un seslendirdiği bütün parçalar hep bir ağızdan söylendi. Grup Yorum sahneye çıktığı zaman dinleyenleri tarafından “Türküler Susmaz Halaylar Sürer” sloganıyla karşılandı. Türkü aralarında yapılan konuşmalarda ölüm oruçlarından, Irak'taki ve Filistin'deki direnişten bahsedildi. Ayrıca ölüm orucu direnişinin yoksulların, halkın direnişinin bir parçası olduğu vurgusu yapıldı.

Konserde '96 Ölüm Orucu şehitleri Altan Berdan Kerimgiller için "Bir Ömür de", Ayçe İdil Erkmen için "Halkımızın Gelini", Yemliha Kaya için "Düğüne Gider Gibi" parçalarını seslendirdiler. Konserde sık sık "Kurtuluş Kavga Zafere Cephede", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş", "Ümidin adı DHKP-C" sloganları atıldı. 2000 Ölüm Orucu şehitleri için "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" marşı seslendirildiği sırada dinleyiciler sahnenin önünde sol yumrukları havada

tek sıra halinde yürüyüş gerçekleştirdi ve ardından "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganı haykırıldı. Konserde dikkat çeken bir diğer nokta ise,

kitlenin tüm marşlara yumruklar havada eşlik etmesiydi.

Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı konserde çekilen halaylar, atılan sloganlarla konser boyunca coşku hiç dinmedi. 3 saat süren konser, hep bir ağızdan ve yumruklar havada seslendirilen "Haklıyız Kazanacağız" marşı ile bitirildi.

Grup Yorum Konserine Bodrum'da Engelleme

Aysa Organizasyon'un 17 Ağustos'ta Antik Tiyatro'da gerçekleştirmek istediği Grup Yorum konseri için yer tahsisi yapılmadığı öğrenildi. Muğla Valisi Hüseyin Aksoy olay hakkında bilgisinin olmadığını belirterek “inceleteceğini” söyledi. Aysa Organizasyon Sahibi Necip Eraslan ise, kendilerine “Kültür Turizm Müdür Yardımcısı'nın 'Müdür Bey tahsis yapılmasın dedi' şeklinde cevap verdiğini” söyledi ve “Mahkemeye başvuracağız” dedi.

Gerçeklerden Kaçış!

Ya da aydınların Tamer Karadağlı olayından çıkaracağı ders

İleride, geçen haftanın gazetelerini gözden geçirecek bir tarihçi, Türkiye’de haftanın en önemli olayının “Tamer Karadağlı” olayı olduğunu hayretle tesbit edecektir.

Bu yoğunluk, sadece magazin gazetelerinde veya gazetelerin sadece magazin sayfalarında olsaydı, eh “magazin” deyip geçebilirdiniz. Ama durum böyle değil.

Tamer Karadağlı haberleri, bir çok gazetede 1. sayfadan girildi. F tiplerindeki ölümleri, Çorum’daki işçilerin direnişlerini, emekçi eylemlerini, bırakın birinci sayfadan girmeyi, iç sayfalarda küçük bir haber dahi yapmayanlar, birinci sayfalarını işte bunun gibi konulara ayırıyorlar.

Anlı şanlı köşe yazarları da ülkenin bu en “can alıcı” sorununa köşelerini ayırmakta tereddüt etmediler. Can Dündar gibileri ise, muhtemelen “konu sıkıntısı”ndan olsa gerek üst üste birkaç gün boyunca köşelerini bu önemli soruna ayırdılar.

Bizim gibi ülkelerde, Can Dündar gibi aydınlar için her zaman “konu sıkıntısı” vardır.

Çünkü konuların bir çoğu oligarşi tarafından “riskli alan” ilan edilmiştir. Bu riskli alanlara giren gazeteciler, ilk “krizde” ya da ilk “andıç”ta kapı dışarı ediliverir. İktidarın katliamcılığını, soygunculuğunu yazmak düzenin kapılarının yüzlerine kapatılmasına neden olur. O zaman en iyisi, Tamer Karadağlı’ı yazmaktır.

Can Dündar da öyle yapmış.

Bir gün Ecevit’e övgü, ertesi gün Tamer Karadağlı’nın rezaletleri üzerine “analiz”ler... Böyle yapınca, çok para kazanılır, en iyi evlerde oturulur, çocuklar en iyi okullarda okutulur, tatillere gidilir, arabalar alınır... Ve üstelik böyle yapan “aydın”ların kendilerine sosyalist, solcu falan demesine de ses çıkarmaz oligarşi.

Böyle aydın mı olur? Ülkede başka hiçbir sorun yok; iki gün üst üste sonradan görme burjuvaların kokuşmuş yaşamını anlatıyor... Ülkede 116 ölüm yok, açlık, yoksulluk, zulüm yok; sadece Tamer Karadağlı’nın ahlaksızlığı var; en büyük sorun bu.

Bu rezaleti anlatırken “evlilik bitti!” diye tarihi bir sonuç çıkarıyor Can Dündar. Avrupa’ya özenen, AB’ye girelim, onların standartlarını, kültürünü

benimseyelim diye çırpınan siz değil misiniz? İşte geçenlerde açıklanan bir istatistik; *İsveç’te çocukların yüzde 54’ü gayri meşru. Bu oran Danimarka’da yüzde 46, Fransa’da yüzde 39, İngiltere’de yüzde 37...*

Can Dündarlar, bu kategorideki “sosyalist, solcu” geçinip burjuva yaşam içinde olmak için her türlü ilkesizliği, rezilliği yapanlar, Tamer Karadağlı olayını “analiz” etmeyi bırakıp, kendinize ders çıkarın.

Özendığınız yaşamlar budur işte. Onlar gibi olmak, onlar gibi yaşamak istiyorsunuz. Bunca ilkesizliğinizin, ikiyüzlülüğünüzün nedeni bu değil mi? Yazarlığınızı oligarşinin icazeti altında yaparken, siyaset yaparken aman icazet dışına çıkmayalım diye kırk takla atarken, esas meseleleriniz düzen içi statükolarınızı kaybetmemek değil mi?

Alın işte size düzen içi yaşam!

O özendığınız burjuva yaşamlar böyledir. Çökmüştür, aile yapıları yoktur, değerleri, ahlakları yoktur.

Ahlaksızlığı tarif ederken diyor ki Can Dündar; *“Hele 40’ımızı geçmişsek... Hele cüzdanımızı şişirmişsek... Ve hele 40 yılı “boşa” geçirmişsek... her türlü haltı yeriz.”*

Düzenin statükoları içinde kalırken cüzdanınızı korumak değil mi asıl gaye? Cüzdanınızı şişirmeyi, ev, iş, araba sahibi olmayı vazgeçilmez sayanlar, bunun için düzenin görme dediğini görmeyip, yazma dediğini yazmayanlar, işte savunduğunuz yaşam.

Bilmeyenler, Oya Baydar’a sorsun, o bilir. Özel uzmanlık alanıdır; aşklarını yaşayamayanların, sonradan özgürleşenlerin sapıklıklarını en iyi O anlatabilir. Oya Baydar gibileri “örgüt üyesi” oldukları için, Tamer Karadağlı gibileri “parasızlıktan” istedikleri gibi yaşayamamışlar zamanında. Biri örgütlerle tüm bağlarını koparmış, öteki zenginleşmiş, artık gelsin “tüm özgürlükler”... Artık cinselliklerini doya doya, özgürce yaşayabilirler...

Ve işte ortaya ya Baydar’ın “Erguvan Kapası” kitabındaki sapıklıklar, ya da Karadağlı’nın otel odasında filme çekilen sapıklıkları çıkar.

Peki değer mi?

Düzen içi burjuva bir yaşam için kırk takla atmaya değer mi? Katliamcı Ecevitler’e yağ yakmaya, bu ülkenin 116 insanının katledilmesi dururken Tamer Karadağlı yazıları yazmaya değer mi?

Aydın olan, bir kez daha düşünsün.

Sayı 118

39

8 Ağustos
2004

Örgüt ve bireyi karşı karşıya getiren teori ve söylem, solda, malum olduğu üzere, 12 Eylül sonrası gündeme geldi. “Bireyin –örgüt karşısındaki– hakları, özgürlüğü” keşfedildi.

“Keşfedildi” deyişimiz lafın gelişi; gerçekte keşfedilen bir şey yoktu. Cuntanın terörünün ve yenilgi ruh halinin sonucu olarak beyinler burjuva düşüncelere daha açık hale gelmiş, burjuva düşünceler açılan bu gediklerden sızarak kendine yer bulmuştu. Birey, birey özgürlüğü üzerine söylenenlerde tek kelimelik bir yenilik söz konusu değildi. Olsa olsa bir “adaptasyondan” söz edilebilirdi; burjuvazinin birey özgürlüğü düşünceleri, sola uyarlanıyordu.

1985’ten bu yana sistemli olarak bunların teorisi yapıldı. 1980’lerin ikinci yarısında çıkan TKP çizgisinin “Yeni Açılım”ları, KSD çevresinin “Yeni Öncü”sü bu teorilerle doluydu. ÖDP “birey”i esas alan bir örgüt anlayışı bile geliştirdi. Yani “birey” teorilerinin hayatın içinde sınanması için oldukça uzun bir zaman da geçmiş bulunuyor. Şu soruyu sorabiliriz; bireyi keşfedip, buna göre teori, politika yapanların eline ne geçti?

Bu sorunun cevabı, Kürt milliyetçi hareketi için de önemli. Çünkü kendini kaçınıcı kez “yeniden yapılandırılan” Kürt milliyetçi hareketi de anılan kesimlere göre biraz gecikmeli de olsa “birey”i keşfetmiş bulunuyor.

Kongra-Gel yöneticilerinden Murat Karayılan, geçen hafta yayınlanan bir röportajında şöyle diyor: “Eski model artık mücadelemizin ihtiyaçlarına cevap vermiyor, herkesi işlevsel kılmıyor. **Birey olarak yaşamak isteyen, ama yurtsever demokrat olan insanlar bir biçimde bu örgütsel hiyerarşik yapı ile bütünleşemiyor. Çünkü eski sistem ya tam bağlanmayı, ya da dışında kalmayı dayatıyor...**

Bizim eski örgütsel modelimiz **Leninist bir modeldi**. Şimdi bu sistemi aşmak ve Önderliğimizin geliştirdiği yeni demokratik-ekolojik paradigma doğrultusunda **en demokratik bir örgütsel model geliştirmek istiyoruz.**” (1 Ağustos 2004 Özgür Politika, Ülkede Özgür Gündem)

Bir siyasi hareketin “bireyleri” de örgütlemek istemesinde yanlış bir şey yoktur. Yanlışlık, örgütün yapısını buna göre şekillendirmektedir. Örgütler, “birey”leri değil, kitleleri, halkı örgütlemek mantığıyla hareket ederler. Sınıflar mücadelesinin içinde örgütün görevi budur. Kendini “Bİ-

REY”i örgütlemeye göre şekillendirenler, kendilerini daha baştan marjinalliğe mahkum ediyorlar demektir. ÖDP yıllardır bu mantıkla hareket ediyor ve marjinallikten kurtulamıyor... Kongra-Gel, o mahkum ettiği Leninist örgütlenme modeliyle bugünkü gücüne ulaşmıştır; ÖDP’nin yolundan “birey”i örgütlemeye soyunarak varacağı yer, ÖDP’lileşmektir.

Kendilerinin de çeşitli yazılarında itiraf ettikleri gibi, ÖDP “birey birey” derken, “parti olmayan parti” derken, siyasi bir parti olmanın asgari gereklerini yerine getiremeyecek bir örgüt harabesi haline dönüşmüştür. Şimdi kara kara partiye nasıl işler hale getireceklerini düşünüyorlar. Kürt milliyetçi hareketi de Kongra-Gel’le şekilsiz bir örgüt yapısı geliştirmeye çalıştı. Ama ÖDP’yle benzer bir açmazla karşılaştılar, “hizip-ler” cirit atmaya başladı yapı içinde. Aynı açmazın sonucudur ki, bir yandan “birey, ekolojik, demokratik model” denirken, bir yandan da PKK’nın yeniden kurulmasından söz ediliyor.

Sınıflar mücadelesi tarihinde, halklar, Parti, Cephe, Ordu ve hayatın çeşitli alanlarında farklı ihtiyaçları karşılamak üzere çok çeşitli örgütlenmeler yaratmışlardır. Bunların herbirinin farklı işlevleri vardır. Bunlar birbirlerinin yerine ikame edilecek örgütlenmeler değildir. “*Birey olarak yaşamak isteyen, ama birşeyler de yapmak isteyenleri*”n mücadeleye katkılarını sağlayabilecek onlarca yol, yöntem ve örgütlenme biçimi vardır. Ama siz bizzat partinin kendisini, yani iktidarı hedefleyen örgütlenmeyi “*Birey olarak yaşamak isteyen, ama birşeyler de yapmak isteyenlere*” göre şekillendiriyorsanız, sadece ve sadece **DÜZEN İÇİ** bir örgütlenme yaratmış olursunuz.

“Birey olarak yaşamak” düzen içi yaşamının adıdır

“Birey” olmayı öğütleyen burjuvazidir. Neden öğütlediğiye son derece açıktır. Toplumu oluşturan çeşitli kesimlerin **SINIF** olarak, **HALK** olarak, **ÖRGÜTLÜ** olarak davranması, burjuvazinin sonunu getirecektir. Burjuvazi, elbette bireycilik teorisini ve kültürünü geliştirirken bu çıplak gerçeği gizlemek için sayısız gerekçe geliştirmektedir. Bu gerçeği bilirsek, “bireyleri” örgütlemeye çalışmanın bir örgütün faaliyetlerinin bütününde nasıl bir yer tutması gerektiği de kendili-

ğinden ortaya çıkar.

“Birey olarak yaşamak isteyen” derken bunun neyi ifade ettiği açık olarak ortaya konulmalıdır: Birey olarak yaşamak isteyen, örgütlü yaşamdan, örgütlü mücadeleden uzak durmak isteyenidir. Düzen içi yaşamından kopmak istemeyendir. Burjuvazinin sömürü ve zulme karşı örgütlü olarak mücadele edenlere ödediği bedelleri ödemekten kaçandır. Bu kaçışın korku gibi, düzenin nimetlerinden vazgeçememe gibi, bencillik gibi çok çeşitli (hepsi de aslında birbirinin devamı olan) nedenleri vardır.

Açık ki, tanımlanan bu “birey”ler devrimci olamazlar. Sisteme biraz muhaliftirler, hiç bir risk, bedel görmedikleri sürece biraz muhalefet yapabilirler. Halkın tüm kesimlerini, tüm muhalif kesimlerini birleştirme perspektifiyle hareket edildiğinde, elbette onların mücadeleye katkısını sağlayacak kanallar da açılmalıdır. Ama örgütün kendisi, onların yaşam statükolarına göre şekillendirilirse, o örgüt de açık ki, düzen içi bir örgüt olacaktır.

Öyle bir örgütün asla bir “iktidar” iddiası olamaz. Öyle bir örgüt, emperyalizmin, faşizmin baskısının arttığı, emperyalizme ve faşizme karşı çıkmanın ağır bedeller ödemeyi gerektirdiği koşullarda, hiç bir şey yapamayacaktır. Sözü edilen “birey”lerle bu görevi kimse yerine getiremez.

“Birey” propagandasının riyakarlığı

Reformist solda “birey”in kutsanmasının pratik olarak iki karşılığı vardır;

Birincisi kendilerinin disiplinsiz, örgütlü görünüm altındaki örgütsüz yaşamlarını meşrulaştırmak. İkincisi ise, fabrikalarda, gecekonduarda örgütlenme zahmetine girmeksizin bağımsızlaşmış-örgütsüzleşmiş kişileri kendi çatıları altında toplamak.

Bu “toplama”da, düpedüz bir kullanma mantığı hakimdir.

BAK’ın (Barış Adalet Koalisyonu) kuruluşuna ve işleyişine bakın. İddia, BAK’ın “birey”lerden oluştuğuydu. Ortada BAK diye ayrı bir platform yoktur aslında. ÖDP politikalarını uygulayan bir kuruluştur BAK. “Birey”ler KESK’lidir, TMMOB’ludur, ÖDP’lidir ve kendi kurumlarının politikalarını taşımaktadırlar. “Birey” olarak az sayıda aydın vardır ki onlar da aslında ÖDP anlayışını savunan kesimlerdir. Sonuç olarak BAK’ta ÖDP’nin dediği olur. Peki o halde bu “birey” söylemleri nedir? Denilen şudur: *“Ey bireyler, bakın sizin için de birey örgütü kurduk, ama başında yine biz olacağız!”*

Nitekim de böyle yapmışlardır.

Ama Türkiye’yi de yanlış tahlil ediyorlar. Onlar daha ÖDP’nin kuruluşunda, Stalinist örgüt modelini mahkum edip, üyelerin “tembellik hakkı”nın bile olduğu, üyelerin istedikleri kararlara uyup uymama haklarının olduğu bir örgüt kurup “birey özgürlüğünü”n bayrağını dalgalandırdıklarında, “birey”lerin akın akın koşacaklarını umdular. Bırakın sıradan apolitik bireyleri örgütleyip onları politikleştirmeyi, asıl “hedef kitle”leri olan yığınlar, yorgunlar kesiminden bile istedikleri o akışı bulamadılar.

ÖDP ve BAK bu yanlış tahlilin somut kanıtları durumundadır. Eğer “birey” üzerine söyledikleri doğru olsaydı, bugün ÖDP’nin çok daha farklı bir noktada olması gerekirdi.

“Birey özgürlüğü” teorileri burjuvaziye ait olduğu gibi, “bireyi esas olan” örgütlenme modellerini de Avrupa’dan çalmışlardır. Ama Türkiye’nin siyasi, sosyolojik, kültürel gerçeğinin farklılığı nedeniyle ki, model aldıkları örgütlenmeler gibi de olamadılar.

ÖDP gibileri, iki cami arasında beynamaz durumundadır; ne tam örgüt olabiliyorlar, ne tam birey! “Bireyi esas alan” örgütlenmeleri de çarpık, “örgüt” dedikleri partileri de. Hepsi yarım yamalak...

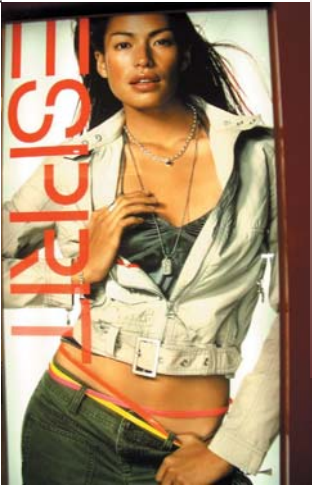
Bu pratik, hiç kuşkusuz bu politikayı oluşturanların düşüncelerindeki çarpıklıkları ve çelişkileri yansıtmaktadır. Çelişki er geç çözülecektir; ya düşünceler katıksız burjuvalaşacak, ya da burjuva düşüncelerden arınıp devrimcileşilecektir. Teorik olarak bu iki ihtimal söz konusudur; ama somut olarak söylersek, gidişat, birincisi yönündedir.

Birey özgürlüğünü esas alan düşünce, doğal olarak sürekli burjuvazinin paralelinde politikalar üretmektedir. F tipleri meselesinde “birey özgürlüğü” adına, “örgüt disiplinine karşı çıkma” adına “oda”ların savunulması da açıkça göstermektedir ki, düşüncesinin temeline bunları koyanlar, rahatlıkla, emperyalizmin, faşizmin politikalarıyla yanyana düşebilirler.

“Özgür Kız”ın özgürlüğünden, “koğuştı slip giyme özgürlüğü”ne

ÖDP’nin, Kongra-Gel’in, kendine sosyalist diyen aydınların savunduğu “birey” anlayışıyla, burjuvazinin propagandasını yaptığı –televizyonlardan herkesin hatırlayacağı– “Özgür Kız”ın özgürlük anlayışı arasında sanıldığı kadar büyük bir fark yoktur.

“Özgür Kız”da tarif edilen özgürlük, kendi kafasına göre takılan, hiç kimseye ve hiç bir yere

tektipleştirilmiş “özgür kız”lardan bir prototip

“Bireyin en çok öne çıkarıldığı, bireyciliğin en fazla yayıldığı günümüz, toplumun tarihte hiç bir dönemde olmadığı kadar “tektipleştiği” bir dönemdir.”

karşı sorumluluk duymayan, dünyanın merkezine kendini koyan bir “özgürlük” anlayışıdır; burjuvazinin özgürlük dediğinin tam karşılığı, sorumsuzluk, duyarsızlık, ölçsüzlük ve kasakatı bir benciliktir. Sol adına teorileştirilen “birey özgürlüğü” de sonuçta aynı kapıya çıkmaktadır.

Burjuvazi adına hareket edilmektedir. Propagandası yapılan burjuvazinin düşüncesi ve kültürüdür. Çarpıklık, bunun devrimcilik, sosyalistlik maskesi altında yapılmasıdır.

Özgür Kız’da somutlanan burjuva kültürde, “özgürlük”, mesela Coca-Cola içmekle, falan marka ayakkabı, falan marka kot giymekle, falan parfümü kullanmakla özdeşleştirilmektedir. Peki, bununla, “koğuştaki slip giyerek dolaşmayı” özgürlük olarak sayan, bunun engellenmesini “örgüt disiplini”nin ne kadar kötü olduğunun örneği olarak gösteren, bu ve benzeri örneklerden örgütün “bireyin haklarını” nasıl gasbettiğinin teorisini yapan anlayış arasında **ne fark var?** İkisinin de “özgürlüğe” yüklediği anlam arasında **ne fark var?**

Fark yok. Olması da mümkün değil zaten, çünkü ikisinin de kaynağı burjuvazinin bireyci anlayışıdır.

Bu anlayışı savunanlar, şimdi özgürlükler adına çok mutlu olmalıdırlar; tutsaklar, tek kişilik hücrelerde slip giymekte özgürler! Onların slip giyip dolaşmasını engelleyecek bir “örgüt baskısı” yok hücrelerde!

Özgürlük maskesi altında kölelik!

Reklamlarda hiç durmaksızın “kendin ol.. özgürleş... farklı ol... özgürleş” sloganlarını duyuyoruz. Peki onyıllardır sürdürülen bu kültürel bombardımanın sonucunda nereye gelindi:

“Farklılaşıldığı, bireyleşildiği sanılan bir çağda, aynı mallarla, aynı beğenilerle, aynı gösterilerle yontula yontula bir tornadan çıkmışa döndürülen bir insanlık hali.” İşte geline nokta bu.

Bireyin en çok öne çıkarıldığı, bireyciliğin en fazla yayıldığı günümüz, toplumun tarihte hiç bir dönemde olmadığı kadar “tektipleştiği” bir dönemdir. “Özgür birey”ler aynı markaların, aynı yiyeceklerin, aynı alışkanlıkların, hatta konuş-

ma dilinde aynı kelimelerin esiri durumundadır. Ama mevcut durum, tarihin en büyük illüzyonlarından birine de sahne oluyor; bu tektipleştirilmiş kesimler, kendilerini “özgür, farklı” sanıyor.

Kuşkusuz bu bireyci kültür, sadece giyimde kuşamda, yaşam alışkanlıklarında değil, düşüncede, eylemde de ortaya çıkıyor. Etkisi “özgür kız”ları aşırıp kendini düzene, düzenin kültürüne muhalif olarak gören kesimlere kadar sirayet ediyor. Bir çok olayda “ben” diye ortaya çıkan düşünce tarzı, bunun ifadesidir.

Olur olmaz, “ben böyle düşünüyorum” diyor örneğin. Karşısına olgular, kanıtlar sıralasanız da, o papağan gibi, beynine işlenmiş aynı cümleyi tekrarlamaya devam ediyor; “ben böyle düşünüyorum”!

Bu ifade, idealist felsefenin, metafiziğin ifadesi, farkında bile değil. **Ben öyle düşünüyorsam, öyledir.** İdealist felsefe de böyle der. Bilimsel düşünme metodu yoktur, olgulardan hareket etmek, somutu analiz etmek yoktur bu kültürde. Halk, toplum, olgular, örgüt, sınıf, herşey silinir ve geriye bir “ben” kalır; “ama ben böyle düşünüyorum”...

Devam eder bu kültür; *ama ben bunu seviyorum... ama ben bundan hoşlanmıyorum... ama ben böyle istiyorum...* Bu kültüre teslim olan anlayış da, “üyelerin partinin her kararına uymak zorunda olmadığını” tüzük maddesi yapar. Peki o zaman sen nasıl parti, nasıl örgüt olursun? Nasıl, kelimenin tam anlamıyla örgütlü bir sınıf olan ve her durumda “birey” değil, “sınıf bilinci”yle davranan burjuvaziye karşı durabilirsin?

Örgütsel işleyişte Lenin çok açık bir biçimde formüle ettiği “demokratik merkezîyetçiliği” reddeden anlayışın alternatifi, burjuvazinin bireycilik anlayışıdır. Demokratik merkezîyetçilikte, aşağıdan yukarıya tüm bireylerin, birimlerin görüşleri alınır, görüşler tartışılır ve kollektif aklın sonucu olarak bir karar alınır ve yukarıdan aşağıya bu karar uygulanır. Bunun tersi olan anlayışta ise, “birey”, partiden, örgütten, kollektiften, halktan, sınıftan daha akıllıdır; bireyin nasıl düşündüğü, ne istediği örgütün, halkın, sınıfın çıkarlarından önce gelir.

Burjuvazinin kendi düzenini korumak için hakim kılmaya çalıştığı anlayış işte tastamam budur. “Birey olarak yaşamak isteyen”e göre örgüt anlayışı şekillendirenler, burjuvazi adına bireyciliği kutsamakta, halkı, sınıfı, kitleleri “birey”leştirerek burjuvaziye hizmet etmektedirler. Düzen içinde yaşamaya karar verenler için bu doğaldır, ama düzeni değiştirmek isteyenler için kabul edilemezdir.

Eve Dönüş!

Radikal Gazetesi'nde geçen hafta bir kitap tanıtıldı. Kitabın adı "**Dam'dan Dar'a 78'lilerin Öyküsü-Devrim Bize Yakıştırdı**"... (Kitabın tanıtımını yapan tahmin edilebileceği gibi dönemlerin, yığınların reklamcısı Celal Başlangıç'tı.)

Bir kitap isminde, bir şarkı sözünde artık 68'li-ler, 78'liler gibi kavramlar geçiyorsa, devrimden, sosyalizmden **dili geçmiş zaman** olarak sözediliyorsa, orada durup bir dakika düşünün. Çünkü orada daha o ilk kelimelerden itibaren yığınların, yorgunluğun ayak izlerini görürsünüz.

Radikal'in kitap tanıtım yazarları, o ayak izlerinin en iyi takipçileri. Nerede yığınların, yorgunluğun, dönemliğin bir romanı yazılmışsa, çok geçmeden orada reklamını görebilirsiniz. Direnenlerin, "devrim bize yakıştırdı" değil de, "devrim bize yakışıyor" diyerek hala devrim ve sosyalizmi savunanların, bu uğurda hala mücadele edenlerin romanı, şiiri, belgeseli ise, orada kendine kolay kolay yer bulamaz.

Tanıtılan kitabı, "eski bir Dev-Yol'cu" yazmış. Bir süre tutsak kalmış 1980'lerin ilk yarısında. Şimdi Antalya'nın Kaş'ında oturuyormuş...

Yani kısacası, klasik bir "ununu elemiş, eleğini asmış bir devrimci" hikayesi. Ya da başka bir deyişle klasik bir "eve dönüş" süreci! "Devrim" düne ait birşey artık onun için.

Burjuvazi şöyle der: "**Tamam, gençliğinizde yaptınız, olan olmuş, ölen ölmüş, şimdi ev bark iş sahibi olmalı, çoluk çocuğa karışmalısınız.**"

Yaşamları "Dam'dan Dar'a" bir seyir izleyenler burjuvazinin tavsiyesine uymakta ve kimileri de "eve dönenleri" n reklamını yapmayı, burjuvazi adına görev saymaktalar.

Kitabın adındaki Dar'ı yazar belki "dara düşmek" anlamında kullanmış; ama rastlantıya bakın ki, Dar, Osmanlıca'da aynı zamanda "**ev**" demek.

Dar'ın bu anlamı, kitapta anlatılanların sonuç olarak vardığı yere çok daha uygun. Dam'dan Ev'e.

Oligarşinin "eve dönüş" yasasını hatırlıyoruz hemen. Devrimciliği bırakmak da bir tür "**eve dönüş**"tür. Eve dönüşün bu türünde, oligarşinin "eve dönüş" politikasındaki gibi, silahıyla birlikte gelip oligarşinin güçlerine teslim olmak yok ama, özü aynı.

"Gençlik heyecanıyla" emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele edip "yaş kemale erince" eve dönenler, ondan sonra da oturup "anılarını" yazıyor, ne kadar "mağduriyetler" yaşadıklarını anlatıyorlar. Yığınların, dönemliğin, devrimi terketmenin edebiyatımızdaki karşılığı işte bu mağduriyet edebiyatı olmuştur; "**Ben ne acılar çektim annem annem...**"

Hala acılar çekenler, hala mücadele eden ve be-

del ödeyenler yok sanki bu ülkede.

Kitabın yazarı Zeki Kırdemir, kitabın tek amacı olduğunu söylüyor: "**Unutulmamak ve unutturulmamak.**"

Unutmamanın ve unutturmamanın yolu, mücadele etmektir. Mücadele etmeyenler, unutulmaya mahkumdur. Mücadele etmeyenler, bir zamanlar birlikte mücadele ettikleri şehitlerini de yaşatamazlar. Onların "mezarlarını yaptırmak" ise olsa olsa vicdanını bastırmanın bir aracı olabilir. Zeki Kırdemir, bir amacının da kitaptan kazanacağı parayı "**ölen arkadaşlarımızın mezarları yapılmamışsa mezarlarının yapımında, eğer yapılmışsa bakımında ve hâlâ paramız kalmışsa çocuklarının eğitim ve öğreniminde**" kullanmak olduğunu söylüyor.

20 küsur yıl geçmiş, hala arkadaşlarının mezarlarının yapılıp yapılmadığından habersiz; tabii örgüt dağıtılınca, vefa, yoldaşlık unutulunca, böyle olması da doğal. Şehitlere sahip çıkmak, "bireysel" uğraşlarla değil, örgütlü mücadeleyle mümkün olur. "Eve dönen"ler bunu unutup, daha doğrusu unutturmaya çalışıp kendi kendini kandırıyor. Vicdanını biraz susturabilirsiniz ama, "eve dönmüş olmanızı" ne gizleyebilir, ne meşrulaştırabilirsiniz. Kitabın gelirini, tutsaklarla dayanışmak için kullanmayı düşünmüyor örneğin, emperyalizme, faşizme karşı devrimci mücadeleyi sürdürenleri desteklemek için kullanmayı da düşünmüyor. Çünkü "devrim" defterini kapatmış o. Bir zamanlar birlikte mücadele ettikleri insanlarla paylaştığı düşüncelerine, dolayısıyla o arkadaşlarına ihanet etmiş. İhaneti mezarlarını yaptırarak affettirmeye çalışıyor. Zeki Kırdemir, kişi olarak konumuz değil, belki "samimi" duygularla hareket ediyor, ama "eve dönüş" yapmış tüm yığınların nesnel gerçeği budur.

Kimse kendini kandırmasın; mücadeleden uzak düşüp de geçmişine, şehitlerine hala saygı duyanlar, hala bir sorumluluk hissedenler, bu saygı ve sorumluluk duygularını, toprağa düşenleri emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele içinde yaşatanlara yöneltmelidirler. Unutulmamanın, unutturulmamanın ve şehit arkadaşlarına sahip çıkmanın yolu budur. Bunun tersine, "**eve dönüş**"ü meşrulaştıracak herşey, düzeni güçlendirir ve bir zamanlar birlikte oldukları şehitlere yeni bir ihanetten başka bir şey değildir. Çünkü bu ülkenin gündeminde hala devrim var, devrim hala bize çok yakışıyor ve biz hala döğüşüyor, ölüyor, kalıyor, "dam"lara düşüyor ve her koşul altında sosyalizm bayrağını dalgalandırıyoruz.

Alman Hukukunda 'Tatil Kampı' Suç Mu?

Almanya, Avrupa hukukunun muhalif hiçbir düşünceye, faaliyete tahammülü bulunmadığının, hele sözkonusu olan "yabancılar" ise, Türkiyeli devrimciler ise yasa kural tanınmayacağıının örneklerini sunmaya devam ediyor.

Anadolu Federasyonu Kampına Baskın

Anadolu Federasyonu'nun Almanya'da yaşayan gençler ve aileler için düzenlediği tatil kampı 5 Ağustos sabahı saat 06.00 civarında onlarca Alman polisi tarafından basıldı.

Seminer, forum, panel gibi günlük etkinliklerin yanı sıra film gösterileri, kültür etkinlikleri ile sosyal kültürel aktivitelerin gerçekleştiği bir kamp, Almanya Devleti için "tehdit" oluşturmuş olacak ki, genç yaşlı herkes polis tarafından kontrolden geçirildi. Kampta bulunan kitap ve dergi gibi tüm eşyalara el konuldu.

Polis kamptaki 50 kişiyi Harmaneidelberg Emniyet Müdürlüğü'ne götürerek, kimlik kontrolü yaptı ve ifade almak istedi. 50 kişi daha sonra tekrar kamp yerine getirilirken halen Belçika kimlikli olduğu söylenen bir kişi gözaltında.

Alman polisi medyaya, "üst düzeyde DHKP-C yöneticileri-

nin bulunduğu ve kadro okulu olan kamp basıldı, 40'ın üzerinde 'terör örgütü' üyesi gözaltına alındı ve bol miktarda propaganda malzemesi yakalandı." şeklinde bilgi verdi. Oligarşinin polisiyle yöntemleri ne kadar benziyor değil mi?

Anadolu Federasyonu tarafından yapılan açıklamada, polisin Federasyon Başkanı Nurhan Erdem'e "Kamp yerini saat 14:30'da kadar terkedin" dayatmasına bulunduğu belirtildi. Federasyon yetkilileri, bir tatil kampının keyfi bir şekilde yasaklanmasına karşı çıkarak, bu karara uymayacaklarını açıkladılar. Avukatların görüşmeleri sonucu ertesi güne kadar kalma lütfunda bulunan polisin, yeni bir müdahalesinin sözkonusu olabileceği belirtiliyor.

2,5 Yaşındaki Terör Örgütü Üyeleri

Anadolu Federasyonu olaya ilişkin yaptığı açıklamada, polisin yalanlarını tek tek teşhir etti ve gözaltına alınan "terör örgütü üyelerinin" 13'ünün yaşlarının 2,5 ile 13 arası olan çocuklar olduğunu, çocuklara baskı ve işkence uygulanarak, zorla ifade alınmaya çalışıldığını belirtti.

Kampın internet üzerinden, basına duyuruları yapılan yasal bir faaliyet olduğunu belirten

Federasyon "Kampda yasadışı sayılabilecek hiç birşey yoktur" dedi. Kamp için "DHKP-C örgütü ile hiçbir ilgisi yoktur." denilen açıklamada, baskının tamamen bir fiyasko olduğu dile getirildi. Baskının asıl gerekçesi ise şu sözlerle değerlendirildi:

"Anadolu Federasyonu olarak kampı, giderek artan hak kısıtlamalarına karşı neler yapabileceklerimiz üzerine konuşmak, dostluğu ve dayanışmayı pekiştirmek ve yozlaşmaya karşı kendi gelenek ve geleneklerimizi korumak için yapacaktık. Ama Alman polisi bunu hazmedememiştir. Kurulan kardeş sofralarına, komünce bir yaşamın güzelliğine ve coşkusuna düşmanlığını göstermiştir. Bu düşmanlığını çocuklara karşı uyguladığı işkence ile kanıtlamıştır.

Alman devleti hak ve özgürlükler mücadelesine düşmandır. Yeni çıkan göç yasasını meşrulaştırmak ve terör demagogilerini güçlendirmek için bu tür provokasyonlar peşindedir."

Hırsız Gibi Girip Kilit Değiştirdiler

Kamp baskınının dışında aynı anda, Alman polisi Federasyon'un Köln'deki merkez bürosuna da girip, anahtarı değiştirerek hukuk anlayışını sergiledi. Yine, Anadolu Federasyonu Başkanı Nurhan Erdem'in evi de basıldı.

Anadolu Federasyonu tanıtım pikniği

Anadolu Federasyonu'na bağlı dernekler, Federasyon tanıtımı için 25 Temmuz günü Köln'de piknik düzenledi.

200'den fazla insanın katıldığı piknik, Federasyon temsilcisinin, federasyonun kuruluş amacını anlattığı konuşmanın ardından, Almanya HÖC temsilcisinin konuşması, çekilen halaylar ile sürdü.

Fransa'da ise, Ekin Kültür

ve Dayanışma Derneği Paris'te geleneksel yaz pikniği düzenledi. Pikniğe 200 kişi katılırken, Irak'tan Filistin direnişine, ölüm oruçlarından Avrupa'da yaşayan halkımızın sorunlarına kadar bir çok konu üzerine konuşma ve tartışmalar yapıldı.

Dünya'dan...

Anadolu Federasyonu: Göç Yasası Değil Güvenlik Yasası

ANADOLU FEDERASYONU, Almanya'da çıkarılan Yeni Göç Yasası'nı yaptığı bir açıklamayla değerlendirdi ve bu yasanın Göç Yasası değil, "güvenlik" zihniyetiyle hazırlanmış bir yasa olduğunu belirtti. Açıklamada, yasanın hak ve özgürlüklere yönelik saldırı maddeleri, yabancı haklarındaki kısıtlamalar ele alınırken, "Biz susutukça ve karşı çıkmadıkça bu dayatmaların sonu gelmeyecektir." denildi.

Açıklamanın sonunda, "biz yabancılar olarak ne yapabiliriz" denildikten sonra şu ifadeler yer verildi:

"En pis işlerde çalıştırılan biziz, en düşük maaşla çalıştırılan biziz, potansiyel suçlu muamelesi gören de yine biziz. Bu durumu kabullenip elimizden bir şey gelmez dememeliyiz, örgütlenip bizim de burada yaşayan Türkiyeliler olarak bir güç olduğumuzu ve haklarımızın bilincinde olduğumuzu göstermeliyiz.

Göç Yasası ve İşsizlik Parası II Yasası ile ilgili Almanya'da yaşayan tüm Türkiyeli kurum ve derneklere çağrımızdır: Bize dayatılan bu uygulamaları kabul etmeyelim. Demokratik hak ve özgürlüklerimiz için mücadele etmeli, kazanılmış haklarımızın gaspedilmesine karşı direnme hakkımızı kullanmalıyız."

TAYAD Komite Eylemleri

Avrupa'da TAYAD Komite'nin başlattığı ölüm orucu ile ilgili kampanya çerçevesinde eylem ve etkinlikler sürüyor.

◆ Geçtiğimiz hafta Hollanda'nın Rotterdam şehrinde TAYAD Komite tarafından başlatılan ölüm oruçlarıyla destek açlık grevleri sona erdi. Açlık grevi eylemi şehrin merkezindeki bir çadırda sürdürülüyordu. Eylem boyunca her gün çadırda kalan eylemciler imza topladı ve bildiri dağıttı. Eyleme, Hollanda basını geniş yer verdi.

◆ İngiltere'de ölüm orucunu desteklemek amacıyla Londra'da stand açıldı. Stantda İngiliz halkına yönelik açıklamalar okundu, afişler asıldı ve el ilanları dağıtıldı.

◆ Fransa TAYAD Komite başta Paris olmak üzere Fransa'nın birçok kentinde afişler astı. Bu arada Adelet Bakanlığı ve Avrupa Parlamentosuna yönelik tecriti kaldırılması talebini dile getiren imzalar toplanıyor.

◆ Avusturya'nın Viyana, Graz, Linz, Salzburg, Innsbruck, Wr. Neustadt şehirlerinde "DUYDUNUZ MU TECRİTTE 116 İNSAN ÖLDÜ" yazılı yirmibin el ilanı dağıtıldı tüm şehirlerde 3 bin afişleme yapıldı.

100 bin memur grev yaptı

İngiltere: 100 bin memur 29-30 Temmuz günlerinde iki günlük greve çıktı. Kamu Sektörü Çalışanları Sendikası üyesi 100 bin kişinin greve çıkış gerekçesi, ücret artışlarındaki yetersizlik. Aynı sendika üyesi İş ve İşçi Bulma Kurumu ve Sosyal Servis memurları bu yıl içinde iki kez grev yapmışlardı.

ABD ve İsrail Elçiliklerine Saldırı

Özbekistan: Başkentteki Amerika ve İsrail büyükelçilikleri ve Özbekistan Başsavcılığı'na yönelik düzenlenen saldırıda elçilikler tahrip olurken 2 kişi öldü. Feda eylemleri olduğu belirtilen eylemler, islamcı bir grup tarafından üstlenilirken, 30 Temmuz günü yapılan bu saldırılarını, Filistin, Irak ve Afganistan'da işgale karşı savaşanlara destek amaçlı yapıldığı belirtildi. Özbekistan bölgede, ABD'ye kapılarını ilk olarak açan ve topraklarında ABD üssü kurulmasına izin veren ilk ülke olarak tanınırken, Özbekistan hapishanelerinde, onbinlerce muhalif insanlık dışı koşullarda tutuluyor, kayıplar ve işkenceler muhalifleri bastırmak için yoğun olarak uygulanıyor.

Kâr Hırsı Yüzlerce Can Aldı

Paraguay: 2 Ağustos günü bir markette meydana gelen patlamada 364 kişi yaşamını kaybetti. Gaz sıkışması gibi bir durumdan kaynaklandığı tahmin edilen patlamada kaybın büyümesine ise, kapitalistlerin kâr hırsının insan hayatını hiçe sayması neden oldu. Yangın çıkması ile birlikte, süpermarketin koruma görevlileri, patronların emriyle, kapıları kapattı. Yüzlerce insanı ölüme mahkum eden bu tavrın gerekçesi ise şu: hırsızlık olmaması ve müşterilerin hesap ödemedi çıkmalarını engellemek.

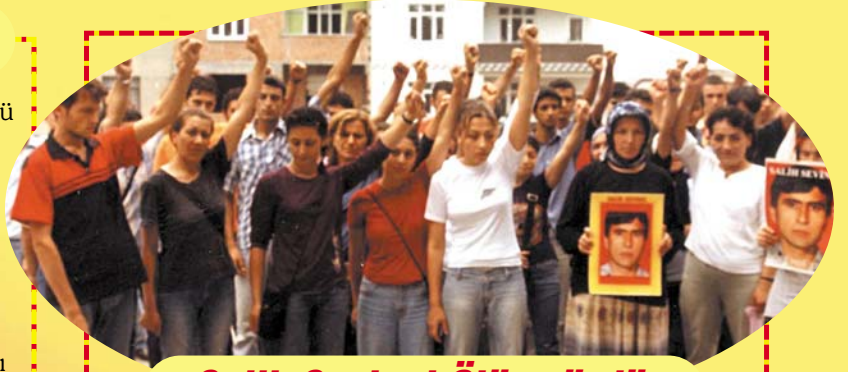
Kapitalizmin kâr hırsı bir kez daha bir katliama imza attı. En büyük tekelden, orta boy işletmelere kadar hiçbir kapitalistin insan değeri yoktur.

Fağlist Polise Pusu

Kolombiya: 3 Ağustos günü Andinapolis kentindeki bir gerilla saldırısına müdahale etmek için bölgeye giden polis aracına saldırı düzenlendi. Yol kenarına park edilmiş bir araç kullanılarak düzenlenen bombalı saldırıda polis araçları tahrip olurken, araçta bulunan 7 polis öldü, 8'i ise yaralandı. Kolombiya devleti tarafından yapılan açıklamada, gerek Andinapolis kentindeki saldırının, gerekse polise yönelik saldırının Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) tarafından düzenlendiği duyuruldu. ABD'nin de "yok edilmesi gereken örgütler" arasında saydığı FARC, 40 yıla yakın bir zamandır Amerikancı faşist rejime karşı gerilla savaşı veriyor.

Semiran Polat Ölümsüzdür

Devrim şehidi Semiran Polat 1 Ağustos günü düzenlenen "40 yemeği" ile anıldı. Antakya ve Mersin'den gelen TAYAD'lı Aileler, Semiran'ın İskenderun'daki ailesini ziyaret ettikten sonra, mezarlıkta bir anma düzenlediler. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartını açan TAYAD'lılar, ellerinde kızıl bayraklar ve Semiran'ın fotoğraflarını taşıdı. Saygı duruşunun ardından, Uğur Türkmen'in yeğeni şiir okurken bir yoldaşı da, Semiran'ın halk için, halkın adaleti için mücadelediğini anlattı. Konuşmanın ardından, Semiran'ın şehit düşmeden önce "neden devrimci olduğumu" anlatan yazısı okundu. "Devrimciliğin sözde değil insanın düşüncesinde, yaşam tarzında, alışkanlıklarında olması gerektiğini" anlatan ve yaşamayı, "insanlığımızla, onurumuzla" diye anlatan Semiran'ın yazısının ardından Semiran'ın gözlerindeki sevgi, umut ve zalimlere olan öfkesi yoldaşlarına da yansımıştı. O öfkeyle "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı. Ardından "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" marşıyla anma sona erdi.

Salih Sevinel Ölümsüzdür

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde şehit düşen Salih Sevinel, ailesi ve arkadaşlarının düzenlediği "7 yemeği" ile anıldı. 31 Temmuz günü Gazi Mahallesi'nde bulunan evinde düzenlenen yemeğe katılan TAYAD'lı Aileler, yemek öncesi evin önünde toplanarak saygı duruşunda bulundu. Anmada Salih Sevinel'in fotoğrafları taşındı ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Salih Sevinel Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atıldı. Anmanın ardından yemek verildi ve marşlarla Salih Sevinel bir kez daha anıldı.

Bekir Baturu Ölümsüzdür

3 Ağustos günü Bekir Baturu'nun ailesi tarafından kırk yemeği verildi. Anma yemeğine katılan TAYAD'lılar buradan aileyle birlikte mezarlığa gitti. Baturu'nun mezarı karanfillerle süslendi ve mezarına kızıl bayrak dikildi. Bekir Baturu ve aynı ateşle yanan Hüseyin Çukurluöz'ün fotoğrafları taşınırken, Deniz Kutlu bir konuşma yaptı. Konuşmasında direnişe ve 116 şehide yer veren Kutlu'nun ardından, "Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı ve marşlar söylendi. Baturu'nun annesinin, oğlunun Cemo türküsünü çok sevdiğini söylemesi üzerine hep birlikte Cemo söylendi. Arapça türkülerin de söylendiği anmada, aile dini tören de yaparken, Hatay'dan gelen yoldaşları, Hatay'daki şehitlerin mezarlığına götürülmek üzere Baturu'nun mezarından toprak aldılar. Bu arada polis uzaktan kemara çekimi yaparak, evin etrafında dolanarak aileyi korkutmaya, taciz etmeye çalıştı.

Semra Başyığıt Ölümsüzdür

30 Temmuz 2002'de ölüm orucu direnişinin 92. Şehidi olarak ölümsüzleşen Semra Başyığıt için, Bursa Temel Haklar üyeleri bir anma düzenledi. 30 Temmuz günü dernek binasında biraraya gelen dernek üyeleri önce Semra Başyığıt'in ailesini ziyaret etti. Annesinin "hepiniz bir Semra'sınız" sözleriyle karşılanan Temel Haklar üyeleri, ziyaretin ardından dernek binasında bir anma düzenlediler. Burada direniş şehitleri ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Semra'nın mücadelesi ve yaşamı anlatıldı. Semra'nın arkadaşlarına yazdığı mektuplardan örneklerin okunduğu anma töreni dia gösterimiyle sona erdi.

Okan Yıldırım Ölümsüzdür

4 Ağustos 2003'te kaza sonucu yaşamını yitiren Okan Yıldırım, Sarıgazi'deki mezarında İstanbul Gençlik Dernekli öğrenciler tarafından anıldı. Jandarmanın keyfi uygulamalarıyla karşılaşan gençlik, Okan'ın resimlerini ve "Okan Yıldırım Ölümsüzdür" pankartını taşıdı. Yapılan konuşmada Okan'ın gençliğinin mücadelesinde bu ülkede yaşanan her türlü zulme karşı durduğu anlatıldı. "Okan 17 yıllık yaşamını dolu dolu bir devrimci olarak yaşadı" denilen konuşmanın ardından Karanfiller Müzik Grubu türkü ve marşlar söyledi. Anma, Okan'ın ailesinin ziyareti ile sona erdi.

şehitlerimizi unutmayacak, unutturmayacağız...

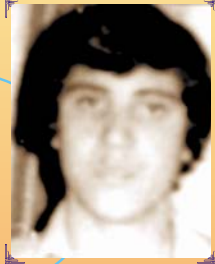
kahramanlar Ölmez

7 Ağustos - 13 Ağustos Şehitlerimiz

Nuri ASLAN
Metin KÖSE
12 Ağustos 1980

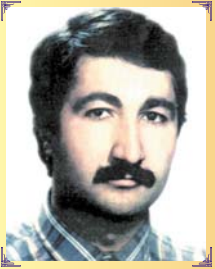

Aybastı'da iki köy arasındaki çelişkilerin devrimcilerin müdahalesiyle çözülmesi nedeniyle düzenlenen barış toplantısına giderken geçirdikleri trafik kazasında kaybettik.

KAYIP
Erdoğan ŞAKAR
Ağustos 1993

PERPA'da gerçekleştirilen katliama bağlı olarak yapılan operasyonlarda gözaltına alındı ve o zamandan beri haber alınamadı.

İbrahim DOĞAN
11 Ağustos 2001

1996 Ölüm Orucu gazilerindendi. 1999'da sağlık durumunun ağırlaşması nedeniyle tahliye edildi. Tedavisi için yurtdışına çıkarıldı. Sağlık durumunda büyük iyileşmelerin yaşandığı bir dönemde, Atina'da tedavi gördüğü hastanede elleri arkadan bağlı bir şekilde öldürülmüş olarak bulundu.

Devrimci mücadelede lise yıllarında katılmış ve tutuklu olduğu 1993'e kadar bir Dev-Genç'li olarak mücadele etmişti.

Arslan ARI
Nurhayat BEYHAN
Eyüphan POLAT
13 Ağustos 1992

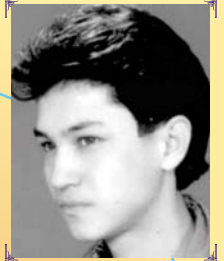
Üç SDB savaşçısı, Ankara-Küçükçekirtili'deki üsleri kuşatıldığında, direniş geleneklerine yeni bir halka ekleyerek şehit düştüler. Çatışarak direnirken kanlarıyla duvara Devrimci Sol/SDB yazarak ölümsüzleştiler.

1963 Bursa Gemlikli doğumlu Arslan, 12 Eylül öncesinden beri mücadele içindeydi. 1991'de SDB savaşçısı olmuştu. 1969 doğumlu Nurhayat ise 1992 başlarından itibaren SDB'lerdeydi. 1966 Sivas Zara doğumlu Eyüphan, çeşitli alanlarda ve illerde görev yapmıştı, en son Ankara SDB'lerde yerliyordu.

Mehmet SALGIN
Hakan KASA
Nebi AKYÜREK
Selma ÇITLAK
Sabri ATILMIŞ
13 Ağustos 1993

İstanbul Okmeydanı'nda PERPA İş Merkezi'nde bir işyerinde sorgusuz sualsiz infaz edildiler.

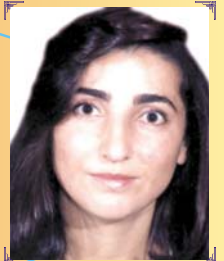
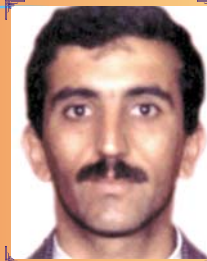
Katledilenlerden Mehmet Salgın ve Hakan Kasa Devrimci Sol Milis üyesiydiler. Nebi Akyürek, Devrimci Sol taraftaydı. Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış'ın ise devrimci hareketle hiç bir ilgisi yoktu. Tek suçları o anda o işyerinde bulunmaktı. PERPA katliamı ölüm mangalarının infazlarının en pervasızlarından biri olarak geçti tarihe.

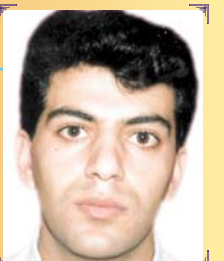
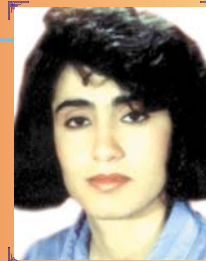
Vehbi MELEK
Nurten ACAR
13 Ağustos 1992

Ankara Maltepe'de üslerini kuşatan faşizmin cellatlarına karşı direnerek şehit düştüler.

Tunceli Hozat doğumlu Vehbi Melek, 1990'dan itibaren SDB'lerdeydi. Şehit düştüğünde SDB komutanıydı. Erzurum Hınıs doğumlu Nurten Acar çeşitli alanlarda görevler aldıktan sonra SDB savaşçısı olmuştu.

Üç SDB savaşçısı, Ankara-Küçükçekirtili'deki üsleri kuşatıldığında, direniş geleneklerine yeni bir halka ekleyerek şehit düştüler. Çatışarak direnirken kanlarıyla duvara Devrimci Sol/SDB yazarak ölümsüzleştiler.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

3 Haziran 2001'de 5. Ekip savaşçısı olarak ölüme yattı. Ölüme yatışının 434'üncü gününde direnişin 93. Şehidi olarak ölümsüzleşti.

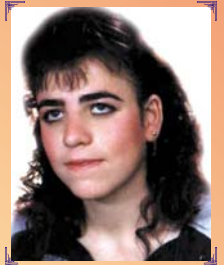
Fatma Bilgin, 1972'de Antakya Kuzeytepe'de doğdu, Arap milliyetindendi. Yoksulluk, onu da daha 13 yaşında azgın sömürü çarklarının içine çekti. Pamuk tarlalarında, fabrikada, çapada, ambarda, atölyelerde çalıştı yıllarca.

Fatma'nın devrimcileşmesinin en çıplak nedeniydi bu yaşam. Bu düzenin değişmesi gerektiğini bilince çıkararak devrimcileşti. Örgütsüz olarak çalıştığı işyerlerinde direnişler örgütledi, bildiriler dağıttı. Çevresine topladığı arkadaşlarıyla kendileri bildiri bastılar, dağıttılar.

20 yaşındayken, bir 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününde devrimci hareketle tanıştı. 1994 başında artık örgütlü bir devrimcidir Fatma. Kendini eğitirken, başka Fatma'ları da eğitme süreci başlamıştır artık onun için. Kurtuluş Dergisi'nde çalışmaya başladı. Muhabirliği süresince haklı ve gerçekçi halka ulaştırdığı için 5 kez gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. 1995'te tutuklandı. Malatya Hapishanesi'ne götürüldü. O düşman karşısında kararlılık demekti. Henüz yeni bir devrimciyken 1996 ölüm orucunda gönüllü oldu. 2000'deki saldırı gündeme geldiğinde yine gönüllüydü.

Alın bantını kuşandığı andan itibaren baskılar, 9 gün boyunca maruz kaldığı zorla müdahale işkencesi onu yolundan döndüremedi. Direnişin 93. kahramanı olarak tarihimize yazıldı.

Fatma BİLGİN (DHKP-C)
10 Ağustos 2002

İşgalciyi 'İslam Gücü' Destegi Kurtarır Mı?

Musul'dan Felluce ve Bakuba'dan Bağdat'a, Şii güçlerin bulunduğu Necef'e kadar direnişin dört bir yanda yükseldiği ve kentlerin sokaklarında açık çatışmaların yaşandığı, işbirlikçi hükümetin karakollarının havaya uçurulduğu, kukla hükümetin kurumlaşmasının engellendiği bir süreci yaşıyor Irak direnişi.

Buna karşı, Felluce, Bakuba gibi direnişin güçlü olduğu yerlerde yoğunlaşan ve çocuk, kadın, yaşlı demeden evlerin bombalandığı katliamlar, tutuklama kampanyaları yoğunlaşıyor. Ancak şurası artık tartışmasızdır ki, katliamcılık direnişi geriletemiyor. İşte tam da böyle bir süreçte tarihsel olarak adı işbirlikçilikle anılan Suudi Arabistan'dan "İslam gücü" önerisi geldi.

Suudi rejimi, ABD'nin talimatıyla ve ona yaranmak için, İslam ülkelerinin askerlerinden oluşacak, Irak'ta işgalcileri rahatlatmak bir "İslam gücü" kurmak için üç haftadır girişimlerde bulunuyor.

İslamcı **AKP** ülkemizde Amerikan işbirlikçiliği yapıyor, onların babası sayılabilecek **Suudiler** Ortadoğu'da tarihsel rollerini oynamaya soyunuyor. İslam, "yeşil kuşak"ta olduğu gibi Amerika'nın hizmetine sunulmak isteniyor.

Amaçları da çok "kutsal". "İstikrar sağlayacaklar"mış; tüm işbirlikçiler ve emperyalistler işgalin istikrarına "Irak'ın istikrarı" adını veriyor. Iraklı Halk Mücadelesi Hareketi tarafından yapılan tespitlere göre, işgalin başladığı Mart 2003 ile Ekim 2003 arasında 37 binden fazla silahsız, sivil Iraklı katledildi. Bu rakam bile, işgale verilen en küçük desteğin ne kadar büyük bir suç olduğunu göstermeye yeterlidir.

"İslam gücü"nde Pakistan, Malezya, Cezayir, Bangladeş ve Fas gibi ülkelerin adı geçerken, Bangladeş ve Cezayir bu onursuzluğu kabul etmeyeceklerini bildirdiler.

Sözde, "Müslüman" olunca, Irak halkı direnmeyecek, öldürmeyecek, hesap bu. Ama yanırlıyorlar; onursuzluğun, işgal ortaklığının İslam adına yapılmış olması hiçbir şeyi değiştirmez; bugün AKP iktidarı bunu yaşamaya başladı.

Din Savaşı Bakışı ve Eylem Tarzı Ulusal Kurtuluş Savaşına Zarar Verecektir

Öte yandan, Irak direnişinin belli bir kesimini oluşturan **İslamcı güçlerin eylem tarzı ve hedefleri**, bir ulusal kurtuluş savaşının saygınlığını, dünya halklarından göreceği desteği zedeleme

potansiyeli taşımaktadır.

Önce, bir rehinenin başı kameralar önünde kesildi. 1 Ağustos günü ise, Bağdat ve Musul'da Ermeni ve Keldanilere ait 6 kiliseye düzenlenen saldırılarda 12 kişi öldü, 60 kişi de yaralandı.

Bu ve buna benzer eylemler kim yaparsa yapsın direnişi "din savaşı"na dönüştürme eğilimine işaret etmektedir. İslamcı güçlerin direnişteki ağırlığı nedir, böyle yansımada İslamcı kesimlerin eylem tarzının yarattığı etki gücünün belirleyiciliği ne kadardır, kitle tabanı anlamında bir etkinlik söz konusu mudur, tüm bunlar ayrı bir tartışmadır. Ancak şu kesin ki, işgale direnen kim olursa olsun, halkların safındadır.

Ancak, ibadet yerlerine saldırıya hiçbir inanç onay veremez. Bu eylem tarzı, işgale ve işgalciye bakış açısı, direnişin güçlenmesine değil, zaafiyetine yol açacaktır. **Ulusal kurtuluş savaşlarının içeriğini saptırmak**, işgalcilerin istediği bir şeydir. Direniş güçlerinin de halkları "Müslüman-Müslüman olmayan" diye ayırması, doğal olarak direniş içinde veya direnişe destek anlamında daraltıcıdır. Bunu da bir yana bırakmış olsak dahi, bu bakış dünya gerçeğine, emperyalizm ve sınıflar gerçeğine çarpacaktır.

Kiliselere saldırıyla ilgili üç İslamcı grup açıklama yaparak "biz yapmadık" dedikten sonra şöyle diyordu: "isteseek tüm kiliseleri yeryüzünden sileriz." İşte sözünü ettiğimiz "dinci" bakış budur. Yapmadık diyor, ama kafa aynı kafa. Bu anlayış adaletli olamaz.

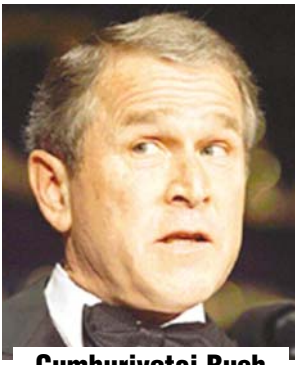
Bu eylemler direnişe güç vermediği gibi, halkların emperyalizme karşı mücadelesine zarar vermektedir, yanıltır ve ulusal kurtuluş savaşı ile ilgisi yoktur.

Ebu Garib'deki işkenceci işgal askerlerinden Lynndie England, yargılama oyununda ilk duruşmaya çıktı ve neden işkence yaptığı şu sözlerle anlattı: **"biraz eğlenmek için işkence yaptık."**

Sanmayın ki, "hastalıklı, psikopat" olduğu için böyle konuşuyor. Aldığı eğitim, kültür, ona verilen kafa yapısı konuşturuyor.

Kim eğitti bu askeri? Emperyalizmin, kapitalizmin ahlakıyla yetiştirdi bu kadın. Gençlerimiz, halkımız işte bu ahlaka teslim edilmek isteniyor.

Cumhuriyetçi Bush

Amerikan Seçimleri ve ‘Eşekler’ İle ‘Filler’in Seçim Oyunu

Demokrat Kerry

“Filler ve eşekler” yani, “Demokratlar” ve “Cumhuriyetçiler”; her Amerikan seçimlerinde tüm dünyaya bu iki parti arasındaki seçim panayırı izlettirilir ve seçimler adeta ABD’nin değil, dünyanın seçimi olarak lanse edilir. Emperyalist demokrasi propagandacıları ve kendi güçlerine güvenmeyenler de bu iki parti arasındaki iktidar değişimlerine büyük umutlar bağlarlar. ABD yeni bir seçimin arifesinde ve Cumhuriyetçi Parti’nin adayı Bush ile Demokrat Parti adayı John Kerry arasındaki seçim de, özellikle Irak işgali, ABD’nin imparatorluk politikaları temelinde yine aynı beklentilere yol açmakta, kimi muhalif kesimlerce de bunun propagandası yapılmaktadır. ABD karşıtı kampanyalarda Bush’un ön plana çıkartılması ve Amerikan emperyalist politikaların sanki ABD başkanlarının özel tasarrufuymuş gibi gösterilmesi de bu yanıltmanın bilinçli ya da bilinçsiz örnekleridir.

Yok Birbirimizden Farkımız, Biz Tekellerin Partisiyiz

Amerikan seçim sistemi, burjuva demokrasi sinin nasıl bir oyundan ibaret olduğunun da en tipik örneğidir. ABD’nin başkanları değişirken, temel politikalarında hiçbir değişiklik olmadığına, “demokratlar” ile cumhuriyetçiler arasındaki “fark”ın bu politikaların uygulanış tarzından ibaret olduğuna yüzlerce kez tanık olunmuştur. Bu aynılığın temel nedeni, her iki partinin de tekellerin partisi olmasından kaynaklanmaktadır ve ABD politikalarını belirleyen de tekellerdir. Kimi zaman demokratlar belli bir tekel grubunun cumhuriyetçiler bir başka grup tekelin temsilcisi olurken, çoğunlukla da aynı tekeller her iki partiye de yatırım yapmaktadır.

Her seçim döneminde tekeller bu partileri finanse eder, milyon dolarlar akıtırlar. Bunun karşılığında da hükümet politikalarını kendi çıkarları doğrultusunda belirlerler.

Bush ve Kerry arasındaki seçim yarışı da bu temelde şekillenmektedir. Örneğin, Demokrat Parti’nin seçim giderlerinin yüzde 60’ı büyük tekeller tarafından karşılanıyor. Bu tekeller arasında dünya halklarının çok iyi tanıdığı General Motors’dan Citigroup’a, IBM’den Time Warner’a kadar bir çok tekel bulunuyor. Kerry’e 40 milyon dolar yatırım yapan bu tekeller, Bush’un kampanyasına da 60 milyon doların üzerinde bağış

yapmaya hazırlanıyor.

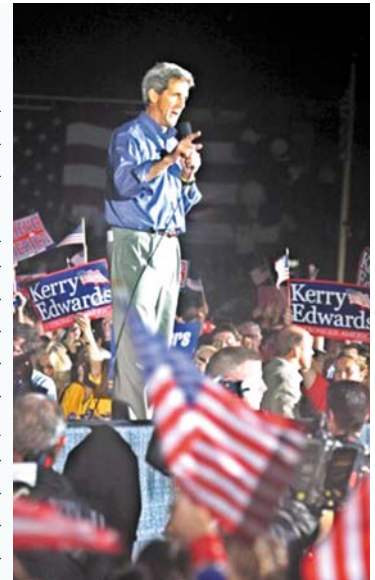
“Cumhuriyetçi” ve “Demokrat” Farkı

John Kerry’nin adaylığının açıklandığı Demokratlar Ulusal Konvansiyonu her iki parti arasındaki hiçbir farkın olmadığını da açıkça göstermiştir. Kerry kampanyasının ulusal güvenlik danışmanı Rand Beers’in “iki yönetimin hedefleri, birçok açıdan birbirinden farklı değil” sözleri de bunu teyid etmektedir. Irak’tan, ekonomiye, Filistin sorununa kadar Kerry’nin söylediği tek şey, “biz daha iyisini yaparız”dır.

Irak ve “Teröre Karşı Savaş”: Kerry’i tanıtan video gösteriminde, yapılan konuşmalarda, onun bir “savaş kahramanı” olduğuna, “Vietnam’da 5 madalya aldığı”na vurgular yapıldı. Kerry de konuşmasına asker selamıyla başladı. Vaatlerinin başında da “ABD ordusunun güçlendirileceği, Özel Kuvvetler mensuplarının sayısının iki katına çıkartılacağı” yer aldı. ABD başkanı değil, işgalci ABD ordusuna başkomutanlık seçimidir aslında yapılan. Kerry konuşmasında da bir çok kez “daha güçlü Amerika” vurgusu yaptı. Bush’un saldırı doktrini olan imparatorluk projesindeki “ABD karşısında hiçbir gücün gelişmesi-

Depolitizasyon, Medya ve Amerikan Halkı

ABD seçimleri, katılımın en düşük olduğu seçimlerden biridir. Amerikan halkı yoğun medya kampanyalarıyla, Hollywood filmleri ile adeta aptallştırılmış, apolitikleştirilmiştir. Seçimlerdeki tercihlerde politikalardan çok, adayların popülerliği, kişisel özellikleri işlenir. Kitlelerin apolitikleştirilmesinin en açık örneği yaşanmaktadır ABD’de. Depolitizasyona, halkı “terörizm” ile korkutma eşlik etmektedir. Her iki aday da bunu yoğun olarak işlerken, sürekli olarak “terörist saldırı olacak” yalanlarıyla Amerikan halkının tekellerin partilerine desteği sağlanmaya çalışılmaktadır. Örneğin daha bu hafta verilen “üst düzey turuncu alarm”ın dayanırlığı “istihbaratın” üç yıl öncesine ait olduğu ortaya çıktı.

ne izin vermeyeceğiz” sözleri arasında hiçbir fark yoktur. **“Daha güçlü Amerika”**nın yolu, daha fazla saldırganlıktan, işgalden geçmektedir. Keza Senatoda Bush’a savaş yetkisi verilen oylamada da Kerry’nin de dahil olduğu ‘Demokratlar’ işgali onayladı.

Kerry’nin *“Irak’ın teröristler için barınak ve Ortadoğu’da istikrarsızlaştıracı bir güç oluşturmaya mahkum zayıf bir devlet olarak kalmasına izin veremeyiz”* sözlerinde de ifadesini bulan politikasıyla, bugünkü işgal politikası arasındaki temel fark, Avrupa emperyalistlerini, NATO’yu da işgale dahil ederek bataklıktan kurtulma niyetidir. *“Teröre karşı savaş”* adıyla sürdürülen halklara karşı saldırganlık politikalarının kesintisizliği yönündeki açıklamalar da demokratların farksızlığını göstermektedir. Örneğin seçimin kazanılması durumunda Kerry’nin yardımcısı olacak olan John Edwards, Konvansiyon’da, *“Irak savaşını kazanma”* ve *“terörle mücadele, El Kaide imha edilene dek devam etme”* sözü verdi.

Yine Filistin sorununa yaklaşımda da Kerry mevcut çizgiyi sürdüreceğini aday olduğu gün Şaron’la görüşerek, *“İsrail’in güvenliği”* konusunda taahhütlerde bulunmakla gösterdi.

Demokrat mıdırılar? Asla! Tekellerin partileri, adları ne olursa olsun demokrat olamazlar. Bunu, Kerry’nin adaylığının netleştiği Demokrat Parti Konvansiyon toplantı salonunda da görmek mümkündü. Salonda onlarca TV kanalı gibi, El cezire TV’nin de logosu bulunuyordu. Logo salondan “estetik bozduğu” gerekçesiyle kaldırıldı. “Bozulan” ABD’nin makyajıydı. El Cezi-re’nin yayınlarının ABD’nin yalanlarını, katliamlarını, insan hakları maskesi altındaki işkencelerini ortaya çıkarmasıydı ve burası, “demokratlıklarının” bittiği noktadır. Keza ‘terörle mücadele’ gerekçesiyle çıkarılan anti-demokratik yasalar, Guantanamo hukuksuzluğu karşısında da “Demokratlar”ın farklı bir düşüncesi yoktur.

Gerçekte Kerry ya da Bush, temel politikalarda hiçbir farklılık olmayacak, ABD saldırganlığı, tekellerin tüm dünyada açlığı ve yoksulluğu büyüten politikaları değişmeyecektir.

Avrupa Halkı AB’ye Güvenmiyor

Ülkemizde Avrupa Birlikçileri, AB propagandaları yaparken, Avrupa halkının AB politikalarına güvenmediği ortaya çıktı. Araştırma bizzat AB tarafından, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde katılım oranının düşük olması nedeniyle yapıldı. Hatırlanacağı gibi tüm Avrupa’da katılım oranı yüzde 44’lerde kalmıştı.

Yoruma gerek bırakmayan araştırma sonuçları şöyle:

Kamuoyunun ilgisizliği AB kurumlarına ve AB politikasına güvensizlikten kaynaklanıyor. Avrupalıların yüzde 58’i seçimlerde oy kullanmanın bir şey değiştireceğine inanmıyor. Yüzde 39’u ise siyasete ilgi duymadığını ifade ediyor. Yüzde 78’lik bir kesim “AB üyesi olmak ‘iyidir’” derken, AB kurumlarına güven duyanların oranı yüzde 48’de kalıyor. Avrupa Parlamentosu’nun halkın sorunlarıyla ilgilendiğini düşünenlerin oranı ise yüzde 45’lerde sürünüyor. Avrupa Birliği’nin tekellerin çıkarlarına hizmet ettiğini yakından bilen Avrupalıların sadece yüzde 36’sı Parlamentoda gereği gibi temsil edildiklerini söylüyor.

Alman Tekellerinin “Zarar Ediyoruz” Yalanı ve Rakamlar

Almanya’da “rekabet edemiyoruz”, “üretim maliyeti yüksek” diyerek işçilerin sosyal haklarını gaspeden, 40 saat çalışma ve esnek çalışmayı dayatan Daimler-Chrysler (Mercedes) ve Siemens rekor kâr açıkladılar.

Buna göre, bu yılın ikinci çeyreğinde Daimler-Chrysler 2 milyar 800 milyon Euro kâr etti. Siemens de aynı dönemde kârını yüzde 12,5 artırdı.

Tekeller doymaz, hep daha fazla kâr için emekçileri iliklerine kadar sömürürler. Ve emekçi haklarına yönelik her saldırılarında mutlaka “işletmenin durumunun ne kadar kötü” olduğunun, “kendilerinin zarar etmesinin iş güvenliğini de ortadan kaldıracağı” propagandasını yaparlar. Kapitalizmin yüzyıldır değişmeyen yalan propagandaları hiç değişmemiştir.

Bu arada Almanya’da başlayan, aynı ücrete daha fazla çalışma vb. saldırılar tüm Avrupa’ya yayılıyor. Fransız tekellerinin örgütü MEDEF 3 Ağustos günü yaptığı açıklamayla, “daha rahat çalışma saatleri ve işçilerin ne kadar çalıştırılacakları konusunda şirketlere özgürlük tanınmasını” istediler. Patronlar, Chirac’ın aynı yöndeki açıklamasından ve Almanya’daki saldırılardan aldıkları cüretle konuşuyor ve 35 saatlik çalışma saatinin artırılmasını istiyorlar.

Yetmez! Nazi Kampları Kurun!

Alman İşçileri Bakanı Otto Schily, Afrikalı sığınmacıların Avrupa’ya ulaşmadan Kuzey Afrika’da oluşturulacak “sığınmacı kampları”nda tutulmasını gündeme getirdi. Hollanda da benzer bir uygulamayı tartışıyor. Emperyalist tekeller önce yoksullaştırıyor, aç bırakıyor; sonra bunun sonucu yaşanan göçlere Nazi Kampları’yla önlem almaya çalışıyor...